LARRY HICKS

UCIGAŞII DE TANCURI

Traducere de Liviu Mateescu

EDITURA Z 2000
2000

1

Neu-Volks se afla în frumoasa zonă din Alpii Bavariei aflată la est de autostrada dintre Garmisch şi Oberau. Oraşul – mai mult un sat – se găsea la capătul unui drumeag care ducea prin munţi. Din oraş pornea prin vale un drum neasfaltat, care apoi urca în munţi. Pe drum nu se mai aflau alte oraşe. Populaţia era de peste două sute de oameni, cu cantitatea corespunzătoare de magazine, prăvălii şi servicii pentru localnici. În zonă nu se găsea nicio industrie, iar mulţi se întrebau din ce Dumnezeu îşi câştigă localnicii cele necesare vieţii. Iar cel mai curios din toţi şi toate era guvernul Germaniei.

Ruthaus, care adăpostea *Burgmeister*-ul orăşelului şi birourile administrative, se afla vis-à-vis de imensa berărie care purta numele nevinovat de Volkshaus – Casa Poporului. Volkshaus era mult prea mare pentru necesităţile unei comunităţi atât de mici. Era acolo o sală uriaşă, în spate, în care se puteau întruni grupuri mari de oameni. O scenă cu cortină, rareori folosită, se afla la unul din capetele sălii. La piciorul scenei se ridica o platformă, iar pe platformă se găsea o masă lungă, la care se aşezau lideri locali şi conferenţiari invitaţi. Când se ţineau întruniri, nu puteai intra decât dacă cunoşteai o parolă anume. Iar nimeni din afară nu cunoştea nici numele şi nici programul acestei organizaţii secrete.

În spatele primăriei oraşului, Rathaus, se găsea loc de parcare pentru o grămadă de maşini, mai multe decât putea să aibă în proprietate întreaga populaţie din Neu-Volks. Iar din parcare aveai acces uşor în berărie.

Otto Meyer stătea la biroul lui de primar şi se întreba oare câţi dintre locuitorii oraşului or fi spioni. Dacă dai de un cuib cu un şobolan, sigur mai sunt şi alţii.

Ridică bucata de hârtie aflată pe birou, conţinând numele odios. Se uită lung-lung la nume. Nu voia să creadă ce-i văd ochii. Omul acesta fusese membru al Noii Mişcări Fasciste încă de la înfiinţarea Mişcării, când aceasta se rupsese de *Naţionaldemokratisches Partei Deutschlands,* NPD, şi formase în secret un nou grup neo-nazist secret. Îşi luaseră numele de *Neuvolks Ziel,* iniţiale NVZ, altfel spus Noul Obiectiv al Poporului, pentru ca publicul să nu-i mai identifice cu naziştii. NPD era prea steril şi se implicase prea mult în jocul politic oficial al Germaniei, pentru a-i satisface pe membrii NVZ-ului.

Iar acum să afle că Gustav Himmel era spion al guvernului german din capul locului!

Otto plezni cu putere hârtia de lemnul biroului. În tinereţe, Gustav fusese lider important la *Hitlerjugend.* Când Tinerii Hitlerişti fuseseră chemaţi sub arme, în ultimele zile ale războiului, Gustav se dusese să lupte pentru *Vaterland* ca orice bun tânăr german. Iar acum era un trădător şi era de partea acestor gunoaie de slavi şi de evrei, împotriva fraţilor lui nordici! De necrezut!

— Lotte, Lotte, vino până aici, te rog! strigă el în direcţia biroului învecinat.

În cameră intră o femeie cu figură severă, aflată spre sfârşitul vârstei a doua. Lotte fusese şi ea membră a *Deutsches Frauenwerk* în timpul regimului nazist din Germania.

— Ja, Herr Burgermeister?

— Spune-i lui Heinrich să vină la mine în birou. Am pentru el o misiune foarte serioasă.

— Am să-l chem, îl informă Lotte pe primar şi plecă să-şi îndeplinească misiunea.

Otto se aşeză mai bine pe scaun şi începu să-l aştepte nerăbdător pe Heinrich.

Otto Meyer fusese căpitan într-o organizaţie cu un nume foarte simpatic, fără pretenţii, anume *Schutz Staffeln,* cu conotaţii de apărătoare a unor minunate valori. Dar nu a trecut mult şi toată lumea a aflat despre temuta organizaţie SS. SS era Ordinul Capului de Mort. În fostul SS se aflau foarte puţini membri care fuseseră militari de carieră. Cei mai mulţi fuseseră nişte criminali cu instincte de măcelari, care se bucurau să aducă suferinţă aproapelui lor. Cu greu ai fi crezut că individul acesta supraponderal, cu falei pătrate, uriaşe, îndesat rău, fusese pe vremuri ofiţer în *Waffen-SS,* „SS-ul de luptă”. Meyer se dăduse la fund odată cu terminarea războiului, ca să scape nedescoperit şi apoi de valul de procese ale criminalilor de război. Numele lui adevărat era Konrad Bickler, iar sub numele ăsta era căutat, în calitate de măcelar de slavi şi alţi est-europeni. Otto Meyer, alias Konrad Bickler, îi ura pe slavi, de fapt pe toţi cei care nu făceau parte din naţiunile nordice. Pentru Otto, evreii nu reprezentau ceva deosebit, erau şi ei în rând cu toţi ne-nordicii. Ar fi omorât un slav cu exact aceeaşi plăcere cu care i-ar fi venit de hac unui evreu. Iar slavii ăştia erau mulţi şi creşteau în mizerie, ca nişte porci ce erau şi cam venise vremea să fie slăbiţi. În mintea lui Otto, lucrurile nu se schimbaseră prea tare. Slavii ăştia tot erau mult prea mulţi.

Heinrich Ley bătu o dată în uşă şi intră fără să mai aştepte invitaţia. Heinrich era un binecunoscut ucigaş de evrei. Plecase de pe frontul rusesc şi îşi terminase misiunea cu brio în Polonia, lucrând la Soluţia Finală a lui Hitler. Heinrich

fusese ofiţer în *Totenkopfver bande,* unităţile SS-Cap de

Mort. *Totenkopfverbande* erau trupele care păzeau lagărele de concentrare şi care duceau la îndeplinire toate sentinţele de tipul: biciuiri, torturi şi execuţii. Aveau mandat din partea liderului lor, măcelarul-şef numit Heinrich Himmler, să scape lumea de toate fiinţele inferioare şi de toate rasele sub-umane. După război, scăpase şi fugise în Brazilia. Când a fost informat că este considerat mort, s-a întors în Germania. Doar el şi alţi doi oameni cunoşteau adevăratul lui nume. Heinrich întrebă:

— Ce ai pentru mine, Otto?

— Asta, răspunse cel întrebat, înmânându-i hârtia cu numele lui Gustav. Ai avut dreptate, iar eu am greşit, recunosc. Chiar este agent guvernamental. Porcul!

Heinrich se uită la hârtie şi apoi ridică iar privirea spre Otto. Otto stătea ţeapăn în spatele biroului, cu faţa îmbujorată de indignare. Heinrich remarcă venele care-i zvâcneau lui Otto pe sub pielea frunţii. Otto era foarte atent la zvâcnetele astea în public, dar între adepţii lui îşi permitea să-şi lase ura să se manifeste în voie. Otto ura o grămadă de lucruri pe lumea asta, iar cel mai sus pe lista lui erau trădătorii cauzei. Era o informaţie pe care nu trebuia s-o neglijezi.

— Trebuie să scăpăm de el, izbucni Otto.

— Sunt de acord. Dar trebuie s-o facem cu mare grijă şi fără să arate ca o pedeapsă a organizaţiei pentru un trădător. Nu avem nevoie de asemenea lucruri, trebuie să ne ţinem oamenii pe linie. Guvernul german nu trebuie să aibă idee că noi avem vreun amestec în dispariţia sau moartea lui. Ne-am acoperit urmele atât de bine până acum, trebuie să fim la fel de atenţi şi cu moartea acestui om, să o facem într-un deplin secret, spuse Heinrich.

Se deplasă spre o măsuţă şi ridică un capac din sticlă care acoperea o cutie cu brânză şi chilie. Tăie o bucată de brânză şi luă o chiflă. Apoi, întorcându-se spre Otto, spuse:

— Se va face. Nu trebuie să-ţi faci nici cea mai mică grijă în

privinţa asta.

Heinrich muşcă zdravăn din brânză şi apoi din chiflă. Ştia că până o să-l lase Otto să vorbească o să poată termina liniştit de mâncat.

— Ne vin alte arme din Tratatul de la Varşovia, trimise de fraţii noştri din Germania de Est. Când va veni vremea, o să-i putem omorî pe toţi sub-oamenii ăia. Îţi dai seama că avem un mic arsenal? întrebă Otto, dar nu-l lăsă pe Heinrich să-i răspundă. Evident că-ţi dai seama. Eşti conducătorul nostru militar şi avem lista completă. Locurile de depozitare şi faptul că le avem trebuie să rămână secrete.

— Guvernul german nu va pune mâna pe aceste arme, îl asigură Heinrich.

„Ştiu toate astea şi mult mai mult decât o să ştii tu vreodată, micuţule, mormăi Heinrich în sinea lui.”

— De la reunirea celor două Germanii, a avut loc atâta agitaţie, încât am avut o şansă mare să creştem, atât ca număr, cât şi ca echipament, spuse Otto, zâmbind pentru prima oară.

— O să ne recăpătăm superioritatea pe care am pierdut-o în faţa Aliaţilor, fu de acord Heinrich cu el. Iar noi, vechii membri, dacă vrem să vedem asta cu ochii noştri, trebuie s-o facem cât mai curând.

— Am căpătat mult echipament de la Stasi, chiar înainte de reunificare, comentă Otto, iar ei încă 11c aduc arme.

Stasi, sau poliţia secretă est-germană, începuse să-şi vândă mare parte din echipament, chiar înainte ca cele două Germanii să devină una. Vânzările echipamentului se negociau la sediul Stasi din Berlinul de Est. Vindeau chiar şi echipamente care cu o săptămână înainte erau considerate ultrasecrete şi chiar închiriau multe dintre clădirile controlate de organizaţie. Cadrele Stasi ascundeau cea mai mare parte din echipamentul de supraveghere ultrasensibil şi apoi îl

vindeau unor clienţi cum ar fi NVZ şi surogatele sovietice

corespunzătoare. Contactele din Stasi făceau posibil accesul la echipamentul militar est-german şi al blocului sovietic. A fost cea mai mare deturnare de echipament militar din istoria lumii.

— Dar mai întâi trebuie să scăpăm de porcul ăsta de Gustav Himmel. Fiul ăsta de căţea slavă şi-a trădat fraţii. Fraţii lui nordici! Trebuie să fie executat! urlă Otto. Probabil că are în vine sânge de slav! Probabil că una din bunicile lui a fost evreică! Trebuie să verificăm puritatea tuturor oamenilor noştri. Nu avem dreptul să mai riscăm să se întâmple aşa ceva! Nu ne putem permite trădători printre noi!

Lotte îşi îţi capul pe uşă, îngrijorată pentru soarta şefului ei. Când îi văzu faţa încordată, roşie, ca şi pe Heinrich în picioare şi molfăind relaxat brânză cu chifle, închise uşa la loc.

— Trebuie să moară! După ce moare, le vom spune oamenilor noştri de ce nu se mai află printre cei vii, grohăi Otto, ridicând o mână. Sunt de acord. Trebuie să le spunem doar la timpul potrivit. Nu trebuie să stârnim nimic care să alerteze lumea din afară. Sunt perfect conştient de asta. Nu facem nici cea mai mică publicitate. O să dispară pur şi simplu, ca un norişor de fum, undeva unde nimeni n-o să-i poată da de urmă.

Heinrich dădu din cap că aşa e bine.

— Omul cel nou… cum se numeşte? întrebă Otto.

Heinrich stătu o clipă să-şi amintească.

— Cred că vorbeşti de Erich Kom.

— Da, el. El să-l execute pe trădător, ordonă Otto. Dacă poate să-l omoare pe iubitorul ăsta de slavi, pe acest ca-şi-evreu ticălos, atunci e unul de-al nostru.

— Da, probabil că ai dreptate. Poate, adăugă Heinrich ca pentru sine.

11

Heinrich era un om foarte suspicios de la natură şi nu avea încredere în nimeni pe lumea asta. Nici măcar în acest mic despot cu patimi mari care intenţiona să devină un alt Hitler.

— Atunci, omule, zi-i s-o facă! Zi-i s-o facă! ordonă Otto.

— Mein Führer, e ca şi făcut, spuse Heinrich, replicând cu un salut nazist, înainte de a arunca în gură ultima bucată de chiflă şi a ieşi pe uşă.

„Iată un bărbat adevărat, pe care mă pot baza”, gândi Otto, simţindu-se brusc mai bine ştiind că cei mai mulţi membri ai organizaţiei nu erau nişte trădători gata să-şi vândă prietenii şi fraţii.

Apăsă din nou pe buton, iar Lotte se prezentă în birou. Îi spuse:

— Schimbăm parola. Azi, acum.

— S-a făcut, *mein Führer,* spuse Lotte, părăsind camera ca să trimită după ofiţerul răspunzător cu securitatea.

Pe faţa rotundă a lui Otto Meyer se lăţi un rânjet mulţumit şi urât. Ştia că liderul absolut, Adolf Hitler, ar fi fost mândru de el.

2

Iarba nouă era verde, iar vârfurile zimţuite şi pline de zăpadă ale Alpilor Bavariei ofereau o pictură naturală minunată. Fundul văii era dominat de piscul sudic de 2030 metri înălţime. Cei p; iru oameni care urcau pe poteca îngustă şi abruptă păreau n ici şi neînsemnaţi. Alpii au tendinţa să umilească omul, să I facă să se simtă mai puţin important pe lumea asta decât i ar plăcea să se creadă.

Dar frumuseţea munţilor şi împrejurimile atât de paşnice nu-i descurajau deloc pe trei dintre cei patru oameni porniţi pe lungul drum să acţioneze brutal împotriva celui de-al patrulea dintre ei. Aceşti oameni nu simţeau deloc că vor viola sfinţenia omului, orice ar fi făcut ei. Ei se concepeau pe ei înşişi ca pe nişte instrumente ale soluţiei perfecte şi ca făcându-şi datoria faţă de omenire şi faţă, evident, de *Vaterland,* eliminând toţi sub-oamenii nedoriţi.

Iâeânrich Lev, Erich Kom şi Just Buch îl duceau pe Gusr’x la o plimbare, pe o potecă ce ducea în munţi. Heinrich îi spusese lui Gustav că merg să verifice un amplasament al noilor baterii de rachete sol-aer pe care aveau să le

primească odată cu ultimul transport de echipament militar, care avea să sosească în curând. Nimeni nu se aventura în munţi fără toate proviziile necesare în caz de accident. Măcar pâine şi ceva câmaţi tot aveau în raniţe.

Erich era în urma celor trei. Cără mari greutăţi, atât în rucsac, cât şi în conştiinţă. La fundul rucsacului se alia un

13

Parabellum de 9 mm, Model 08, model de lux din al doilea război mondial, înfăşurat în cârpe. În pistol se afla doar un glonte.

Erich Kom era David Burgdorf, fiul unui om al cărui tată era german, mama lui fiind evreică germană. Tatăl şi bunica lui Erich fuseseră în timpul războiului într-un lagăr de concentrare nazist. Bunicul german al lui Erich fusese asasinat de Gestapo, pentru că făcuse parte dintr-o castă germană atât de joasă, încât ajunsese să se căsătorească cu o evreică. Căsătorindu-se cu o evreică, bătrânul Burgdorf încălcase virtutea nordică şi spurcase sângele pur şi neîntinat al rasei. Erich şi-o amintea din copilărie pe bunica lui. Femeia ajunsese la o vârstă înaintată până la eliberarea din lagărul de concentrare nazist. A fost îngropată în noua ei patrie, Israel. El o văzuse murind de o moarte lentă şi avusese o viaţă plină de boli şi dureri iar după eliberare jurase că va deveni membru al Mossad-ului, serviciul secret israelian, şi să-şi petreacă întreaga viaţă căutând pe oamenii din SS şi Gestapo care scăpaseră de pedepse. În mintea lui, securitatea statului Israel avea o importanţă secundară; nu vedea în faţa ochilor decât nazişti. Atunci când auzise că în Germania se formase un nou grup neo-nazist, profitase de ocazie şi se oferise voluntar pentru o misiune sub acoperire, luând în acest scop identitatea lui Erich Kom. În ultimele patru luni, fusese simplu mesager şi om bun la toate în comunitate.

Tatăl lui devenise un tip religios şi se retrăsese din lume după moartea bunicii lui Erich şi după ce teroriştii palestinieni

o omorâseră şi pe mama lui. Erich nu-şi mai văzuse tatăl de şase ani.

Just Buch se lupta cu picioarele îmbătrânite, cu burdihanul greu, revărsat peste curea şi contribuind la o precară stabilitate a corpului, care-l durea din toate încheieturile. Dar era un bun soldat. Dacă i-o cerea Otto, mergea şi în genunchi.

14

Just fusese cu Heinrich Ley pe Frontul de Est, în timpul celui de-al doilea război mondial, unde fusese rănit şi trimis înapoi în Germania ca erou. Just atrăsese atenţia lui Otto

Meyer, iar căpitanul SS îl îndemnase pe Just să se alăture organizaţiei în calitate de sergent major. În calitate de trupeţ

SS, căpătase dreptul legal de a-şi descărca ura pe care o nutrea pentru slavi, evrei şi alţi asemenea oameni inferiori. Îşi servise Führerul şi Patria cu tot entuziasmul de care fusese în stare. Acum era onorat că Otto şi alţi oameni atât de mari deciseseră că era suficient de bun pentru a fi membru al acestei noi organizaţii. Just Buch şi-ar fi dat bucuros viaţa, sau ar fi luat viaţa altcuiva, pentru oricare dintre aceşti lideri ai noului partid, aşa cum ar fi făcut-o şi pentru vechiul Partid

Naţional-Socialist.

»

„Doamne! Trebuie să ajungem foarte curând la destinaţie”, gândi Just. „Picioarele mele nu mai sunt ale unui tânăr. Doar mintea mea şi dorinţa de a face ce e bine pentru Partid şi pentru Germania au rămas la fel de tari.”

Pe Erich, ascensiunea nu-l preocupa prea tare. Picioarele lui mai tinere, puternice, îl propulsau cu uşurinţă pe poteca abruptă. Problema care-l deranja pe Erich era misiunea lui de a-l lichida pe Gustav. Ştia că Gustav este un agent secret al guvernului german care încerca să afle ce e cu grupul acesta şi cu noul oraş apărut ca din senin în munţii din sudul Germaniei. Se gândise mult la lucrul acesta, de când i se spusese că el avea să fie executorul asasinatului. Şi decisese

că, pentru binele lumii şi în amintirea bunicii şi bunicului pe care nu-l văzuse în viaţa lui, va vărsa sângele unui om nevinovat. Pentru cauză.

După ce luase această decizie, conştiinţa urla în el. „Nu cumva exact aşa făceau şi naziştii? Oare trebuie să recurg la tacticile lor josnice pentru a servi cauza? Bine, aşa să fie!” Plănuise să-l împuşte pe Gustav în ceafa, fără ezitare.

15

— Aici ar fi un loc tocmai bun pentru un popas şi o bere, anunţă Heinrich.

— Picioarele astea bătrâne nu mai sunt cum au fost, râse şi Gustav.

— Da, pot să depun mărturie şi eu, îl asigură Just, luptând să-şi recapete răsuflarea.

— Numai tânărul nostru e gata, e capabil şi doritor să continue fără să se oprească, râse Heinrich.

— Doar dacă primesc ordin, spuse Erich, zâmbind. Altfel, fac popas cu mai bătrânii mei camarazi şi beau şi eu o bere.

Erich îşi scoase rucsacul şi-l lăsă la pământ. Scoase din el trei beri şi le întinse celor trei bătrâni.

Heinrich se uită întrebător la Erich. Erich înclină din cap că este pregătit. Heinrich îi spuse într-o doară lui Gustav.

— Vino, trebuie să-ţi arăt. M-am oprit aici pentru că locul ăsta e foarte bun pentru a vedea de sus amplasamentul.

Gustav făcu împreună cu Heinrich cei câţiva paşi până la buza versantului, ca să vadă locul în care se planifica noul amplasament al rachetelor.

Erich scoase pistolul din rucsac şi se luă după Gustav. Fără ezitare, plasă ţeava lângă ceafa lui Gustav şi apăsă trăgaciul. Sunetul împuşcăturii reverberă printre munţi. Iar Erich spuse încetişor: *„Deutschland iiber alles.”*

Ceilalţi doi îi răspunseră cu acelaşi slogan, vechea declaraţie nazistă care stabilea că „Germania e deasupra tuturor”, folosită la întrunirile Partidului Nazist în vremea lui Hitler.

Corpul răposatului Gustav Himmel fu pus pe o platformă de piatră şi acoperit cu pietre şi pământ. Peste micul mormânt fură puşi bolovani mari, pentru a-l apăra de intemperii şi de animale. Până să fie descoperit cadavrul, avea să treacă multă vreme. Dacă va fi descoperit vreodată.

16

Wilhelm Diligardt, ministrul german de Interne, se uita la generalul Ernst Sauckel, Divizia Securitate, Grănicerii Germani, care tocmai intra în cameră.

— Salut, Ernst. Ai avut treabă?

— Da, foarte multă. De când ne-am reunit cu Estul, muncesc douăsprezece-paisprezece ore pe zi, şapte zile pe săptămână, îl informă Ernst.

— Da, odată cu unirea ne-am procopsit cu o grămadă de indezirabili, observă Wilhelm.

— Aşa e. Şi toată lumea credea că o să fie o căsătorie uşoară şi fără probleme. Pfui! scuipă Ernst dezgustat. E uimitor cum voi, politicienii, nu reuşiţi deloc să vedeţi în viitor. Nu reuşiţi să vedeţi problemele viitorului. Dacă ai grijă azi de problemele de la anul, n-o să ai nicio problemă mâine.

— Generale, aici cam ai dreptate, fu de acord Wilhelm. Mi-ai spus la telefon că trebuie să mă vezi neapărat.

— Da, domnule ministru. Agentul nostru de la Neu-Volks lipseşte. Se pare că a dispărut dintre cei vii.

Ernst acceptă cu o înclinare de cap paharul de schnapps oferit de Wilhelm.

Wilhelm se ridică în picioare, ridică paharul şi toastă:

— Pentru ţara noastră.

— Da, beau bucuros pentru asta, răspunse Ernst şi înclină paharul. Dar, murmură el, să sperăm că nebunii ăştia radicali nu vor lua niciodată în stăpânire ţara asta.

— Păi nu de asta suntem aici, Ernst?

— Dacă ar fi după mine… Germania a suferit destul de pe urma unui Hitler şi asta e de ajuns pentru orice naţiune, de-a pururi mormăi Ernst.

Era soldat de carieră şi aflase despre cum văd lucrurile naziştii, crescând într-o Germanie care ducea un război îndârjit. Iar acest mod de a vedea lucrurile îl scârbise şi jurase să nu permită, cât va trăi el, ca ţara lui să mai vadă un asemenea spectacol.

17

Continuă:

— Foarte probabil că l-au descoperit. Încerca să afle când vine noul transport cu echipament de-al Tratatului de la Varşovia şi unde o să fie depozitat. Gustav i-a dat lui Konrad locaţiile a trei tunele şi două peşteri din munţi folosite pentru depozitare. Sunt vechi tunele-depozit făcute de nazişti şi sunt atât de bine ascunse, încât Aliaţii nu le-au găsit niciodată.

— Crezi în zvonurile despre peşterile şi tunelelc pline cu echipament şi comori de-ale naziştilor, Emst?

— La început, am crezut. Dar după atâţia ani în care nu s-a găsit nimic, am început să am îndoieli, recunoscu Lrnst. Dar se pare că până la urmă tot e ceva. Cine, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi crezut că porcii ăia de nazişti puteau şi erau dispuşi să facă aşa ceva?

— Crezi că au aliat şi cine e contactul spionului nostru? întrebă Wilhelm.

— Nu. Konrad Spiess are contacte foarte bune cu operatorii aliaţi sub acoperire şi face tot ce e necesar ca să nu-şi compromită agenţii, îl asigură Lrnst. Doar el. Bruno Hinkler şi eu dumneavoastră ştiţi de legătura dintre Gustav şi noi. Şi, evident, eu.

— Sper că informaţia ta este corectă, spuse Wilhelm, continuând apoi, după o pauză: mai putem să infiltrăm pe cineva acolo?

— Foarte puţin probabil, domnule. Oricum, nu prea rapid. Vor fi foarte precauţi eu lâecare membru nou-venit, cel puţin o vreme, răspunse Lrnst. Dar noi avem nevoie de informaţii cât mai curând posibil. Şi taman acum nu mai avem niciun canal de informare asupra capacităţilor lor.

— Cel puţin Gustav ne-a dat o listă cu liderii acestui nou grup fascist, spuse Wilhelm.

— Trebuie să mergem acolo să ocupăm întregul sat şi să arestăm toţi liderii, mormăi Lrnst.

18

— Ştii că este imposibil, ne-o interzic legile Germaniei, îi aminti Wilhelm. Trebuie să ne menţinem în limitele Constituţiei şi în cele ale legilor. Nu putem să facem nicio mişcare decât dacă avem dovezi clare, nu doar o listă de nume. Aş fi vrut să poată face şi fotografii. Asta ar fi dat într-adevăr un impuls acţiunii. Dar acum, că Gustav e mort, nu mai avem niciun martor.

— Aveţi dreptate. Dar se pare că suntem în măsură să... ocolim unele legi. Şi că ar cam trebui s-o facem, dacă vrem să ne protejăm ţara şi poporul, spuse Ernst, dezamăgit.

— Domnule general, oamenii tăi au lucrat foarte bine. Ţine-mă la curent cu tot ce se întâmplă la Neu-Volks.

— Da, domnule, spuse Ernst.

Generalul îşi dădea seama că e concediat şi că nu i se permite să deschidă o discuţie pe teme politice. Salută şi părăsi biroul ministrului.

Ernst nu-i spusese ministrului de Interne că în zona lui Neu-Volks se află deja o echipă a Forţelor Speciale americane. El şi Konrad Spiess se bucurau de relaţii foarte bune cu comandantul american de la Forţele Speciale, cu care colaboraseră îndeaproape în timpul Războiului Rece.

Îşi aminti brusc de pierderea lui Gustav Himmel şi scutură din cap. Himmel fusese în tinereţe un bun Tânăr Hitlerist, care socotea că singura rasă din lume „curată” şi „nediluată” este cea germanică, nordică. Dar aflase curând ce fac naziştii cu aceste concepţii. Ernst însuşi nutrea chiar şi în acel moment credinţa că nu există popor superior poporului lui, dar în niciun caz nu ar fi omorât restul omenirii, ca să rămână doar germani pe suprafaţa Pământului.

Zâmbi şi apoi îşi zise sieşi:

— Cred că o lume în care ar exista numai nemţi ar fi al dracului de plicticoasă.

3

Locotenentul Johnny Grahame, zis „Crackers”, U.S. Navy, în retragere, şi-a chemat oamenii pentru un meci de basket. Oriunde îl duceau misiunile, căra cu sfinţenie cu el mingea de basket şi jocul de aruncat cerculeţe. Le lua cu el în elicopter chiar şi pe teritoriul inamic. Când lucrurile erau mai puţin înghesuite, convoca un meci de basket. Jucătorii erau membri ai unui grup de super-elită, ultrasecret, numit Eagle Attack Team, care zburau pe elicopterele AH-64 Apache sau le întreţineau. De obicei, o echipă era cea a piloţilor, alta a copiloţilor/mitraliorilor iar a treia echipa de întreţinere.

Drept sală de joc, foloseau unul din capetele uriaşului hangar în care erau trase elicopterele AH-64 Apache. Unul dintre coşuri era agăţat de perete, în vreme ce al doilea era pe un stâlp mobil cu panou.

— Okay, ştiţi regulile de angajament, jucaţi după ele. Dar nu aveţi voie să-i plezniţi peste cur pe mai vârstnicii voştri. Am zis. Anunţă Crackers.

— Ce dracu’, cei mai mulţi dintre voi sunteţi babalâci, interveni sergentul-major de companie Arturo „Spic” Velasco, provenit de la Infanteria Marină.

— Da, iar voi, puştii, primiţi lovituri de pedeapsă dacă mai vorbiţi aşa necuviincios, îl anunţă alt sergent-major, tot de companie, Wallace „Wally” Burnham, venit de la Armata Terestră. Wally era copilot pe UH-1 elicopterul care constituia centrul lor de comandă şi control al echipei.

20

— Hei, Red! De ce nu veniţi şi voi, ăştia cu adevărat babalâci, să mai jucaţi din când în când? se auzi şi sergentul Martin „Jar” Peek, venit de la Infanteria Marină.

Locotenent-colonelul Matty Bavaros, zis şi Câinele Roşu, „Red Dog”, venit de la Forţele Aeriene, îi înfipse tânărului un

deget în piept şi-i replică tăios:

— La aminte cum vorbeşti, tinere domn, şi infanterist marin pe deasupra. Te afli printre oameni mai în vârstă.

Căpitanul Tyron „Clench” Riggs, înalt, subţirel, spilcuit, îşi închise maxilarele cu un pocnet şi lansă provocarea:

— La haideţi, maimuţe slinoase, să vă umilim puţin. Tot piloţii sunt mai buni.

— la ascultă, eu nu sunt maimuţă slinoasă. Sunt expert în computerele şi electronica de pe elicopterele pe care le călăreşti tu, stimabile, îi aminti sergentul-major Stanton Fullove, zis şi Râgâială, venit de la Armata Terestră.

— Aşa o fi, dar ce să-ţi fac dacă joci în echipa maimuţelor slinoase? nu se dădu bătut Clench.

Fullove îşi aminti de porecla lui şi lansă în aer o râgâială, plină de stropi.

Clench se strâmbă.

— Hai să jucăm şi să nu mai pierdem timpul cu palavre, se auzi apelul lui Cliff Sate-Zalebay, zis şi „Urs Rău”, sergent-major în retragere din Armata Terestră. Uriaşul indian Kiowa era întotdeauna gata de acţiune şi nu-i plăcea vorbăria la nesfârşit.

Primul joc era între piloţi şi echipajul de întreţinere. Copiloţii/mitraliorii aveau să joace cu învingătorii. Asta dacă învingătorii erau suficient de în formă ca să mai joace o partidă. Oamenii aceştia jucau după nişte reguli foarte aspre.

Crackers ţinea mingea deasupra capului, gata s-o arunce în sus, ca să şi-o dispute cele două echipe. Era şi el tot jucător, nu arbitru, pentru că nu aveau arbitru. Erau oameni viteji, dar

niciunul destul de nebun ca să arbitreze nebunia meciurilor. Crackers controla mingea în virtutea faptului că era mingea lui.

O aruncă înalt în aer. Mingea reveni spre podea pentru a da de ceea ce s-ar putea numi un meci de lupte şi de sumo în acelaşi timp.

Urs Rău juca mingea în stilul amerindian. Era acolo ca să învingă, iar războinicul de 1,96 m îi trata pe cei veniţi spre el ca la fotbalul american. Înaltul indian îl lăsă lat la podea pe Râgâială şi porni în galop spre coşul adversarilor. Clinch îşi întinsese lungile picioare, pentru a-l ajuta, la nevoie, dar Urs Rău marcă şi plecă spre coşul propriu fără urmă de triumf sau de alt sentiment pe faţa lui întunecată.

Clench îl urmă pe Urs Rău şi bătu palma cu acesta.

— Cred că noi, ăştia, ăia negri şi roşii o să-i ardem la beri pe micuţii ăştia.

— Putem să-i batem. Au negri în echipă, dar n-au niciun roşu, spuse Urs Rău.

— Au! urlă Clench, într-o strâmbătură caraghioasă. Eu întind fratelui meu roşu o mână prietenească, iar el mi-o rupe cu totul.

Voi, de acolo, vedeţi că vine mingea! îi strigă Crackers pe cei doi fraţi de culori diferite.

Echipa adversă avansa cu mingea spic terenul lor. Wally întinse un picior şi-i puse o piedică lui George „Nicker Seybold, venit de la Armata Terestră. Mingea sări liberă şi se rostogoli până la sergentul-major Scott.. Blowser” Meclenny, Armata Terestră, care i-o pasă lui Crackers. Crackers o porni înapoi spre coşul advers, dar nu se ştie cum s-a făcut că sergentul-major Jackson „Push” Okahara, Armata Terestră, a pierdut controlul propriului pumn, care s-a proptit zdravăn în falca lui Cracker. Mingea sări în afara terenului şi se lovi de

perete. Începu pe loc o dispută foarte aprinsă cu privire la echipa care bate out-ul.

Cu un petic de piele neagră peste ochiul stâng, locotenent-colonelul Mack Grundy, zis şi „Camionul”, Armata Terestră, în retragere, stătea pe tuşă şi-şi privea oamenii cu ochiul lui cel bun. Grundy zâmbea privind sportul dur jucat de oamenii aceia.

Chiorul acela renunţase la asemenea sporturi cu mult timp

în urmă. În vârstă de 58 de ani, eforturile lui se îndreptau în conducerea altora în activităţi fizice foarte intense, mai precis, jocul de-a războiul. Când se ajungea la schimburi de focuri cu inamicul, era în faţa acelor oameni, conducându-i. Făcuse asta în două războaie, în Coreea şi Vietnam, ca şi într-un număr de operaţiuni secrete din toată lumea.

„Camionul” îşi pierduse ochiul stâng mulţumită „serviciilor” unui şrapnel, în Războiul din Vietnam. Restul l-au făcut regulamentele militare, care l-au scos dintre zburători – cum adică, pilot cu un ochi? – şi l-au relegat la sol, în Forţele Speciale. După retragere, s-a putut întoarce la zborul cu aripă fixă şi cu elicopterele, pentru că standardele civile erau mult mai relaxate. Nu avea voie să piloteze un AH-64 Apache. Pentru că dispozitivul de vedere pe timp de noapte al acestuia acoperea unul dintre ochi, ceea ce l-ar fi lăsat orb din punctul de vedere al restului comenzilor. Acum pilota un elicopter UH-1 dotat cu două mitraliere Gatling de 7,62 mm comandate electric şi care conţinea comunicaţiile radio şi centrul de comandă şi control al echipei.

În spatele lui, în birou, sună telefonul. Îşi părăsi poziţia de spectator şi se duse să răspundă. Fra colonelul Rufus „Holly” Flolguin, detaşat la SOCOM-1 de la Fort Bragg, în acelaşi timp şi ofiţerul de legătură al lui Grundy, care l-a sunat ca să-l anunţe că în locul lui Jumper şi al lui Balls îi trimitea un pilot şi un copilot/mitralior. Jumper şi Balls fuseseră ucişi în Laos, în ultima lor operaţiune.

23

— Vii curând pe la Bragg? întrebă Rufus.

— Doar dacă nu am încotro. Vreau să trag o fugă până în Oklahoma. M-a invitat Urs Rău să-i vizitez familia, îl informă Camionul.

— Dacă e nevoie de o întrunire, spuse Rufus, după care îi transmise un „încheiat comunicarea”; ca la armată.

„Camionul” puse receptorul jos şi se întoarse în cadrul uşii, ca să vadă restul partidei de basket. Piloţii au pierdut.

Urs Rău a ieşit de pe teren mormăind supărat.

— Mulieri, asta sunt! Dacă vrei să baţi, trebuie să joci ca un bărbat adevărat, care are sânge în boaşe!

Niciunul dintre bărbaţii din jur n-a avut vreo obiecţie. Când se înfuria Urs Rău la pierderea vreunui meci sau după o beţie urâtă, toată lumea tăcea în echipa aceea de viteji fioroşi.

— Sunt de-a dreptul fericit că băieţii ăştia pilotează elicopterele mai bine decât joacă baschet, spuse Camionul cu un zâmbet.

— Mâine dimineaţă mergem în Oklahoma, să mai uităm de fraierii ăştia, răspunse Urs Rău, privindu-l pe Camion.

— Cum vine ziua de mâine, cum am luat-o din loc, îl asigură Grundy, după care intră în birou.

În hală intră Red Dog. Locotenent-colonel cu vechi state de serviciu în Forţele Aeriene, avea privirea lui obişnuită, uscată, neinteresată, pe faţa lui roşcovană obişnuită. Omul a mers direct la cafetieră, şi-a turnat o cană de cafea aburindă şi a sorbit-o fără s-o lase din mână.

Camionul scuturã din cap, uimit de performanţă, ca de fiecare dată când Red Dog îşi bea cafeaua.

Red Dog îşi umplu din noi cana şi se deplasă până la un scaun, pe care se şi aşează.

— Gata, ne-au trimis înlocuitori pentru Jumper şi Balls, îl informă Camionul.

— Pe cine?

24

— Să mă ia dracii’ dacă ştiu. Cei mai mulţi din băieţii ăştia au ieşit din găoace după ce eu am intrat în retragere. Nu prea mai cunosc pe nimeni din serviciul activ la ora asta, recunoscu Grundv.

— Măcar de la care armă sunt?

Camionul ridică din umeri, într-un răspuns complet negativ.

— Oricum nu prea are importanţă. Îi creştem aici, facem din ei oameni de bază în Eagle Attack, oricum ar fi acum. Sau, dacă nu reuşim, îi dăm afară cu câte un şut în cur, zâmbi

Red Dog.

Dar zâmbetul nu conţinea nici urmă de umor, era doar o etalare a dinţilor şi nimic mai mult. Era un lip sec, lipsit de umor, dar era unul dintre cei mai buni piloţi de elicopter din lume.

— Eşti satisfăcut de antrenament? întrebă Camionul.

— Merge bine. Doar aparate ca ale noastre pot să facă atâta drum cu atâta armament la bord până în Arabia Saudită. Răspunse Red Dog. Ne îmbunătăţim tacticile şi lucrul cu armamentul. Eu şi Urs Rău putem lovi tot ce zboară cu rachetele noastre aer-aer.

— Da, v-am urmărit, spuse Camionul. Bună treabă, să dobori nişte reactoare cu un elicopter.

— Bună al dracului, dar mare lucru nu avem de făcut. Punem elicopterul pe direcţia bună şi după aia sistemele electronice şi racheta fac restul, spuse Red Dog. Ce dracu' se mândresc ăia că au dat jos un avion, nu ştiu.

Camionul păstră tăcerea şi-l lăsă să vorbească.

— Să ştii că avem neapărat nevoie de o misiune. Ne ruginesc ciolanele pe aici, ni se aplatizează curul, asta e, îi explică Red Dog cum stau lucrurile.

— Să ştii că ai o noimă în ce zici, fu de acord Grundy.

25

— Tot ce trebuie să facem e să cerem de la producătorii ăia de aparate rotoare care să nu se sfarme, mormăi Red Dog. Aparatul ăla care ne-a venit săptămâna trecută de la exerciţii s-a prăbuşit din cauza rotorului. Aşa nu mai prinzi dracului nicio pensie!

— Nu prinzi, aşa e. Dar singura soluţie să te dea jos e să te împuşte un soţ gelos când ai făcut nouăzeci de ani.

Cei doi se aşezară o clipă, din lipsă de alte subiecte de discutat. Texanul tăcut, cu un singur ochi, nu ştia nici el să întreţină o discuţie.

— Cred că am ceva treabă, spuse Red Dog, ridicându-se de pe scaun. Se întoarse la masa pe care se alia cafeticra şi

ustensilele necesare pe lângă ea şi-şi lăsă cana jos. Fără un alt cuvânt, ieşi din birou.

Camionul se uită după roşcatul acela uscăţiv, cum iese pe uşă. Bătrânul pilot de salvare şi paraşutist era un tip greu de închipuit. Ca să-l concepi, trebuia să-l vezi. Dar Camionul lăsa închipuirea pe seama altora. Ofiţerul de la Forţele Aeriene le oferea lui şi echipei exact ce le trebuia. Era un pilot de elicopter de superclasă, care mai rămânea în aer când toţi nu mai ştiau în ce gaură de şarpe să se „ascundă”. De fapt, medită Grundy, toţi oamenii mei sunt aşa.

Mare noroc pe el să conducă o asemenea trupă, gândi Grundy. Trupa purta numele oficial, dar practic puţin cunoscut, de Eagle Attack Team şi era o unitate ultrasecretă, care primea ordine direct de la Comandamentul pentru Operaţiuni Speciale al SUA, USSOCOM. USSOCOM era o organizaţie constituită din oameni proveniţi de la toate armele. Cei mai bum piioţi de Apache erau trimişi de USSOCOM la Eagle Attack Team.

Foarte puţini oameni erau conştienţi de existenţa acestui grup şi chiar mai puţini de atât ştiau ce face el. Misiunea lui

era să se deplaseze, neştiut de nimeni, în orice parte a lumii, şi să se ocupe de conflicte complicate în care guvernul Statelor Unite nu voia să fie implicat deschis, trimiţând unităţi militare obişnuite.

Unitatea avea ataşată exclusiv o echipă de specialişti în întreţinerea elicopterelor Apache. Urau specialişti în întreţinerea elicopterului propriu-zis, tehnicieni pentru întreţinerea computerelor ultrasecrete care controlau radarul, sistemele de armament şi tirul. Mai erau şi armurieri special antrenaţi, care puteau să încarce un Apache şi să-l aducă în stare de luptă în câteva minute.

Membrii diverselor arme erau scoşi din serviciul activ şi dispăreau de pe statele de salarii ale guvernului. Statele lor de salarii se aflau undeva, într-o secţiune şi mai secretă--a lui

Central Intelligence Agency, şi numai cei care trebuia să ştie de ele le cunoşteau. Toţii oamenii grupului erau asiguraţi la o companie care era proprietatea CIA, pentru ca cci care depind de ei să nu rămână chiar pe drumuri, în caz de ceva.

Eagle Attack Team stătea cu arma la picior, mereu gata să răspundă unei situaţii de urgenţă ivite oriunde în lume. Erau cei mai buni. Dacă nu erau cei mai buni, nu aveau ce căuta acolo.

4

Camionul şi Urs Rău au luat o cursă aviatică aeriană spre Lawtown, Oklahoma. Acolo au închiriat o maşină şi au mers cu ea până la Camegie, capitala teritoriului Kiowa, după ce tribul fusese strămutat în Teritoriul Indian, din vechile lor locuri de vânătoare din vestul Texasului.

Urs Rău a condus maşina direct la tabăra lui Urs Alb, aflată la câţiva kilometri de oraş. Părinţii lui Urs Râu îşi întinseseră acolo corturile familiale. Mâncarea era pe foc. Timp de două zile, cei doi soldaţi aveau să mănânce mâncarea tradiţională a indienilor americani: supă de carne, lipii, porumb gătit sub toate formele posibile, fasole, dovlecei şi tot felul de alte legume de-ale băştinaşilor.

Corturile erau ridicate în stilul tradiţional, ordonat, în jurul pieţei centrale, iar spre terenul de dans şi spre latrine şerpuiau poteci. Două teepee-uri mari dominau prin înălţime restul corturilor, în stilul indienilor din preerii. Printre corturi alergau copii care făceau multă zarvă, dar se ţineau întotdeauna departe de corturile altora.

Cei doi coborâră din maşină. Bărbaţii prezenţi le făcură semn cu mâna şi îi primiră cu strigăte de *„HatschoV* şi „Hei, *pahbee, hatschol*”

— Aţi ajuns la timp pentru primul dans! le strigă Muller Sate-Zalebay.

Tatăl lui Urs Rău îi aştepta pe poteca ce ducea la intrarea în cortul lui.

— Nu, mai întâi trebuie să mănânce, interveni Elizabeth Sate-Zalebay.

Era mama clanului Sate-Zalebay şi cea care răspundea de bunăstarea lor. Pentru amerindieni, masa este o foarte importantă parte a vieţii. Elizabeth ordonă.

— Cliff şi tu, Camionule, staţi jos şi mâncaţi.

Camionul dădu mâna cu Muller, cu fraţii şi surorile prietenului lui. La masa cea mare, acoperită cu cearşafuri pe post de faţă de masă, li se făcu loc şi lor.

Unul dintre cei patru fraţi ai lui Urs Rău, Marvin, îi spuse Camionului:

— Am pentru tine o femeie Kiowa mare pentru diseară. Dacă eşti destul de bărbat, poate te ia cu ea acasă.

— Unele din femeile pe care le cunosc zic că sunt destul de bărbat, răspunse Camionul cu un zâmbet.

— Marvin! La masa mea nu se vorbeşte aşa! se răsti mama.

— Ei bine, mamă, de ce să uităm că e femeie? Toate femeile şi toţi bărbaţii îşi au nevoile lor, spuse Marvin, zâmbind.

— Am zis că e destul! Dacă nu încetezi, pleci de la masa asta şi îţi cauţi de mâncare tot week-end-ul pe la vreuna din prietenele tale, îl informă Elizabeth.

— Da, mami, o să fiu un băieţel cuminte, promise Marvin.

— Marvin ăsta are o grămadă de foste prietene şi o grămadă de foste neveste, conchise Urs Rău.

În timpul schimbului de cuvinte dintre Elizabeth şi Marvin, Muller Sate-Zalebay a stat liniştit şi a mâncat impasibil. Elizabeth nu era o femeie care să aibă nevoie de ajutor ca să-şi pună la punct unul dintre copii. El se uită la Grundy şi-i vorbi:

— Vezi ce înseamnă timpurile moderne? Pe vremuri, nicio femeie, nici măcar mama sau sora, nu-i putea refuza nimic unui tânăr războinic. Aşa era tradiţia noastră. În acele zile, cei

mai mulţi dintre tineri nu aveau şansa de a trăi până la vârsta maturităţii, din cauza stilului nostru războinic de viaţă. Dar acum, războinicii noştri rareori se duc la luptă dacă nu-i cheamă ţara. Tinerii noştri războinici stau de fustele femeilor prea mult, iar bărbaţii şi femeile devin mult prea familiari unii cu alţii.

— Unii din băieţii ăştia încă se cred în timpurile vechi, spuse Elizabeth, înmânându-i Camionului un platou cu bucăţi de carne. E carne bună, Camionule, o să-ţi dea energie să dansezi.

Masa a fost terminată, iar Camionul şi Urs Rău s-au dus la maşină, să aducă nişte cutii din lemn de cedru. Ambele cutii fuseseră sculptate de Muller, care le făcuse cadou fiului său şi lui Grundy. Cea a lui Urs Rău era mai veche decât cea a şefului lui. În ele se afla echipamentul necesar pentru Dansul Dovleacului.

Urs Rău îşi dădu jos pantalonii şi cămaşa şi puse pe el o cămaşă neagră, cu motive indiene, făcută din pânză, cu multe panglici cusute în faţă şi în spate. Apoi puse şi mocasinii de piele cu franjuri, după care şi o legătură pentru şolduri peste lenjeria de corp. În jurul mijlocului îşi legă o eşarfa roşie cu franjuri aurii. După aceea, îşi puse o bandulieră de la umărul stâng până la şoldul drept. Banduliera consta în două şiruri de mărgele de argint, separate la intervale de fragmente de oase. Când îi înghesuise în rezervaţii, Armata le interzisese marilor războinici ai preeriilor să mai poarte banduliere adevărate, cu gloanţe.

Apoi Urs Rău îşi aplică pe faţă culorile războiului, cu însemnul lui personal. Luă o pălărie din cutia de cedru şi şi-o puse pe cap. Apoi luă un evantai din pene de vultur şi o zornăitoare din argint, o fostă solniţă. Pe vremur\ kiowaşn foloseau drept instrumenl de percuţie dovlecii, de unde şi numele dansului. Când armata americană a v uit în Vest ca să

cotropească preeriile indienilor, a început un război în toată

regula. Kiowaşii au câştigat mai multe bătălii cu soldaţii albi decât au pierdut, deşi au pierdut războiul. Când reuşeau să învingă vreo unitate a armatei în bătălie, kiowaşii găseau în popota ofiţerilor solniţe de argint. Care solniţe de argint erau numai bune de „zdrăngănele tradiţionale”, iar kiowaşii s-au distrat de minune transformându-le în aşa ceva, folosindu-le la dansuri.

Dansul Dovleacului, numit Tie-a Pie-ah, era dansul Clanului Dovleacului din neamul Kiowa. Membrii Clanului Dovleacului erau cei care făceau regulile jocului în trib. Ei erau cei care păstrau ordinea în interiorul tribului şi îi opreau pe cei care încălcau legile poporului lor.

Kiowa erau un popor care practica Dansul Soarelui. Dansul Soarelui se numea pe limba lor *Tie-a May,* care se mai scrie şi *Tia-mah.* În vechime, Dansul Soarelui se ţinea doar o dată pe an, vara. Toţi kiowaşii se adunau pentru acest festival, organizat şi condus de *Dah-Dah,* liderii religioşi pe care albii îi numeau vraci. În timpul Dansului Soarelui se ţineau de fapt multe dansuri alegorice diferite, iar Dansul Dovleacului era unul din acestea.

Adunarea tuturor războinicilor şi a restului de oameni, în număr atât de mare, îngrijorase Departamentul de Război al SUA şi pe militari. Exista temerea că atunci când se adună atât de mulţi indieni, mândria tribală renaşte, iar naţionalismul ajunge la apogeu. De aceea, guvernul american ordonase să nu se mai ţină Dansul Soarelui. Era ca şi cum i-ai spune unui bun creştin să nu se mai ducă la biserică să se roage. Dar trebuia păstrată ordinea, aşa că legea a prevalat asupra drepturilor religioase ale oamenilor.

Dansul Dovleacului era simplu şi nu la fel de obositor ca tradiţionalul Dans al Războiului. Războinicii în vârstă, ca şi cei răniţi, erau singurii care aveau dreptul să execute acest

dans, la care dansatorii stăteau în cerc şi loveau pământul cu picioarele în ritmul tobei situate în centrul perimetrului

rezervat dansului. Dansatorii îşi ţineau într-o mână evantaiele din pene de vultur şi-şi scuturau cu cealaltă zdrăngănelele în acelaşi ritm cu cel al tobei. În anumite momente ale cântecului, dansatorii înaintau brusc câţiva paşi, se opreau la fel de brusc şi dansau pe loc de parcă ar fi venit pe câmpul de bătălie. Se opreau, reluau dansul, până ce iar efectuau înaintarea aceea pe o distanţă scurtă.

Femeile Kiowa stăteau în spatele bărbaţilor, îmbrăcate în haine tradiţionale din secolul al XVIII-lea, cu şaluri multiplu colorate şi cu diverse motive pe umeri. Aceste femei erau supusele războinicilor şi nu aveau voie să danseze în primele rânduri. Dar locul de onoare era al lor, pentru că acela era locul în care stăteau mamele, soţiile şi fiicele bărbaţilor care se luptau pentru existenţa lor ca trib. În timpul altor dansuri tradiţionale, dansurile în cerc şi dansurile sociale, femeile dansau în cerc cu bărbaţii lor. Dar acesta era un dans al războinicilor. Nicio femeie care se respecta nu s-ar fi înjosit şi nu şi-ar fi înjosit nici bărbatul, pretinzând să danseze umăr la umăr cu războinicii tribului.

Camionul îşi puse şi el echipamentul de războinic, care nu era atât de dichisit ca cei al lui Urs Rău. Acum erau gata.

Toba scoase câteva bubuituri scurte. Acesta era semnalul că dansul e pe cale să înceapă.

— Trebuie să mă duc, anunţă Marvin, care făcea parte dintre cântăreţi. Îşi culese băţul de tobă şi se duse direct la locul de unde se auzea toba.

Dansatorii se adunară într-un cerc pe locul de dans, având în centru toboşarii şi cântăreţii. În spatele dansatorilor se aflau bănci şi locuri pentru scaunele pe care le vor aduce membrii publicului.

Camionul dansa de parcă ar fi fost o piele-roşie veritabilă, într-un fel pe care el nu şi-l putea explica, aceste tobe şi

cântecele care le însoţeau creşteau în el mândria de a fi războinic. Dansa şi înţelegea cum de acei indieni americani, întorşi din război, nu aveau atâtea probleme la reintegrarea

în societate, precum aveau corespondenţii lor albi şi negri Războinicul roşu era acceptat înapoi în societatea lui cu cântece şi dansuri şi ridicat în slăvi pentru fericirea de a fi un războinic al poporului lui.

Între cântece, la dansatori a venit un băiat care le-a adus o găleată cu apă şi un ibric, ca să bea.

— *Aho,* spuse Camionul, mulţumind pentru apă.

Urs Rău se uită la el şi-i spuse:

— *Pah-bee,* facem din tine un Kiowa sută la sută.

Pah-bee este termenul kiowa pentru frate

— Aş fi onorat să fiu un kiowaş, spuse, drept răspuns, Camionul, punând înapoi în găleată ibricul.

Tânărul cu apa trecu la următorul dansator. Pentri tinerii tribului, încredinţarea găleţii cu apă era o cinste imensă. Într-o zi, el o să danseze cu ceilalţi războinici ai tribului şi alţi tineri îi vor aduce apa.

— Uite, a început cântecul Ursului Alb, spuse Urs Rău, auzind semnalul pentru următorul dans. Toţi membrii familiei bătrânului şef sunt obligaţi să ia parte la dansul ăsta, îi spuse el lui Grundy.

Camionul sări ca ars în picioare şi, împreună cu Urs Rău, se alătură familiei şi altor dansatori tribali. Întorşi pe banca lor, Urs Rău îl informă pe Camion că fiecare cântec are o semnificaţie şi m. IUe dintre ele erau cântece de familie. Unele erau foarte vechi.

Urs Rău ascultă primele câteva cuvinte din cântec şi-i spuse lui Grundy:

— Cântecul ăsta pune întrebări: „Unde s-au dus toţi kiowa?” Mulţi au devenit prea albi şi au uitat de cum a fost pe vremuri.

33

S-au despărţit de ceilalţi pentru a merge la masa de prânz. Pe când treceau pe lângă corturi, bărbaţi şi femei i-au tot chemat la mesele lor, ca să încerce diverse specialităţi de familie, aşa că ajunşi la cortul lui Sate-Zalebay erau plini.

Camionul s-a forţat să mănânce o porţie din tot ce era pe masă.

După ce a terminat, s-a lăsat pe spate şi a spus:

— De fiecare dată când vin la voi la masă, înţeleg de ce voi, kiowaşii, sunteţi atât de mari.

— Femeia durdulie e o saltea mai plăcută, zâmbi Muller.

— Of, bărbaţii şi minţile lor murdare, mereu vă gândiţi la sex, îl admonestă Elizabeth.

Muller zâmbi iarăşi şi-i răspunse:

— Şi voi, femeile, nu vă bucuraţi deloc.

— Eu cred că mama se bucură foarte tare de treaba asta. Mi-a făcut patru fraţi şi trei surori, spuse Marvin râzând.

— Tinere, nu avem nevoie de nimic de la tine, nu te băga în discuţie, i-o întoarse Elizabeth.

— N-ai mai dansat în tabăra asta, nu-i aşa? îl întrebă Muller pe Grundy.

— Nu, domnule, îi răspunse Camionul.

— De mulţi ani nu s-a mai ţinut dansul. Când eram eu tânăr, a venit peste noi o tornadă şi a distrus totul. Bătrâna Mamă Ursoaică Albă era în casă când a lovit furtuna. A luat casa pe sus, cu tot cu bătrâna, şi a zdrobit-o de pământ. Soţia Ursului Alb, mama întregii familii a Ursului Alb a murit în ziua aceea. În aceeaşi zi, Ursul Alb a închis tabăra asta, a explicat Muller. Cam acum cinci ani, familia a redeschis locul de dans, ca oamenii să danseze din nou. În sfârşit, au simţit că a trecut destul timp, cincizeci de ani, ca spiritele să se liniştească şi să putem folosi din nou acest pământ. Acel Urs Alb este unul din membrii familiei noastre şi fiu al Marelui Şef Urs Alb. Bătrânul şef era cunoscut albilor, în anii 1800, drept Satana.

34

Muller era păstrătorul poveştilor familiei. Îi plăcea tare mult să vorbească despre trecut.

— Nu are nevoie să-i spui toate bazaconiile tale, spuse Elizabeth.

— Ba da, doamnă, mie mi se par foarte interesante, spuse

Camionul.

Ea suspină şi zise:

— Aşa, deci îl încurajezi pe bătrân în aiurelile lui.

— Taci, muiere. Vrei să mă faci de ruşine în faţa oaspetelui nostru, prietenul fiului nostru? întrebă Muller.

Elizabeth scoase un pufnit nemulţumit şi se întoarse la preocuparea de a da ordine femeilor mai tinere din zona bucătăriei.

— Noi, kiowaşii, am avut multe spirite care ne-au dat de furcă în zilele de demult, îi spuse Muller lui Grundy. Un bărbat trebuie să-şi caute toată viaţa tăria necesară ca să se păzească de aceste spirite care-i pot face rău.

Şi bătrânul se puse pe povestit:

— În vremurile de demult, numele ni le luam după faptele de război sau din acea parte din noi care era cea mai grăitoare. Dacă un bărbat mergea ca o raţă, atunci raţă i se zicea. Dacă arăta ca o vacă, vacă îi zicea. Pentru că aceste nume niciodată nu erau luate în derâdere.

Muller se opri şi arătă spre un cort în care o altă familie îşi lua masa de prânz.

— Familia aia se înrudeşte cu noi. Şi ei sunt descendenţi din Sate-Tanta, bătrânul Şef Urs Alb, ca şi noi. Asta pe partea mamei acelei familii. Numele lor este de Tongkeamah, un mare nume de războinic, numele unuia dintre strămoşii noştri de pe vremuri. Odată, pe când au făcut un raid în afara Teritoriului Indian, traversând Râul Roşu, în Texas, Cavaleria americană Ea urmărit până înapoi, în Teritoriul Indian. Strămoşul nostru era în ariergarda grupului, ca să-i ţină pe

soldaţi departe până ce ai noştri traversează Râul Roşu. După ce a trecut cea mai mare parte din ai noştri, a început să traverseze şi ariergarda. Soldaţii stăteau la sud de râu şi trăgeau în cei patru bărbaţi care încercau să ajungă la ceilalţi. Cei trecuţi deja de râu au crezut că au murit toţi. Dar mai târziu unul dintre ei a ieşit din apă, ud fleaşcă, dar viu. I s-a

dat numele de Tongkeamah, ceea ce înseamnă „Iese-din-Apă”. E un nume bun.

Camionul era de aceeaşi părere.

Camionul se uită îl lungul taberei. Peste tot erau întinse pături albe, ferite de traficul de prin tabără, iar pe pături tineri şi bătrâni jucau jocuri de noroc. Indienilor americani le plăcea la nebunie să joace jocuri de noroc.

Mai existau şi multe mese pe care erau etalate spre vânzare diverse artefacte indiene. Camionul cumpărase o pereche de cercei, pe care voia să-i ofere lui Elizabeth, înainte să se întoarcă la Fort Hood.

— Poftim, spuse Muller, înmânându-i lui Grundy o minge acoperită cu o cârpă, cu ceva moale înăuntru. Iată un alt doi, în locul celui pe care l-ai pierdut.

— Mulţumesc, tată al fratelui meu, spuse Camionul. *Doi* era medicamentul sau puterea tribului Kiowa. Era ceea ce oamenii albi numeau punga cu medicamente. *Doi* era legat de banduliera lui Grundy.

Camionul ieşi din cort şi-şi aruncă privirea în zare, peste preeriile din Oklahoma. Cu ochii minţii, vedea preeriile acelea pline-ochi cu bizoni şi oameni care alergau după ei, gonindu-i astfel încât să-i poată omorî. Acesta era pământul acela vechi, legendar; de fapt, tot pământul Americilor este plin de legende. Strămoşii indienilor americani străbătuseră pământurile acelea timp de mii de ani, şi cu toate acestea europenii numeau continentul – pământ nou descoperit Lumea Nouă. Da, gândi Grundy, din punctul de vedere al indâdiilor, continentul ăsta n-a fost niciodată pierdut sau acaparat pe de-a-ntregul.

36

Dintr-un copac se ridicase un şoim, care acum închipuia cercuri pe deasupra preeriei, în căutarea unei prăzi.

— Ah, se vede un şoim, spuse Muller. O să fie o zi bună.

Tobele începură să bată din nou, iar dansatorii se adunară pe terenul de dans.

Dansul s-a întrerupt pentru masa de seară. După masă, dansul a început din nou şi a durat până la miezul nopţii. Ca la toate ceremoniile, au fost onoraţi veteranii. Urs Rău era veteran din Vietnam şi membru al Asociaţiei Intertribale a Veteranilor din Vietnam. El a rămas cu veteranii. După încă vreo câteva Dansuri ale Dovlecilor, dansatorii au revenit, îmbrăcaţi în costumele de gală, pentru dansurile circulare şi cele tradiţionale. Tinerii bărbaţi dansatori păreau foarte fioroşi cu evantaiele lor din pană de vultur şi cu forfota lor, cu beţele de lemn, complicat sculptate, având la capete ataşate gheare de vultur sau de urs. Dar cele mai frumoase costume de dans erau cele ale femeilor, îmbrăcate în piele de cerb, multe acoperite cu scoici marine. Multe dintre femei purtau tradiţionala armură de oase, atât în faţă, cât şi în spate. Oasele albe se profilau strălucitoare pe vestele şi jachetele lor decorate cu motive florale.

Camionul era uimit de forţa vitală a unora dintre bărbaţii şi femeile în vârstă care stăteau la capătul şirului şi care au dansat toate dansurile.

Când dansul oficial s-a terminat, tinerii şi tinerele au plecat de pe terenul de dans, luând cu ei bere rece şi o tobă. Nicio băutură alcoolică nu era permisă pe terenul de dans. Legea indiană spunea că, odată format, cercul nu poate fi rupt. Dacă cercul era rupt, atunci puteau urma mari necazuri. Aceşti tineri şi tinere se duceau la un alt teren, departe de terenul de dans tribal, unde cântau şi dansau „Patruzeci şi

nouă”. Termenul venea de la un număr de casă de pe o stradă din sudul Dallas-ului, loc în care se adunau indienii din Oklahoma să-şi bată tobele şi să cânte cântecele tradiţionale. Tradiţia fusese adusă înapoi în Oklahoma, unde după dansul oficial îşi aveau şi ei propriul lor dans. La acest dans era deja obişnuită prea multă băutură, însoţită de tulburări.

Camionul şi Urs Rău s-au dus la micul motel din Camegie, unde aveau rezervată o cameră. Au lăsat mulţimea de tineri

să plece la Patruzeci şi Nouă. Cei doi au luat cu ei o cantitate apreciabilă de bere. Spre ivirea zorilor, Camionul găsi un colţ în care se ghemui pe podea. Două ore mai târziu, se trezi şi văzu o femeie înaltă, bine clădită, întinsă lângă el. Femeia dormea.

Marvin, cu o bere în mână, îi zâmbea:

— Asta e femeia de care ţi-am vorbit. E foarte singură.

Tânăra se trezi şi-i zâmbi lui Grundy.

— Te-a tot văzut venind aici atâţia ani.

— Spune că te cunoaşte, spuse şi Urs Rău, zâmbind şi el. Noi mergem să potolim ceva. Voi staţi să vorbiţi.

La care cei doi fraţi au eliberat camera.

Femeia îi zâmbi iarăşi lui Grundy.

— Eu sunt Lola Două-Trepte.

— Bună, Lola Două-Trepte, îi răspunse Grundy-Camion.

Se lăsă pe spate şi gândi: la urma urmei, ce naiba, de ce nu?

Ziua care a urmat a fost o copie a celei precedente. Camionul şi Urs Rău au dansat până n-au mai putut şi nu s-au oprit decât pentru a prinde ultimul avion pentru Texas.

Grundy era obosit, dar era şi fericit şi simţea că fusese printre nişte adevăraţi războinici. Era un sentiment care, mai apoi, a persistat timp de mai multe zile.

38

Luni dimineaţa, la unitate s-au prezentat doi bărbaţi cu bagaje. Amândoi purtau uniforme de-ale Infanteriei Marine. Maiorul a făcut prezentările pentru amândoi:

— Domnule, sunt maior Lewis Johnson, iar acesta este locotenent Dean Everitt, zis „Twister” (Tornada). Twister este copilotul meu.

— Eu sunt Grundy, zis Camionul. Bun-venit la bord. Crackers vă va conduce spre locurile voastre şi va avea grijă să nu vă lipsească nimic, le spuse Camionul, apoi îi întrebă: vreunul din voi e căsătorit?

— Eu sunt, răspunse maiorul. Soţia şi copiii mei sunt încă la Fort Bragg. Vor fi aici în trei sau patru zile.

— Okay. La cămin cu voi. Twister, tu vii cu noi, ăştilalţi, îi informă Grundy. Aici nu purtăm decât uniforma pe care o vedeţi pe mine. Nu avem însemne de grad sau de armă. Acest vultur care atacă este singura insignă permisă pe uniformă sau pe jachetă. Aici toată lumea se cheamă pe numele de botez. Când plecaţi de aici, vă întoarceţi la grade şi militărie, până atunci, nu.

Grundy se îndreptă spre uşă şi strigă după Crackers. Crackers li se alătură, iar Grundy îi prezentă pe cei doi, după care se întoarse la biroul lui.

— Okay, luaţi-vă catrafusele şi să găsim un coteţ potrivit pentru voi, dădu Crackers indicaţii.

— Eu am nevoie de o casă pentru soţie şi pentru cei doi copii ai mei, spuse Lew.

— Okay, Lew, se aranjează. Dar în clipa asta ai nevoie de un loc în care să poţi să-ţi aşezi capul. După aceea mergem să vă găsim nişte uniforme şi ceva echipament, spuse Crackers, ridicând de jos o geantă şi pornind înainte.

„Aoleu, îşi zise Camionul, zâmbind. Doi de la Infanteria Marină dintr-un foc. Nu ştiu dacă o să putem face faţă.”

39

Twister arăţă cu capul în urmă, spre birou, în vreme ce ieşeau din hangar:

— Tipul în vârstă cu un ochi e şeful nostru?

— Îhî, confirmă Crackers cu un zâmbet. Ascultă, infanterist ce eşti, ăsta a omorât mai mulţi oameni cu cuţitul decât o să omori tu în toată viaţa ta cu orice arme.

— Are experienţă, deci, spuse Lew.

— Coreea, infanterie, Laos, Vietnam, infanterie, elicoptere şi Forţe Speciale. A fost în atâtea operaţiuni, că nici guvernul nu mai le ştie prea bine, în multe ţări, îi informă Crackers. L-aţi văzut pe indianul ăla mare? E Urs Rău. Dacă vă luaţi de Camionu’, aveţi de-a face cu el. La fel şi invers. Nu vă puneţi pe nasoale cu vreunul din ei.

— Deja mă simt foarte bine primit, răspunse Lew.

— Bun. Aţi intrat într-o horă pe cinste. Nimeni în afara noastră şi a câtorva din afară nu ştie în ce horă aţi intrat, dar credeţi-mă pe cuvânt, n-o s-o uitaţi cât ăţi trăi.

5

Fort Hood, Texas, era o bază militară uriaşă, cu sute de hectare de teren pentru antrenamentul trupelor şi pentru testarea sistemelor de armament. Era loc berechet pentru poligoane de artilerie, pentru manevre de tancuri şi pentru antrenamentul cu elicoptere înarmate.

Verile din Texas erau toride, dar iarna foarte adesea mercurul termometrelor scădea sub zero grade. Terenul era plin de bolovani, din loc în loc cu dealuri stâncoase şi de peste tot se ridica în permanenţă un nor de praf. Peisajul era întregit de tufişuri, iar de-a lungul torenţilor mai mult sau mai puţin intermitenţi întâlneai şi câte un copac. Mediul supunea maşinile militare unor încercări până la limita posibilităţilor. Elicopterele erau şi ele testate asupra capacităţii de a funcţiona adecvat în condiţii de căldură extremă şi de frig moderat, la care se adăugau praful şi nisipul.

Eagle Attack Team făcea uz de poligoane mai mult decât oricare altă unitate a bazei. Echipa lucra cu bani provenind dintr-un fond special, care nu intra în contabilitatea Armatei. De fapt, a nici unei entităţi care să aibă de-a face cu militarii. Nimeni din bază nu ştia ce rost are această unitate şi ce misiuni îndeplineşte. De fapt, cei mai mulţi dintre cei de la bază habar nu aveau de existenţa grupului. Se credea că sunt o trupă bine antrenată care testează elicopterele Apache şi sistemele cele noi, ultrasecrete, pentru distrugerea din aer a

tancurilor. Se mai spunea că grupul testează probabil noi tactici de luptă pentru elicoptere. Nimeni nu ştia numele secret al echipei, care era Fire Storm.

Într-o zi de vară, dimineaţa devreme, Eagle Attack Team era la datorie, testând armamentul aer-aer. Elicopterele lui

Urs Rău şi Crackers formau echipa de test, în vreme ce alte trei Apache aşteptau rezultatele testului.

Urs Rău răsucea comenzile cu mâinile şi apăsa pe pedale cu picioarele, ca să ţină elicopterul AH-64 Longbow Apache suspendat la doar câţiva metri deasupra solului. Elicopterul părea un peşte uriaş care se ascundea în spatele reliefului, aşteptând să înoate prin jur o pradă mai mică.

Apache atârna în aer, aşteptând să apară vreo problemă în programul lor de antrenament. Urs Rău şi copilotul/mitraliorul lui, Edward Florwitz, zis „Musca”, împreună cu Crackers şi Amos Pylant, zis „Faţă de Plăcintă”, urmau să atace la sol trei tancuri şi să fie în acelaşi timp gata de ripostă la atacuri aeriene ale inamicului. „Apaşul” lui Urs Rău era unul dintre cele două ale echipei dotate cu rachete aer-aer. Cele două elicoptere erau echipate cu rachetele ultrasecrete Arrow, rachete aer-aer proaspăt apărute. Practic, aveau singurele rachete Arrow produse până atunci. Noua rachetă era de tipul „tragi şi uiţi de ea”. Fiecare Arrow avea un dispozitiv de ghidare care simţea semnalele radar şi radio, detecta metale, obiecte masive, mişcare şi căldură. Fiecare ţintă avea propria ei „semnătură”. Odată ce dispozitivul de ghidare recunoştea imaginea unei ţinte specifice în sistemul propriu, nicio manevră nu mai putea să oprească racheta. Racheta trece pe lângă alte ţinte, pentru a ajunge la cea care i-a fost desemnată.

Numele de Longbow – arc lung –, le-a fost desemnat elicopterelor Apache echipate cu sistem special radar şi un sistem de căutare a rachetelor. Acest sistem sporea capacitatea

lui Apache de a fixa ţinte de la distanţe mai mari, noaptea sau ziua, în toate situaţiile cunoscute de vizibilitate redusă. Sistemul se numea TORCH – torţa – şi era foarte asemănător cu cel de la Forţele Aeriene, numit LANTERN. TORCH făcea posibil să vezi în timp de noapte, ca şi de zi, semnale vizuale, cum ar fi fumul, ceaţa, norii. Prototipurile sistemului TORCH

au costat mai mult decât un elicopter.

Noul Radar de Control al Focului (FER) şi sistemul de autoghidare prin detectarea emisiilor radio de către rachetă nu numai că i-au conferit lui Apache o rază mai mare de acţiune în condiţii de vizibilitate redusă, ci şi o rază mai mare de tir faţă de Apache-standard în condiţii de vizibilitate maximă. Sistemul FER Longbow, împreună cu TORCH, era plasat într-o teacă aflată pe vârful axului principal al rotorului. Localizarea FER-ului pe acest ax îi permitea lui Apache să plutească sub liziere, doar radarul aflându-se la vedere. Longbow putea să vadă o ţintă în vreme ce el încă se afla la adăpost, să se ridice destul de repede ca să tragă în ţinte, apoi să coboare la loc, la adăpost de sistemele de detectare ale armelor inamice.

Noul sistem computerizat lega toate armele de pe Apache şi adăuga rapiditate sistemului de ochire a ţintei, de a trage un proiectil, după care te puteai iarăşi pune la adăpost, în spatele lizierei, ceea ce mărea capacitatea de supravieţuire a aparatului în condiţii de bătălie.

Un nou sistem de navigaţie conţinea o unitate internă de navigaţie îmbunătăţită, plus un sistem de poziţionare globală, care oferea elicopterului o precizie de localizare de sub zece metri, oriunde s-ar fi aflat în lume. Într-un asemenea elicopter, cu greu te-ai fi putut rătăci.

Musca a văzut punctele pul sânte pe ecran şi a transmis prin intercom:

— Am prins toate cele nouă ţinte.

43

„Ţintele” erau vechi tancuri care fuseseră plasate în poligonul de trageri de la Fort Bragg, pentru exerciţii de tragere la ţintă.

— Le-am văzut şi eu. Trage când eşti gata, a spus Urs Rău.

— Nu s-a ivit nicio escortă aeriană, a anunţat Musca.

După o clipă, citind distanţe şi aliniamente pe ecranul computerului şi reglând sistemul de armament controlat prin

computer şi prin radar, el a apăsat butonul declanşator. A pornit o rachetă Hellfire antitanc, urmată îndeaproape de alte patru.

Faţă de Plăcintă a apăsat butonul de patru ori, trimiţând patru rachete antitanc Hellfire către ţinte.

Dispozitivul de detecţie de pe fiecare rachetă Hellfire era acordat pe o frecvenţă diferită, aşa că nicio ţintă nu a fost lovită de mai mult de o rachetă. Acelaşi dispozitiv împiedica elicopterul Apache să-şi omoare prietenii aflaţi în zonă.

— Am văzut una, acum două, acum trei lovituri, transmise Musca. Restul de rachete şi-au atins acum ţinta şi am înregistrat şase lovituri.

— Nu-i aşa că-s frumoase? veni Faţă de Plăcintă cu descoperirea.

Urs Rău ridică elicopterul deasupra peisajului texan, ca să vadă cu ochii lui ţintele. Transmise prin radio:

— Doi răi pe drum spre noi. Îi interceptez.

— I-am prins în vizor, răspunse Musca, privind la ecranul din faţa lui.

Cu un ochi se uita la ecranul computerului, iar cu celălalt la instrumentele elicopterului.

Crackers l-a urmat pe Urs Rău în spatele masivului şi a rămas suspendat deasupra solului, aşteptând ca Urs Rău să angajeze inamicul.

— Fii gata, Muscă.

44

— Îi am în reticule, spuse oficial Musca. Nenorociţii ăia habar n-or să aibă ce i-a pocnit.

— Normal că n-or să ştie, mormăi Urs Rău. Sunt nepilotate.

— Ţintele sunt fixate. O să fie o distrugere completă, se lăudă Musca, apăsând simultan pe cele două butoane. Două rachete ATA Arrow zvâcniră de pe suporturile lor aflate pe aripioarele laterale ale elicopterului şi porniră de-a lungul văii, ca să-şi urmărească ţintele.

— Au pornit, suntem în aşteptare.

Ambele rachete Arrow şi-au atins ţintele fără probleme. Cei

doi urmăriră pe ecrane cum cele două vehicule leneşe izbucnesc în flăcări, fac un salt în aer şi apoi cad la pământ, într-o explozie de fiare.

— Bine tras, i-a lăudat Crackers prin radio.

— Voi doi sunteţi buni la dărâmat avioane, fu de acord Faţă de Plăcintă. Reactoraşele alea n-au nicio şansă cu voi.

— Băi, vă aflaţi în calea noastră! strigă în microfon Musca.

— Nu a noastră, ci a rachetelor, mormăi Urs Rău.

Kiowaşul a tras de manşă şi a urcat brusc, pornind înainte cu 300 de kilometri la oră, peste buza masivului, cu viteza maximă de atac a elicopterelor Apache. Era urmat îndeaproape de Crackers. Erau cu toţii atenţi la ţintele care ar fi putut să apară.

— Patru ţinte în spatele nostru, a anunţat Musca.

— Îi am pe ecran, a confirmat şi Faţă de Plăcintă. Sunt tot elicoptere Apache.

Urs Rău s-a întors cu faţa la „Apaşii” care veneau. Crackers a intrat şi el într-un front cu Apache nr. 1.

— Proiectile vin spre noi! a strigat Faţă de Plăcintă cu voce gâtuită.

— Sunt Hellfire! De-ai noştri! a spus Musca.

45

Rachetele Hellfire au trecut ca fulgerul pe lângă cele două elicoptere Apache şi au lovit cele nouă ţinte cărora le erau destinate.

— Fir-aţi ai dracului de clovni, înjură calm Urs Rău..

— Paştele mă-sii! Ştiu că avem dispozitive care ne feresc să ne doborâm unii pe alţii, dar care dintre voi, cretinilor, vrea să-mi spele chiloţii? a întrebat Crackers, supărat rău.

— Aha, de acolo venea putoarea? interveni Faţă de Plăcintă.

— Amice, eu pe a ta o simt, i-o întoarse Crackers.

— Minunat, nu-i aşa, reveni Faţă de Plăcintă la laitmotivul zilei, râzând.

— Băieţi, credeam că aveţi nevoie de ajutor, se auzi prin

radio vocea lipsită de emoţie lui Red Dog.

— Mamă! Ce nevoie mai avem noi de inamici, când îl avem pe Red Dog? a spus Crackers.

— Okay, se auzi în căşti o nouă voce. Ne întoarcem la bază şi discutăm situaţia.

— Da, domnule! s-a auzit răspunsul din şase elicoptere Apache.

Camionul a zâmbit la acea dovadă de camaraderie între acei bărbaţi. Erau o gaşcă de duri, antrenaţi pentru treburi dure. Personal, o să treacă cu vederea oboseala băieţilor şi o să se bată pentru ei cu FFC-ul, care o să-i cam întrebe ce e cu această încălcare a procedurilor în radiocomunicaţii.

A întors elicopterul lui, un UH-1, cu o sută optzeci de grade şi a condus echipa înapoi la hangarul desemnat.

Camionul stătea în faţa oamenilor lui, în sala de clasă aflată lângă biroul lui din hangar. Toţi membrii echipei, piloţi, copiloţi şi cei de la întreţinere, erau acolo, toată gaşca-n păr. Camionul le-a vorbit:

JII

— Am ajuns la un apogeu al formei, al lucrului în echipă. Puţini în lume, dacă există, au ajuns până aici şi sunt mândru de voi, băieţi. Suntem într-o formă excelentă şi tot ce ne trebuie ca să ne menţinem în forma asta e să ne antrenăm suficient de mult. Urs Rău şi Red lovesc constant toate aparatele cu aripă fixă cu rachetele aer-aer. Aţi fost cu toţii antrenaţi în sistemele noi, cu Longbow şi ATA. Fiecare dintre voi este în stare să fixeze şi să distrugă ţinte în situaţii de vizibilitate zero. Şi sunteţi cu siguranţă în stare să distingeţi pe ecran după nume avionul sau vehiculul văzut. E al dracu' de bine. Asta ne permite să-i măturăm pe indivizii din aer şi de la sol înainte să ajungem prea aproape şi să ne găbjească cu radarul lor. Vă mascaţi foarte bine în spatele unei liziere sau al unei stânci şi apoi zvâcniţi şi ucideţi rapid. Capacitatea de a ne ascunde şi de a sta la cutie ne dă un avantaj imens. Iar faptul că vedem ţintele, tancuri # sau orice altceva, din

ascunzişul nostru, ne face şi mai ucigaşi. Avem o şansă a dracului de mare de supravieţuire. Cred că ne-am tras o echipă dată dracului, vă zic vouă.

— Mulţumim cu umilinţă, domnule, îi răspunse Red Dog în aceeaşi notă.

— Push vrea elicopterele la sol o vreme. Zice că are planificat să mai adauge nişte fustanele blindate în jurul mitralierelor. Ne-am terminat antrenamentul intensiv, aşa că putem să programăm ieşirile-elicopter şi în acelaşi timp să le blindăm, fără să pierdem din timpul de antrenament, le spuse Camionul oamenilor. Începem cu Roşu, urmat de Alb şi Verde la sfârşit.

Oamenii se plânseseră de nenumărate ori de axul expus al mitralierelor de 30 mm. Practic, mitraliera grea putea fi scoasă din funcţiune doar cu un glonte de calibru mic.

— Altceva?

— Aş dori ca acele elicoptere care nu rămân la sol din motive de întreţinere, adică pentru blindarea mitralierelor, să

zboare până la punctul pe care l-am ales eu, unde să-mi antrenez echipa, spuse Nickel.

Sergentul Nickel Seybold era şeful secţiunii de armament şi realimentare. Oamenii lui puteau reînarma elicopterele în câteva secunde, lucru vital într-o bătălie fluidă, rapidă. Vehiculele lor tout-terrain, proiectate şi produse de compania Ford, puteau să care şi muniţie şi combustibil în rezervoare blindate împotriva gloanţelor.

— Tu spune-ne unde vrei să aduci vehiculele de aprovizionare şi noi facem astfel încât să ai nevoie de o mulţime de maşini, îndeajuns cât să-ţi antrenezi oamenii, îl asigură Urs Rău.

Nickel făcu semn că a înţeles.

— Lew, tu şi Twister v-aţi comportat foarte bine şi aţi prins rapid din urmă restul băieţilor, le spuse Camionul noilor membri ai echipei. În ce mă priveşte, voi doi aţi devenit

membri plini ai echipei.

Urmă un murmur general de acceptare şi aprobare.

— Mai e ceva? întrebă Camionul.

— Da, Camionule. Când primim şi noi, restul, Longbow? întrebă Crackers.

— La Medonnel Douglas două sisteme Apache sunt în teste finale, efectuate de oameni de la Westinghouse şi Martin Marietta. Ei au contractat cu armata producţia sistemului FER. Toate cele patru Longbow vor fi echipate cu rachete Arrow şi toată lumea va avea capabilităţi aer-aer, îi informă Camionul. Aceste două elicoptere, plus celelalte două, vor fi aduse direct la noi, fără a mai trece prin canalele obişnuite. Am fost informat că celelalte două Longbow nu sunt mult în urma primelor două. Curând, poate în câteva săptămâni, dacă nu cumva în câteva zile, vom fi sută la sută Longbow. Primele două le iau Crackers şi Clench. Ultimele două le iau Lew şi Blowser.

48

Restul membrilor unităţii fuseseră antrenaţi pe Longbow alături de Urs Rău şi Red Dog, deci toţi erau calificaţi. Cei patru aşteptau cu mare nerăbdare să fie şi ei dotaţi cu Longbow.

Push ridică mâna, iar Camionul îi făcu semn să vorbească. Push luă cuvântul:

— Reprezentanţii lui Medonnel Douglas ne asigură că această nouă metodă de prindere pe care o au acum la rotorul principal poate să-l împiedice să se dezmembreze. M-au asigurat că ţine cel puţin două sute cincizeci de ore.

— Sper să se ţină de cuvânt. Eu sunt ăla de a trebuit să-şi pună aparatul la sol, că se rupea dracului, se plânse Clench.

— Şi bine a făcut-o, îl lăudă sergentul-major Arturo „Spic” Velasco, copilotul/mitraliorul lui. Dacă nu reuşea să ne pună la sol, nu mai eram noi aici.

— Mda… Ăştia fac pale care rezistă la proiectile de 23 mm – se pare că noi o să avem în sfârşit nişte pale care să nu se

strice doar bătând aerul ăsta fierbinte de Texas, mormăi Turk.

— Păi aerul ăsta fierbinte de Texas e atât de gros, că n-au cum să nu se rupă, spuse Blowser zâmbind.

— Da, yankei căcăcioşi, aţi uitat şi că pe aici bate vântul de te usucă, conchise Faţă de Plăcintă.

Din toate părţile se auzi un „bleah”.

Push continuă:

— Rotoarele sunt extrem de scumpe. Deocamdată, suntem singura unitate care le primeşte. Am destul pentru toate cele şase elicoptere, plus destule pale pentru două seturi complete.

— Ole! Mama Push se ocupă de puii ei.

— Camionule, când mergem în Orientul Mijlociu, să le arătăm ălora cum e cu lupta asta cu elicopterele? întrebă Stick.

49

— Suntem o trupă de elită, specială, secretă, acoperită, cum vrei să-i spui, nu putem să acţionăm la lumina zilei, îi informă Crackers.

— Crezi că ne-ar prinde bine să vedem la TV reporteri care zic că au văzut nişte elicoptere negre, cu singurul însemn vizibil un vultur care atacă? întrebă retoric Willie.

Întrebare care a pus capac tuturor întrebărilor de acest tip.

Camionul a mai aşteptat un moment, după care a întrebat:

— Asta e tot?

— Eu personal cred că a venit vremea de pileală, spuse Red Dog.

— Sunt în asentimentul tău, spuse Camionul. Băieţi, Red Dog face cinste cu primul rând.

— Băga-te-aş, Grundy Camionule, ripostă Red Dog, îndreptându-se spre uşă.

6

Nea vând nici grade şi nici însemne de armă, membrii unităţii puteau folosi orice facilitate socială de la baza

militară, inclusiv Clubul Ofiţerilor şi Clubul Subofiţerilor. Tinerii cu grade mici, de la sergent-major în jos, se simţeau destul de stânjeniţi în atmosfera Clubului Ofiţerilor. Echipa descoperise o zonă neutră, în afara bazei, la Jody's Club, o berărie condusă de un sergent lăsat la vatră de la Armata Terestră.

Membrii echipei veneau la Jody's în grupe de doi sau trei, după ce-şi terminau masa de seară. Camionul, Urs Rău, Crackers şi Stewart „Stu" Barringer, locotenent-colonel în retragere din Armata Terestră, şedeau cu toţii la o masă. Stu era ofiţerul de operaţiuni al unităţii. Fiind de la cercetaşii militari şi făcând serviciul şi la Forţele Speciale, era expert în activităţi contrarevoluţionare. Era şi el veteran al Războiului din Vietnam, servind atât în Laos, cât şi în Vietnamul de Sud într-un însemnat număr de operaţiuni. După retragere, Stu îşi petrecuse mai mulţi ani în America de Sud, ocupându-se de securitatea diverşilor oameni politici şi de afaceri. Dar când l-a chemat Camionul, a lăsat totul şi a venit ca ofiţer de operaţiuni al echipei.

— Uite, vine şi Red Dog, spuse Stu.

— Probabil că a terminat de ronţăit biftecul lui pe jumătate crud de fiecare seară, clătină din cap Crackers.

51

Red Dog se uită prin încăpere şi se îndreptă spre masa Camionului.

— Mi-e deja dor de Jumper şi de saltul lui de pe Sears Tower, spuse el. El şi Balls sunt greu de înlocuit.

— Noi toţi putem fi înlocuiţi, îl contrazise Stu.

Fură întreruptţi de glasul unui tânăr infanterist marin, sergentul Jar Peek:

— Hei, Red Dog, e aici unu' care zice că eşti un boşorog de nu-ţi poţi ridica nici mâna de la chestie, iar de un Skanderbeg nici pomeneală.

Red Dog aruncă o uitătură tăioasă individului masiv din spatele lui Jar. Asta însemna război. Nimeni nu reuşise să-l

învingă vreodată pe Red Dog la skanderbeg, aşa că nu avea de gând să lase vreun străin să se creadă campion.

— Ia găseşte tu o masă liberă, puiule, spuse Red Dog.

Crackers sări din scaun şi-şi scoase imediat carnetul din buzunar, gata să culeagă şi să onoreze orice pariuri ar fi apărut. Strigă să-l audă toată lumea:

— Eu ţin toate pariurile. Sunteţi cu mine, sau împotriva mea, îi întrebă el pe cei de la masă.

Drept răspuns, Camionul se scormoni în buzunar şi aruncă pe masă două bancnote de o sută de dolari. Imediat, pe masă apărură şi alte poze ale lui Benjamin Franklin.

Ceilalţi adăugau bani la grămăjoara de pe masă, în vreme ce Crackers scria cu grijă numele şi suma depusă de fiecare parior. Ridică banii şi se îndreptă spre membrii Eagle Attack Team, colectând alţi bani pentru susţinerea pariurilor. După ce a trecut pe la toţi membrii echipei, a început să declare cotele de pariuri.

Willie Falloure a intrat în bar taman în vreme ce se elibera o masă pentru meci. L-a întrebat pe Clench:

— Ce avem aici?

— Red Dog face şi el un ban cinstit, veni răspunsul.

52

— Pe Dumnezeul meu! Crackers, nu mă uita, strigă Willie, după care a ieşit în mijlocul sălii şi s-a uitat în jur la cei prezenţi: Ascultaţi aicea, barosanul ăsta cu păr roşu e prietenul meu, aşa că voi, pui mici şi tineri, vă rog să primiţi cu graţie înfrângerea tânărului dumneavoastră campion, aşa cum se şi cuvine, să respectaţi deci pe mai vârstnicii voştri. Dacă începe vreo agitaţie, aflaţi că negrul ăsta barosan şi indianul ăla mare vă dau câteva la cur de nu vă vedeţi.

— O să fii arbitru la meciul ăsta? îl întrebă Red Dog pe Willie.

— Nu pot, Red. Pariez pe tine, ce dracu', spuse Willie.

— Fac eu pe arbitrul, sări Jody. Vreau să văd un meci curat şi cinstit.

Tânărul gigant veni la masă şi se uită la Red Dog, spunându-i:

— Mă numesc Buddy Walker şi sunt încărcător-artilerist.

— Mda, şi pariez că tu ridici toate piesele grele, remarcă Red Dog.

Buddy îi zâmbi.

— Eu sunt Red Dog Bavaros.

Buddy râse şi întrebă:

— Cum ai ajuns să ai un nume ca ăsta, Câine Roşu?

— Îmi zice aşa pentru că-mi place să mănânc carne crudă spuse Red Dog, ţuguind buzele a strâmbătură.

Buddy ridică din umerii lui uriaşi şi-şi aduse la masă un scaun.

Red Dog stătea de cealaltă parte a mesei şi-şi înfipse cotul pe masă, cu mâna în aer, cu degetele întinse.

— Treci la treabă, tinere trupeţ.

Buddy luă mâna osoasă a lui Red Dog, într-o strânsoare puternică. Zâmbetul de pe figura lui arăta că o să fie o treabă uşoară şi rapidă.

53

— OK, fiţi gata! Număr până la patru. Unu, doi, trei, patru! strigă Jody.

— Hai, dă-i!

— Rupe-i curu’ ăla bătrân, Buddy!

— Nimeni nu l-a bătut vreodată pe bătrânu’.

— Nu, zici? Atunci e cazul să apară un nou campion.

Îndată ce se dăduse startul, Buddy a început să se agite puternic, încercând să mişte un lucru care părea de nemişcat, anume braţul lui Red Dog. Dar oricâtă forţă ar fi aplicat tânărul soldat, braţul vechiului pilot de la Forţele Aeriene nu se mişca nici măcar un milimetru. Tânărul soldat se confrunta cu ceva ce nu mai văzuse în viaţa lui. Sângele îi pulsa sălbatic în arterele gâtului. De la început şi-a dat seama că e de rău. Nici încurajările camarazilor lui nu aveau cum să-l ajute împotriva omului din faţa lui. Psihologic, era deja învins.

De acum, bătrânului colonel de la Forţele Aeriene nu-i mai rămânea decât să menţină poziţia destul de mult timp pentru ca tânărul să obosească şi apoi să-i aplice impulsul final.

Amândoi bărbaţii începeau să arate semne ale presiunii exercitate de forţele lor combinate. Vasele de sânge din braţele lor se îngroşaseră şi se profilau puternic pe sub piele. Red Dog întâlnise un om care constituia o putere demnă de luat în seamă. Dar Red Dog ştia că are şi puterea şi vitalitatea necesare pentru a rezista mai mult decât tânărul lui oponent. Tinerii devin repede nerăbdători şi vor să termine totul dintr-odată. Fac greşeli şi se forţează, când de fapt ar trebui să menţină o poziţie până ce vor putea surclasa oponentul. Iar acest tânăr nu făcea excepţie de la regulă.

Oamenii din bar stăteau în jurul lor, unii cu pahare şi halbe în mâini, încurajându-şi favoritul, sau alţii stăteau la taclale, indiferenţi la cele întâmplate la masă. La unele mese stăteau femei plictisite, care se vizitau una pe alta şi încercau să facă cumva să continue o seară care începuse plăcut şi pe

care un grup de macho care refuzau să se maturizeze odată, le-o stricaseră.

După treizeci şi cinci de minute, mai tânărul soldat începu să prezinte semne de slăbiciune. Colţul drept al gurii lui Red Dog se curbă într-un zâmbet, lăsând să se vadă dinţii lui rău îngălbeniţi. Muşchii braţului lung, aţos, începură să i se unduiască şi să se întindă. Cu o presiune constantă asupra mâinii lui Buddy, bătrânul colonel de la Forţele Aeriene împinse mâna tânărului până pe tăblia mesei.

Peste strigătele aprobatoare ale câştigătorilor şi mormăielile pierzătorilor se auzi strigătul victorios al lui Cracker. Alt tânăr fusese învins de un bătrân numai piele şi os, care părea lipsit de putere.

Red Dog îşi culese paharul cu băutură şi se deplasă până la o masă din colţ, ca să fie singur. Nu-l interesau deloc bătăile admirative pe umăr şi nici banii câştigaţi cu această ocazie.

Pur şi simplu, îşi dorea intimitatea lui. Şi băutura lui.

— Tare tipu', spuse Twister cu o admiraţie nedisimulată.

— Da, şi să nu uiţi asta, tinere trupeţ, îi spuse Crackers.

— Şi să ştii că e şi cel mai tare pilot din trupă, poate cu excepţia lui Urs Rău şi a Camionului, îl informă şi Clench, care, uitându-se la Lew, mai spuse: nu-ţi face probleme, tinere maior, n-ai de ce să te simţi prost. Toţi recunoaştem că sunt cei mai buni.

— Păi cum poate să piloteze un Apache cu peticul ăla pe ochi? voi să ştie Twister.

— În luptă, nu are voie. Dar dacă urci acolo sus cu el, n-ai niciun fel de grijă, îi spuse Clench. Te întoarce pe dos, te răsuceşte, dar rămâi întreg.

Crackers se duse în camera din spate, unde, într-o atmosferă liniştită, putea să-şi numere banii câştigaţi. Plasă câştigurile în grămăjoare corespunzătoare, fiecărui câştigător, după ce a dedus o sumă suficientă pentru a face cinste cu un rând tuturor celor de faţă.

55

Se întoarse în sala mare şi strigă:

— Rândul următor îl plătim noi, bătrânii!

Restul trupei de bătrâni fu de acord cu el. După ce plăti la bar rândul „de cinste", duse câştigurile la toţi cei interesaţi.

La masa Camionului se adunară o grămadă de fete ale nopţii. Miroseau banii de la o poştă. Crackers îşi alese două dintre ele şi păşi printre ele, luându-le de braţ pe amândouă. Le conduse, spunând peste umăr:

— N-oi fi eu îndrăgostit, dar am pasiune.

— Poate să facă faţă la două? se îngrijoră Twister.

— Până acum n-am auzit de vreo fată care să se fi plâns, răspunse Camionul, chicotind.

— Dar tu, puiule, poţi să faci faţă la o femeie? întrebă una din fete.

— Nu sunt pui, dar pot să încerc, răspunse Twister, ridicându-se şi plecând cu femeia.

— Şi ce eşti, dacă nu eşti pui mic? întrebă fata.

— Sunt infanterist marin, îi spuse el, în timp ce ieşeau.

— Cred că noi, ăştia însuraţi, e cazul să ne întoarcem la căşile noastre, anunţă Lew.

— Păi ai uitat deja că nevastă-ta e plecată la maică-sa şi că ai rămas singur acasă, ca-n film? avu Stu o revelaţie.

— Aşa e… spuse Lew, apoi se uită intrigat la ceilalţi. Băieţi, doar nu vreţi să iau şi eu una din femeile astea!

Camionul se uită la el şi-i spuse:

— Lew, dacă nu crezi că se cuvine, atunci aş fi cu adevărat dezamăgit.

Pe figura lui Lew se văzu uşurarea. Îşi luă paharul şi se aşeză la loc.

Red Dog veni şi el la masa trupei.

— Doamne, dor mi-e de Jumper, spuse el, după care se ridică şi ieşi din bar.

56

— Omul ăsta e mai sentimental decât îl crede lumea, comentă Camionul.

— Aşa e, fu de acord Stu. E un tip dur şi un singuratic. Dar când e vorba de oamenii pe care-i numeşte prieteni, e un tip foarte statornic.

— Păcat că niciodată nu şi-a găsit o nevastă care să simtă la fel cu el, spuse Camionul, mai sorbind o dată din bere şi privind lung după Red Dog, care ieşea.

— Se pare că pentru unii dintre noi e scris că trebuie să bântuie lumea singuri, le spuse Urs Rău prietenilor săi. Iar între timp mai au parte totuşi de nişte interludii plăcute.

— Da, facem ce ne trece prin cap până ce ajungem să nu mai putem să alergăm şi începem să căutăm vreo mândră să aibă grijă de noi, puse punctul pe „i” Stu.

Şi el era unul dintre aceia care aleargă singuri prin viaţă.

Stăteau acolo, la masă, cufundaţi fiecare în gândurile lui. Amintirea morţii lui Jumper şi a lui Balls îi marca pe toţi. Toţi veteranii luptelor se gândeau la toţi prietenii şi la toţi

cunoscuţii duşi dintre ei. Cei mai tineri se gândeau la cei pe care-i ştiuseră şi care se duseseră. Cei care făcuseră drumul în Laos şi Filipine pentru primele lor operaţiuni de luptă se întrebau dacă vor simţi la fel atunci când vreun membru al echipei va muri. Membrii mai vechi ştiau că aşa va fi. Dar erau războinici. Erau oameni care-şi aleseseră calea războiului, cale pe care moartea te paşte la orice pas, deşi restul lumii era în pace.

— Ştiţi, mie-mi place războiul şi nu dau nicio ceapă degerată pe ăia cărora nu le place, spuse Stu.

— Te susţin şi beau pentru asta, fu de acord cu el Camionul, ridicând paharul ca pentru toast.

— Pentru război, răspunse Stu toastului.

— Trăiască! se auzi în jurul mesei.

57

— Pentru Dumnezeu, pentru mama şi pentru o plăcintă cu mere, toastă Lew.

— Şi pentru drapel şi pentru Statele Unite ale Americii, sări şi Urs Rău, patriotul.

Soldaţii mai tineri, toţi veniţi voluntari aici, se uitau cu gura căscată la masa lor. Îşi făcuseră şi ei turul deşertului şi trecuseră şi prin Orientul Mijlociu, dar nu înţelegeau nimic din ce bălmăjeau „bătrânii”.

— Aşa e, poate că v-aţi dus voi războaiele, dar sunteţi prea bătrâni ca să mai duceţi un altul, le spuse un tip aflat la tejgheaua barului. Dacă eraţi destul de tineri ca să mergeţi în Orientul Mijlociu, nu mai stăteaţi aici să vorbiţi vrute şi ne vrute.

Urs Rău se ridică în picioare.

Jody dădu imediat fuga la bar şi se propti în faţa individului, înainte ca acesta să termine de vorbit, şi-i spuse contrariat:

— Ascultă, tinere trupeţ, eşti într-o ureche? Nu crezi că dacă te legi de oamenii ăştia o să te cam mănânce nasul? Dacă faci valuri, tinere idiot, o să te îneci.

— Rahat! spuse omul.

— Ah, ah, ah. Auzi, cum ai reuşit să trăieşti până azi? vru Jody să ştie, privind mai întâi spre masă şi apoi spre Urs Rău. Ursule, ce zici, fa-mi o favoare, lasă-l totuşi în viaţă pe cretinul ăsta.

— Doar dacă-şi ţine fleanca aia şi nu-mi mai iese în cale, spuse Urs Rău.

— Gură mare, ia du-te tu la dracu', spuse omul şi se ridică de pe taburetul înalt.

Îndată după aceea, individul îl atacă pe Urs Rău, cu capul înainte.

Urs Rău, ridicat de la masă rămase în aşteptare. Când atacatorul a ajuns în apropiere, Urs Rău a întins mâna şi l-a

apucat pe om în strânsoarea lui de cleşte. Folosindu-se de avântul omului şi de propria lui putere, îl ridică în aer pe individ şi-l propti în podeaua de ciment. Omul scoase un icnet, apoi un suspin şi în cele din urmă rămase întins pe podea.

— Doamne, Ursule, mi-ai promis că nu-l omori, spuse Jody.

— Naa, nu l-am omorât, doar l-am băgat puţin în infirmerie, spuse kiowaşul, întorcându-se liniştit la scaunul lui.

— Okay, le vorbi Jody prietenilor tipului, luaţi de aici sacul ăsta de rahat. Iar dacă voi sunteţi destul de tâmpiţi să vă puneţi cu trupa asta, ar fi cazul să găsiţi alt loc de băutură.

Cei interpelaţi îşi lăsară jos paharele cu băutură şi veniră să-l salte pe amicul lor încă inconştient. L-au dus în afara barului fără un murmur de protest.

— Ursule, mersi că nu mi-ai stricat iar cârciuma, spuse Jody.

— Ca să strici o cârciumă trebuie să fie o bătaie adevărată, mormăi nemulţumit Urs Rău.

Membrii Eagle Attack Team se pregătiră de plecare, care înapoi la bază, care ca să găsească un loc unde să mai pilească ceva, care acasă, cu vreo femeie agăţată la bar.

— Domnule, e periculos al naibii să-ţi mai tragi o muiere, spuse Stu. Nu ştii niciodată peste ce dai, cu nenorocirea asta

de SIDA.

— Un doctor mi-a spus de curând că i-a făcut unui tip un set de teste pentru posibile boli venerice. După rezultatele testului, l-a informat pe tip că are sifilis în stadiul al doilea, le explică sfătos şeful lor. Omul a izbucnit în râs. Doctorul mi-a spus că nu s-ar fi gândit în viaţa lui că cineva o să fie fericit că are doar sifilis.

— Doamne, cum se schimbă vremurile, filosofă Stu, ridicându-se să plece.

59

— Gata de plecare, şefule? întrebă Urs Rău.

— Da. Dacă stai prea mult pe aici, poţi să te îmbeţi.

Ceilalţi fură şi ei de acord şi plecară, lăsându-i pe tineri să se pilească în continuare.

„Camionul” conduse până lângă hangar şi ieşi din maşină. Se lăsase noaptea, dar luminile din colţurile uriaşului hangar luminau ca ziua pe o porţiune mare în jurul clădirii. Hangarul era păzit douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. În hangar nu aveau voie decât persoanele aliate pe lista oficială. Toate aparatele de zbor din clădire erau echipate cu sisteme computerizate şi radar ultrasecrete.

. Tânărul poliţist militar îl salută pe Camion. Deşi toţi poliţiştii militari îi cunoşteau bine pe membrii unităţii, el luă cartela de identitate şi căută numele pe listă. Camionul era în fruntea listei de nume.

Tânărul poliţist militar salută din nou, iar Camionul se îndreptă spre uşa laterală. Tastă cifrele combinaţiei, deschise uşa şi intră.

Se opri în spatele uşii şi se uită la elicopterele întunecate de la capătul hangarului. Toate erau vopsite în negru. Nici aparatele Apache, nici UH-1 folosit pentru legătura cu solul şi pentru comandă şi control nu aveau niciun fel de însemne, cu excepţia unui vultur în plin picaj şi a unui număr, de la 1 la 6, pictat cu alb, chiar sub vultur. Elicopterul Camionului era nr. 1, iar al lui Urs Rău era nr. 2. Celelalte elicoptere aveau restul de patru numere.

Cele şase echipaje erau împărţite în trei grupe a câte două elicoptere. Camionul le împerechease după echipaje, astfel încât întotdeauna să ai un prieten alături. Urs Rău şi Musca făceau pereche cu Crackers şi Faţă de Plăcintă, constituind astfel Forţa Roşie. Red Dog şi Turk erau în tandem cu Lew şi Twister, constituind Forţa Albă. Clench şi Spic aveau drept

pereche pe Blowser şi Stick, făcând Forţa Verde. El şi Wally, cu UH-1 şi toate forţele auxiliare ataşate constituiau Forţa Albastră. Willie şi cei de la sol erau numiţi Forţa de Propulsie. Bo Peep, cu indicativul „Ochi de Cer” când se afla într-un avion de observaţie, era numit Bird Dog.

Aparatul UH-1, „Huey”, era o privelişte familiară din alte războaie, fiind demult în serviciu, dar silueta lui AFI-64 Apache încă era ceva neobişnuit pentru ochii lui. Dar se obişnuia tot mai mult cu forma lor aerodinamică şi cu aripioarele de care atârnau toate sistemele de armament. Zâmbi privind la un Apache, cu o mitralieră de 30 mm care se iţea de sub elicopter, nu departe de botul lui. Întotdeauna şi-a închipuit mitraliera ca pe un penis plasat aiurea.

Avionul bimotor Cessna Skymaster, avion civil pe care Bo Peep insistase să-l aibă ca avion de observaţie, părea foarte nelalocul lui pe lângă atâtea aparate de război. Dar în Vietnam, Skymaster se dovedise un avion de observaţie de prima mână. Forţele Aeriene l-au folosit intensiv până spre sfârşitul conflictului. Avionul putea transporta patru pasageri şi o cantitate importantă de aparatură de comunicaţii şi echipament electronic. Dacă se renunţa la doi pasageri, se mai adăuga o cantitate importantă de echipament. Skymaster putea să zboare cu o viteză de 275 kilometri pe oră, la o autonomie de zbor de 1600 de kilometri. Nici acest avion nu avea alte însemne, cu excepţia vulturului în atac, pictat de ambele părţi, în apropiere de motorul din faţă.

Camionul era de formaţie infanterist, dar se înnebunea după aceste aparate de zbor. În momentele de sinceritate faţă de el însuşi şi de restul lumii, recunoştea că se

înnebuneşte după orice instrument al războiului. În calitate de războinic, el însuşi era tot un instrument de război.

Se duse la birou şi deschise uşa. Generalul de brigadă Dan Olive, supervizorul lui, îi lăsase un mesaj; trebuia să-l sune

61

urgent. Se asigură că dispozitivul de codificare ataşat telefonului este în funcţiune, ridică receptorul şi formă numărul. Când Dan Olive i-a răspuns, Camionul i-a dat numele de cod şi a trecut pe codificator, conform unui orar prestabilit de codificare.

— Dan, tocmai beam nişte bere cu oamenii mei.

— Ştiu că e târziu, dar s-a ivit o situaţie. Trebuie să ne vedem, îl informă Dan.

— Mâine?

— Mâine devreme. Am să fiu cu generalul Sullivan.

— Înţeles. Încheiat.

Amândoi puseră receptoarele în furcă.

Camionul se aşeză, întrebându-se ce calamitate putea să se fi ivit. Spera că înainte să fie trimişi în altă misiune or să aibă timp măcar să recepţioneze cele două Longbow promise.

Ridică iar receptorul şi formă numărul folosit pentru transportul de urgenţă. Avea să plece cu un avion la ora 4:30.

Stinse luminile şi se duse în camera lui cazonă. Dimineaţă mai trebuia să le spună lui Urs Rău şi lui Red Dog să pregătească unitatea pentru deplasare.

La zece minute după ce a pus capul jos, era deja adormit.

7

Camionului, uşa i-a deschis-o aghiotantul generalului Sullivan, care a şi închis-o cu mare grijă, odată Camionul intrat în birou. Erau acolo doar trei oameni: generalul Bryan Sullivan, zis „Stângaciul”, generalul de brigadă Daniel Olive, zis şi „Ramură de Măslin” şi colonelul Dorothy Botts, numită şi „Ţâţe”. Toţi de la Armata Terestră.

Camionul se opri şi-i cântări pe toţi cei trei ofiţeri superiori.

Nu-i plăcea deloc prezenţa lui Botts acolo. O privire aruncată doamnei colonel era suficientă ca să-ţi dai seama de ce i se spune „Ţâţe”. O cunoştea mai demult. Mai mult, petrecuse o noapte cu ea în timpul unei deplasări la Fort Bragg. Îl enervase rău, pentru că trăgea sforile să ajungă în unitatea lui, sau „în orice ai face tu acolo, Grundy iubitule”. Ştia şi ea, ca mai toată lumea, cam ce părere are Grundy despre femeile în armată şi mai ales în misiunile lui. Nici nu voia să audă de aşa ceva. În meseria asta, nu putea să coboare ştacheta doar ca să încapă şi nişte muieri. Dorothy îi spusese „porc misogin”, dar după o matură chibzuinţă retrăsese parţial afirmaţia: „Nu, Grundy, misogin eşti, dar porc nu eşti.”

Camionul se uită la cei trei şi spuse:

— Mă întorc când veţi fi terminat, domnule general.

— Camionule, stai locului, ordonă Bryan.

Generalul făcu ocolul biroului, ca să-i strângă mâna. Camionul îi întoarse strânsoarea şi îmbrăţişarea puternică,

apoi strânse şi mâna lui Dan. Ba dădu mâna şi cu De (numele de alint al lui Dorothy) şi o întrebă:

— Ce mai faci, *domnule* colonel?

Ea remarcă în atitudine veşnicul lui misoginism, aflat la apogeu, aşa că-i răspunse ţeapăn, formal:

— Mulţumesc, bine, domnule colonel.

— A, deci voi doi vă cunoaşteţi, nu-i aşa? întrebă Bryan, care fără să mai aştepte un răspuns, sau poate fără să se aştepte la un răspuns, continuă: Avem o situaţie serioasă, Camionule.

— Ce s-a întâmplat?

— Ofiţerul comandant de la Divizia a Zecea de la Bad Tolz ne-a trimis un steag roşu.

Camionul ridică din sprâncene întrebător.

— Are informaţii credibile că un grup neo-nazist din Bavaria este pe cale să primească o mare cantitate de armament greu, inclusiv rachete aer-aer şi arme anti-tanc, care au

aparţinut blocului estic.

— Vrei să spui că e vorba de echipament al Pactului de la Varşovia? întrebă Camionul.

Nu era uimit, era întotdeauna gata să creadă orice.

— Exact asta, răspunse Bryan.

— Cât de gravă e afacerea? întrebă Camionul, mutându-şi privirea de la Bryan la Dan şi înapoi.

— Ar putea fi gravă, recunoscu Dan.

— Al dracului de gravă, îl corectă Bryan.

Generalul le arătă o canapea şi nişte scaune dispuse în jurul unei mese joase.

Bryan împinse spre mijlocul mesei cana cu cafea, pentru cine şi-ar fi dorit. Camionul îşi turnă o ceaşcă şi aşteptă să termine de vorbit ceilalţi.

— Grupul ăsta vrea să pornească un război? întrebă Camionul.

64

— Nu încă. Formează un grup neo-nazist care aşteaptă un moment propice ca să ajungă la putere, răspunse Bryan. Ei cred că în cele din urmă cea mai mare parte a populaţiei germane va fi de partea lor, dat fiind că a avut loc şi reunificarea cu Germania de Est. Se vor folosi de vremurile grele pe care le prevăd pentru a-şi consolida sprijinul popular împotriva tuturor extracomunitarilor. Asta include încă o mişcare pentru eliminarea evreilor şi a ne-arienilor.

— Ăştia-s nebuni de-a bineîea, nu crezi?

— Se pare că în Germania de Est au fost sau sunt mulţi vechi nazişti, continuă Bryan. Mulţi dintre ei par să se fi înrolat în Stasi, poliţia secretă est-germană. În Germania de Est există destui pro-nazişti, care cred că nazismul e mai bun decât comunismul. Oricum ai lua-o, cei din Germania de Est se unesc cu neo-naziştii din Germania de Vest. Combinaţie foarte periculoasă.

— Cum de au apărut aşa, din senin? vru să ştie Camionul.

— N-au apărut din senin. Sunt organizaţi şi şi-au intrat în pâine cu multă vreme înainte de reunificarea Germaniei. Au

chiar şi un orăşel al lor, în Bavaria, îl informă Bryan.

Camionul se uită tăios la Dan şi apoi din nou la Bryan. Le spuse, cu o voce dezgustată:

— Credeam că mă ţineţi la curent cu toate problemele posibile din lume. Am o echipă care acoperă toată lumea, iar voi îmi spuneţi *asta.*

Bryan se uită la Dan, apoi îşi întoarse privirea spre Camion. Un general cu patru stele nu prea trebuie să dea socoteală nimănui pe lumea asta. Bryan Sullivan, „Stângaciul" chiar că nu avea cui să dea socoteală, mai mult ca oricine. Nu-i păsa nici de şeful de Stat Major al Armatei Terestre, nici de şeful Statului-Major Interarme, nici de secretarul pentru Armata Terestră şi nici de însuşi ministrul apărării. Singura persoană în faţa căreia răspundea direct era

preşedintele Statelor Unite. Dar chiar şi un general în poziţia lui ştie că există lucruri care trebuie explicate şi că există unii oameni care pretind şi se aşteaptă la explicaţii. Acest locotenent-colonel în retragere, chior pe deasupra, era unul dintre acei oameni. Dată fiind eficienţa lui ca lider al lui Eagle Attack Team, date fiind problemele deja rezolvate de el pentru guvernul Statelor Unite, Camionul nu putea fi tratat ca un ofiţer în retragere şi lipsit de puteri. Îl avea de partea lui pe preşedintele Statelor Unite. În plus, în cazul de faţă chiar nu-l trataseră cum se cuvine pe Grundy. Însă nici pe ei nu-i informaseră cum se cuvine nici CIA şi nici DIA, corespondentul militar al primei. Generalii obţinuseră cea mai mare parte a informaţiilor prin mijloace proprii.

— Dacă aveţi pe cineva în aşteptare, gata să preia unitatea mea, anunţaţi-mă şi pe mine ca să găsesc şi eu altceva de omorât timpul, le spuse bosumflat Camionul.

— Stai o clipă, Camionule. Ştii că nu avem pe nimeni altul, îl asigură Dan. În plus, nu cred că preşedintele o să ne lase să punem pe altcineva în locul tău.

— De ce nu mi s-a spus mai dinainte de situaţia asta? De

ce nu i s-a spus ofiţerului de legătură? Sunt sigur că m-ar fi informat, ca să pot să întocmesc planuri preliminare, înainte să se spargă buboiul, spuse Camionul.

În vocea lui se simţea inflexibilitatea, deşi în niciun caz nu şi-ar fi dorit o confruntare cu cei doi prieteni ai lui. Dar trebuia să le arate fără echivoc că situaţia îl supără şi că se aştepta ca pe viitor să fie informat.

— Camionule, OK, am dat-o în bară. N-o să se mai întâmple. Aşa că să ne întoarcem la treaba concretă, spuse Bryan.

În timpul acestui schimb de cuvinte, Dot rămăsese tăcută. Ştia şi ea că în domeniul acesta Camionul este foarte tare pe poziţie, dar până acum habar nu avusese de unde rezidă

puterea lui. Abia acum aflase că este susţinut din cele mai înalte sfere ale puterii guvernamentale.

Bryan se ridică şi se duse la birou, întorcându-se cu un dosar cu inscripţia: STRICT SECRET, STRICT CONFIDENŢIAL… Puse dosarul pe masa joasă şi se aşeză şi el la loc. Îl deschise şi scoase de acolo o fotografie, pe care i-o înmână Camionului, însoţită de cuvintele:

— Fotografia aceasta provine de la una din cele patru echipe pe care le avem în zonă. Indivizii din poză sunt presupuşii lideri ai grupului neo-nazist care-şi spune Neuvolks Ziel, NVZ, sau Noul Obiectiv al Poporului. Dacă te uiţi aici, în fundal, în stânga, mai sunt unii, în picioare, spuse generalul, arătând spre un tânăr îmbrăcat în haine tipice pentru germanii din Bavaria. Dot zice că-l cunoaşte pe acest om. S-a întâlnit cu el o dată, ghici unde. În Israel. Încerca să se ascundă de ochii publicului, dar a participat la o întrunire a agenţilor Mossad.

Camionul se uită pieziş la Dot şi o întrebă:

— Eşti sigură că e de la Mossad şi nu e spion al acestor NVZ?

— Cel cu care eram acolo mi-a spus că ţine de Mossad. Apoi s-a uitat la mine cu o privire care arăta că ar fi preferat

să-şi înghită cuvintele, spuse Dot.

— Şi tu ce făceai în Israel.

— Sunt considerată expert în probleme de spionaj. Adun informaţii, nu le fac şi nici nu acţionez pe baza lor, îi spuse ea sec.

Camionul îi zâmbi cu zâmbetul acela care o înfuria de fiecare dată, pentru că niciodată nu ştia dacă e un zâmbet condescendent sau unul în bătaie de joc.

— Uneori are misiuni extrem de migălos acoperite. Câteodată, misiunile ei sunt „la negru”, explică Dan.

Misiunile „la negru” erau misiunile sub acoperire în care ţara-gazdă nu ştia că ea reprezintă guvernul sau pe militarii americani.

67

— Foarte bine, spuse Grundy. Acum, ce facem?

— Să fiţi gata de reacţie dacă ni se solicită ajutorul, îi explică Bryan. Nu prea mai avem forţe în Germania, actualmente, acum, după reunificare şi după reducerile de trupe pe care le-am negociat cu ocazia asta cu sovieticii, respectiv ruşii. Pentru viitor, vom lăsa Germania să-şi poarte singură de grijă. Dar trebuie să fim pregătiţi, dacă este necesară intervenţia noastră. Vom reacţiona cu oamenii noştri, mai ales cu cei din proiectele speciale, nu cu forţele militare regulate. Ştii că publicul american se sperie ca de dracu’ de orice conflict deschis.

Se părea că majoritatea liderilor americani începeau să gândească la fel – nu fac nimic care să-mi pericliteze realegerea. El personal era gata, era în stare şi era şi doritor să se ocupe de această problemă. Asta era raţiunea lui de a fi – să facă lucruri pe care guvernul şi poporul american nu erau dispuse să le facă pe faţă. Camionul spuse liniştit:

— Da, desigur, doar nu vrem să speriem bietul popor american, nu?

Ceilalţi trei nu făcură niciun comentariu la ironia lui.

— Cineva să mă informeze în detaliu, vă rog, ceru

Camionul.

— S-a făcut, barosane, se destinse Dan, punând jos ceaşca de cafea.

Camionul se ridică, gata să plece. Era de principiul că discuţiile sunt bune doar după rezolvarea problemelor, nu înainte.

— Mai stai pe aici nişte zile? îl întrebă Dot.

— Da, doamnă. Trebuie să văd dacă vă pot strecura pe undeva prin misiune, corect? zâmbi Camionul.

Pe când Camionul ieşea, urmat de Dan Olive, doamna colonel lovi supărată cu piciorul în podea.

Ieşind din birou, Camionul îl întrebă pe Dan:

— Ce dracu' face aici Ţâţe, la întrunirea asta? Nu eram obligat să ştiu că ea e aia care a aflat de spionul Mossadului.

— Dacă se lasă cu misiune, îi explică Dan, să ştii că o să vină şi ea cu voi.

— O să vină peste cadavrul meu, atunci o să vină, spuse Camionul bosumflat.

— Stai puţin, nu a zis nimeni că o să vină în unitatea ta, Doamne fereşte. Ea are contacte în Germania şi ştie din vedere pe mulţi. A lucrat la Grupul 66 de Informaţii Militare de la München. Va fi foarte preţioasă în operaţiunea asta, îl asigură Dan.

Camionul îi răspunse cu un mormăit. Dan nu fu sigur dacă era un mormăit pozitiv sau dimpotrivă.

Camionul i se alătură lui Dot la o masă de la sala de mese a Clubului Ofiţerilor de la Fort Bragg. Împreună cu ea se mai afla şi un locotenent-colonel de la Forţele Aeriene.

Dot îi făcu semn cu mâna Camionului să ia loc. Îi prezentă pe cei doi bărbaţi.

— Faceţi cunoştinţă: Grundy Camionul şi Amos Homburg.

— Sunt încântat să te cunosc, Camionule. Dot mi-a vorbit de tine. Sunt onorat să te întâlnesc, spuse Amos cu un zâmbet.

Camionul mormăi şi el ceva ce aducea a salut şi se uită la

Dot.

— Tocmai îi povesteam despre unele din aventurile tale din Vietnam, îi răspunse Dot, arătând deci că n-o să vorbească cu tipul despre actualele lor probleme şi că dacă voia, el putea să-i spună mai multe omului de la Forţele Aeriene.

— Eşti şi veteran combatant din Războiul din Coreea, corect, domnule colonel? întrebă Amos.

— Deocamdată mi-e foame, i-o tăie brusc Grundy, făcând semn unei chelneriţe. Apoi, uitându-se la Amos, spuse: Da,

infanterie, soldat prost. Între două războaie am făcut şi şcoala şi mi-am luat şi gradele.

Cei trei comandară fiecare câte un martini, cât aşteptau mâncarea.

— Unde ai sediul, Amos? întrebă Camionul.

— München.

— Este de la Grupul 66 de Informaţii Militare din localitate. E acolo în schimb de experienţă, spuse Dot, explicând astfel ce caută un ofiţer de la Forţele Aeriene la 66. Când am aflat de legătura omului pe care-l cunosc cu NVZ, generalul Sullivan a trimis după el. Amos îl cunoaşte şi el pe acel om, iar generalul a considerat că eu şi Amos am putea să lucrăm în echipa ta.

— Nu, spuse sec Camionul.

„Cine dracu’ se gândise să-i bage pe gât în echipă nişte tipi cu totul incompetenţi?”

— N-am vrut să spun că vreau să ajung membru al echipei tale, Camionule, spuse Dot cu o voce obosită, dar în clară defensivă.

— Ai perfectă dreptate, n-ai cum, o informă el.

— Ascultă, Grundy. Noi putem să mergem înainte la München şi să punem la punct preliminariile operaţiunii, până ajungeţi voi acolo. Dacă se va apela la voi, îi explică ea, noi o să fim deja acolo, gata să începem treaba.

— Prefer să-mi folosesc propriii mei oameni pentru

informaţii, spuse Camionul.

— Ai pe cineva în Germania? întrebă Dot.

— Da, spuse Camionul, terminându-şi băutura.

Trebuia să apeleze la nişte contacte ca să-şi reactiveze un om de acolo, dar ar fi luat ceva timp.

— Noi o să lucrăm cu cei de la GSG-9 al germanilor şi cu oamenii noştri de la Forţele Speciale Zece. Totul o să fie sub acoperire completă, Camionule, zău aşa, insistă Dot.

70

— Acum devine interesant, spuse Camionul.

— Atunci, crezi că-ţi putem fi de folos? întrebă Amos.

— Dacă aveţi asemenea relaţii, normal, spuse Camionul, cam fără voie.

Dot se uită la Amos şi zâmbi.

Chelneriţa le aduse mâncarea şi discuţia încetă.

Spre sfârşitul mesei, Camionul o întrebă pe Dot:

— Eşti ocupată seara asta?

Dot ştia că orice discuţie profesională, despre operaţia în curs, se terminase pentru seara aceea. El n-avea să mai scoată o vorbuliţă, orice ar fi făcut ea.

— Nu, nu sunt ocupată.

— Minunat. Dar de data asta stau eu deasupra.

Ea stătu o clipă să-şi amintească ultima oară când îşi petrecuseră noaptea împreună. Ea stătuse deasupra lui, ca şi cum ea ar fi fost bărbatul, ea ar fi fost şeful. La început, fusese surprinsă, pentru că el nu reacţionase cu sfânta mândrie de mascul dominant. Dar îşi dăduse seama curând că are de-a face cu un bărbat extrem de stabil, mulţumit de sine şi care ştia exact cine este el. El nu trebuia să facă acte de bravură la pat ca să stabilească clar în cuplul lor de o noapte că el este cel mai bărbat din toţi câţi cunoscuse ea. Uneori, atitudinea asta a lui o aducea în stare să urle.

Plecară devreme din club, împreună, lăsându-l pe Amos să-şi găsească singur drumul spre camera lui.

Franz Muller curăţa cu dragoste vechiul tanc Super Tiger din al doilea război mondial. Fusese chiar comandantul acestui tanc în război, încă de la apariţia lui, în 1944. Rămăsese cu tancul până la sfârşitul războiului, fiind în stare să-l repare şi reuşind să scape cu el deşi rămăsese de multe ori fără şenile, o lovitură directă îi găurise turela şi arsese patru motoare. Dar acum Tigrul lui arăta ca nou. Pe tancul vopsit în negru, însemnul SS, *Totenkopf* Cap de Mort, reprezentând o hârcă cu două oase încrucişate, era pictat în alb. NVZ nu folosea *Hakenkreuz,* crucea îmbârligată, numită şi zvastică, aşa cum o făcuseră naziştii în timpul celui de-al doilea război mondial.

Alţi oameni în jurul lui curăţau tancuri, maşinării, echipament.

Franz făcuse parte din puternicul Grup de Armate Centru, în Grupul 2 Panzer, care grup atacase primul Rusia în iunie 1941. Grupul 2 Panzer folosise tactica *blitzkrieg* pentru a ajunge de la frontiera poloneză până la câţiva kilometri de Moscova, înainte de a fi oprit de geroasa iarnă rusească, de liniile de aprovizionare prea lungi şi de Armata Sovietică.

În această campanie, Franz îşi pierduse primul şi al doilea tanc, lovite de artileria rusească. Unitatea lui a fost aproape anihilată în timpul puternicelor contraatacuri ruseşti din iarna lui 1942–43, când aproape fuseseră capturaţi lângă Orea, un orăşel la sud de Moscova. Mulţi germani au fost capluiiiţi

acolo. Franz era singurul supravieţuitor din echipajul lui, iar al treilea lui tanc îi fusese aruncat în aer de ruşi, cu el înăuntru. Fiind noul comandant al tancului, el stătea la ieşirea din tambuchi. Când tancul a fost lovit de ruşi, forţa exploziei l-a aruncat afară. A fost cules mai târziu de un soldat german aflat pe o motocicletă BMW cu ataş şi dus în spatele liniei frontului, la spital. După o lungă şedere în spital, fusese transferat pe Frontul de Vest, ca să se lupte cu Americanii şi aliaţii lor. A fost foarte fericit că prăbuşirea Germaniei l-a

prins pe Frontul de Vest. Nu voia să aibă de-a face cu ruşii.

După sfârşitul războiului, el şi alţi şapte comandanţi de tancuri îşi duseseră maşinile spre sud, în Bavaria, şi le ascunseseră în peşterile secrete şi în tunelele SS-ului. În tunele se mai aflau alte douăzeci şi opt de Tigri ai SS-ului. Cumva, nu se ştie cum, liderii NVZ obţinuseră patruzeci de tancuri sovietice de-a lungul anilor şi le ascunseseră în aceste locuri secrete. Cele mai multe tancuri sovietice erau de tipul T-72, principalul tip vândut de sovietici aliaţilor lor. Franz nu era prea impresionat de tancurile comuniştilor. Tunurile principale erau mai mari, design-ul era mai nou, dar niciun tanc din lume nu se putea compara cu Super Tiger, cu tunul lui principal de 88 mm. Cel puţin, nu în ochii lui Franz Muller.

Şaizeci şi opt de tancuri nu erau suficiente pentru a porni şi nici pentru a susţine un război. Dar era un început. Într-o zi, *Vaterland* va fi iar condusă de un lider care va ajunge la putere şi va conduce poporul german până la binemeritata dominare a lumii. Iar adevăraţii germani patrioţi strângeau material de război şi se pregăteau pentru ceea ce va urma.

Două alte tancuri se aflau împreună cu al lui în uriaşul tunel de sub munţii Bavariei. Alte trei tancuri se aflau nu departe, într-un al doilea tunel. Restul tancurilor se aflau într-o zonă din jurul acestui tunel, pe o rază de douăzeci de kilometri.

73

Franz fusese unul dintre aceia care fuseseră credincioşi din convingere cauzei naziste, aşa cum o definise Führerul, şi se înrolase în NVZ încă de la înfiinţare. Trăise în acel sistem de tunele şi avusese grijă de cele douăzeci şi opt de tancuri Tiger încă de la formarea NVZ-ului. Partidul îi plătea serviciile şi avea grijă de familia lui. Soţia lui era demult moartă, iar copiii se împrăştiaseră prin toate părţile Germaniei, în căutarea unei vieţi mai bune. Fiul lui cel mai în vârstă, Derek, era un nazist devotat şi singurul dintre copiii lui Franz care ştia despre sistemul de tunele şi ştia şi cum îşi câştigă tatăl

lui existenţa.

Muniţia pentru mortalul tun de 88 mm şi pentru armele de calibru mai mic ale tancului, cum ar fi mitralierele, era stocată în lăzi, în jurul lui. Multe dintre mitralierele vechi MG-42 de calibrul 7,92 mm fuseseră înlocuite cu mitraliere noi, vest-germane, care trăgeau cu muniţie NATO de 7,62 mm. Pentru mitralierele grele, aleseseră noua Heckler und Koch, modelul HK-25, de calibrul 50. Drept mitraliere uşoare, aleseseră tot Heckler und Koch, de calibrul 7,62 mm, modelul HK-21. Motorina pentru tancuri era depozitată în uriaşe butoaie şi rezervoare. Combustibilul era periodic scos şi înlocuit, pentru ca nu cumva motoarele să se gripeze. Din cauza drumurilor impracticabile din vale şi a izolării, păstrarea combustibilului apt pentru operaţiuni era cea mai dificilă îndeletnicire dintre toate.

Zâmbi la gândul ineficienţei „aliaţilor cuceritori”, care auziseră demult zvonurile că ar exista material militar ascuns din timpul celui de-al doilea război mondial, dar nu reuşiseră să găsească nimic şi nici să afle dacă zvonurile sunt sau nu adevărate. Probabil că nu se agitau prea mult pentru că nu-i interesa prea tare nici dacă zvonurile erau fondate, pentru că, la urma urmei, erau prea puternici ca să-i îngrijoreze o forţă atât de mică. Dar această nouă democraţie germană, care

înmugureşte acum, permite tuturor veneticilor să se bucure de aceleaşi privilegii cu germanii puri. Iar democraţia asta va avea de suferit din cauza asta. Şi se va prăbuşi. NVZ şi grupurile lui de susţinere se vor folosi de confuzia iscată de reunificarea germană şi vor atrage noi membri. Hitler s-a folosit de economia germană în declin din anii ’20 şi ’30 pentru a-şi asigura conducerea patriei. Aşa se va întâmpla şi acum.

„O să le arătăm noi lor, gemu el în sinea lui. Le vom arăta noi acestor guvernanţi nebuni de la Bonn, care le permit non-germanilor, castă inferioară, 94 aibă aceleaşi drepturi cu cele ale adevăraţilor fii al Vaterland-ului. O să le arătăm ceva ce

nici în cele mai cumplite coşmaruri ale lor nu au văzut. Acest guvern care cere scuze faţă de nemernicii de evrei care au fost ucişi pe drept şi justificat de către Al Treilea Reich, acest guvern va suferi!

— Le arătăm noi lor!

Această ultimă frază o spuse cu voce tare. Se uită repede în jur să vadă dacă l-a auzit careva dintre ceilalţi. Cei mai mulţi dintre tinerii aceia nu-i ieşeau în cale. Era liderul lor, dar era cunoscut şi ca un tip neîndurător şi un maniac al disciplinei. Era un războinic, fusese în război şi omorâse mulţi oameni în trecut. Dar în mintea lui în niciun caz nu se considera crud şi nemilos. Doar păstra legea şi ordinea printre aceşti tineri care se descurcau mai bine într-o discotecă decât în hăţişurile propriei ideologii.

Franz nu ştia câte arme antitanc, antiaeriene sau antipersonal se află în aceste peşteri şi tunele. Nu-l interesa prea mult numărul lor. Nu ştia decât că liderii îi vor da curând semnalul şi că el va porni din nou la bătălie. Vor fi complet pregătiţi înainte de a se angaja într-o acţiune, aşa că de ce să-şi facă el probleme pentru alţii? El se va îngriji şi îşi va rezolva propriile probleme şi atât.

75

— Ah, să mă mai simt încă o dată un german adevărat, stăpânul propriului meu destin şi al *Vaterland*-ului, spuse Franz, zâmbind.

De data asta nu-i mai păsă dacă îl aud ceilalţi sau nu.

Colonelul Bruno Hinkler, ofiţerul comandant al GSG-9 german, îl aşteptase pe colonelul Bradford Langley, ofiţer comandant al Grupului 10 Forţe Speciale al Armatei Terestre a Statelor Unite, care tocmai acum intra pe uşa biroului. Cei doi oameni se salutară aşa cum o fac vechii prieteni. După câteva fraze de natură personală, cei doi trecură la treabă.

— Care este părerea ta despre situaţia cu acest grup numit Neu-Volks? întrebă Bruno.

Brad ridică din umeri şi răspunse:

— Nu sunt deloc sigur de ceva. Bănuiesc că reprezintă o grupare de foşti nazişti dezamăgiţi, radicali, care nu pot să se obişnuiască cu pierderea războiului.

Bruno se uită la Bradford Langley şi zâmbi. Prietenul lui american cunoştea mai multe despre ceea ce se întâmpla în Germania decât cele mai multe agenţii de culegere de informaţii ale armatelor germană şi americană la un loc. Brad ştia, cu mare probabilitate, mai multe despre NVZ decât ştia el. De asemenea, ştia că Brad Langley nu era dispus să divulge informaţii guvernului german, înainte de a le supune atenţiei guvernului Statelor Unite. Era o situaţie în care fiecare dorea să-şi protejeze cunoştinţele asupra situaţiei, crezând cu fermitate că ai lui sunt în măsură să folosească mai eficient aceste cunoştinţe. Germanii aveau, de la reunificare, controlul complet asupra afacerilor lor interne, dar cei mai mulţi germani încă se gândeau să ceară părerea americanilor sau a aliaţilor lor înainte de a lua cu inima împăcată decizii care puteau afecta restul lumii.

76

Colonelul german bătu o clipă darabana cu degetele în birou. Trebuia să aibă încredere în Brad, fie că guvernul lui va fi de acord, fie că nu. Vor păstra toate cele discutate doar pentru ei, aşa cum făcuseră cu atât de multe lucruri de-a lungul anilor. Începu:

— Brad, tu şi cu mine ne cunoaştem demult. Hai să-i lăsăm deoparte pe birocraţii aceia invidioşi şi să ne comportăm ca militari profesionişti ce suntem. Eu îţi spun ţie, prietene, că această grupare o să-i facă mari probleme ţării mele. Cea mai gravă parte e că au un furnizor militar tot mai activ, care de ani de zile le dă armament german, american, britanic, franţuzesc şi acum şi din ţările Blocului Estic. Trebuie să fim pregătiţi pentru orice. Ca să fim pregătiţi, noi, militarii şi poliţiştii, trebuie să conlucrăm.

Brad îşi întinse paharul destul de mult ca să-i toarne un deget de coniac şi se uită la Bruno. Îi spuse:

— Sunt de acord cu tine. Ne vom supune ordinelor

guvernelor noastre, ca oficial să nu oferim nicio informaţie militarilor străini, dar de asemenea vom face ceea ce trebuie pentru a fi gata pentru orice situaţie care apare la orizont.

Cei doi îşi zâmbiră, mulţumiţi că au ajuns la o înţelegere în ce priveşte sfidarea „căpăţânoşilor” care-i conduceau, numele dat de soldaţii americani cartierelor-generale.

— Ne tot întrebăm de o vreme cum a fost posibil ca acest NVZ să transporte încărcături atât de grele pe drumurile atât de înguste şi neamenajate care duc spre vale. Ei bine, am aflat cum au realizat acest lucru, spuse Bruno. Am un comandant al patrulelor din zona estică a lui Neu-Volks, un sergent excelent. Ştii, cele mai multe dintre lucrurile care intră în vale trec practic prin ograda lui. Într-o zi a săpat o groapă în mijlocul drumului de ţară şi a descoperit că de fapt e un drum betonat, zicea el, aflat la doar treizeci de centimetri sub suprafaţa pământului.

77

Brad clătină din cap a mirare.

— Ingeniozitatea germană nu se dezminte deloc.

— Da, e nevoie de o minte de neamţ ca să descoperi că lângă tine e un drum excelent, când în jurul tău toată lumea ignoră acest lucru, zâmbi Bruno. Ne-am uitat pe nişte hărţi militare vechi şi am aflat că înainte de sfârşitul războiului s-au construit în zonă drumuri pietruite, stil Meadam, numite şi macadamuri. Duceau spre văile izolate din zonă şi se opreau brusc la baza munţilor înconjurători. Se opreau aici. Pe hărţi nu exista nicio indicaţie că pe aici s-ar afla tunele sau peşteri secrete. Dar noi ştim că există.

— Deci acum ştim cum au adus materialele, spuse Brad.

După o clipă de gândire, el spuse:

— Cred că am ceva de făcut.

— Brad, prietenul meu american, te rog să mă ţii la curent. Cred că este ceva ce trebuie abordat de amândoi, spuse Bruno.

— Al dracului de sigur, răspunse Brad, ridicându-se de pe

scaun. S-ar putea să fie o afacere al naibii de gravă.

— Este al naibii de gravă, îl informă Bruno.

Brad părăsi biroul şi urcă în maşina de serviciu, întorcându-se la Bad Toltz.

Brad îl chemă pe locotenent-colonelul Stephen „Batt” Masterson, ofiţer-comandant de batalion din cadrul Grupului 10 Forţe Speciale. Batalionul corespundea în noua organizare a Forţelor Speciale vechilor Unităţi-C. Una din unităţile lui operative răspundea de culegerea de informaţii din zona Neu-Volks. Toţi membrii echipei vorbeau fluent germana şi se îmbrăcau şi se comportau ca nişte nemţi autentici.

Batt intră teatral în birou şi se duse glonţ la cafetieră. Turnă o cană plină şi o întinse spre Brad. Brad refuză oferla

78

Batt se deplasă spre scaunul din faţa biroului lui Brad şi se aşeză nonşalant.

— Ce noutăţi ai, Brad?

— GSG-9 a descoperit drumuri de macadam sub sistemul de drumuri care duc spre văile dintre munţii în care se bănuieşte că ar fi peşterile şi tunelele ascunse, îl informă Brad.

— Ai dracului de isteţi nemţii ăştia, spuse Batt, luând o figură mirată cu cafeaua fierbinte în mână. Şi acum, ce facem?

— Zi-i lui Dutch să fie şi mai atent la ce intră şi ce iese din Neu-Volks. Nu ne aşteptăm să înceapă, nicicum să se termine vreo operaţiune pentru moment, dar cine ştie ce pot să facă indivizii ăştia, sau când? spuse Brad.

— Am înţeles, spuse Batt, punând cana goală pe biroul lui Brad.

După care se ridică şi ieşi.

Batt ieşi pe asfaltul careului şi când îşi văzu sergentul-major îl chemă la el.

— Sergent, căpitanul Gundersen este în zonă?

— Cred că este la biroul lui, dar este pe cale să plece în misiune.

— Trimite urgent pe cineva să-l cheme şi îl aduci la mine în birou, ordonă Batt.

— Înţeles, domnule colonel, spuse sergentul, plecând să dea ordinele necesare pentru chemare.

Batt intră în biroul lui şi se duse la pupitru. La dracu', gândi el. „Războiul rece" tocmai se încălzise puţin, atât cât să apară prietenia, şi acum nemernicii ăia voiau să bage beţe în roţile carului păcii.

Ridică husa de pe suportul în formă de A şi scoase la iveală o hartă a zonei Neu-Volks. La ea se uita când Thomas Gundersen, „Dutch", bătu la uşă şi intră în birou.

79

— M-am prezentat la ordin, domnule, spuse Dutch, salutând în timp ce vorbea.

Dutch era îmbrăcat în haine civile.

Batt îi întoarse salutul şi-i spuse:

— Am făcut o vizită la GSG-9 şi am căpătat nişte informaţii proaspete.

— Excelent, Batt. Avem nevoie de toate informaţiile pe care le putem căpăta, spuse Dutch.

Bat îi povesti lui Dutch despre suprafaţa solidă care forma baza drumurilor „de ţară" dintre munţii din jurul lui Neu-Volks. De asemenea, îi dădu şi o listă cu sistemele de armament care fuseseră aduse în zonă şi care acum erau ascunse în munţi.

Dutch fluieră mirat şi spuse:

— Nu e destul ca să porneşti un război, dar e al naibii de sigur că oamenii sunt serioşi.

— Te cred şi eu că sunt, fu de acord Batt. La treabă, Dutch. Să mă ţii la curent.

Căpitanul salută şi plecă din birou. Ieşi din clădirea comandamentului şi urcă în maşina lui de fabricaţie germană, plină-ochi.

Dutch se duse la camera lui de la Gasthaus pe care o închiriase. Localnicii 'ştiau că este un om de afaceri german

care îşi petrecea acolo convalescenţa după o operaţie. Venise în munţi ca să scape de afaceri. Pe proprietari îi informase că dacă vin telefoane pe numele lui pot să spună că a tras la ei.

Dutch Gundersen avea state de serviciu foarte vechi, cât poate să aibă un căpitan. Fusese sergent cinci ani, după care fusese avansat ofiţer. Îşi făcuse studiile superioare în paralel, ceea ce-i permisese să fie uns ofiţer al armatei. Mai avea câteva luni şi urma să fie promovat la gradul de maior.

Vorbea fluent germana, provenind dintr-o familie de germani emigrată în centrul Texasului, familie care nu renunţase la vorbirea în limba germană. Deşi familia lui se

afla în Texas din 1859, toţi vorbeau germana literară fără urmă de accent american. Toţi copiii Gundersen învăţaseră în casă să vorbească şi să citească în germană. Când un german îl întreba ce e cu uşorul lui accent, el răspundea că muncise un număr de ani în America. Explicaţie de obicei suficientă.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, spuse el.

În cameră intrară doi bărbaţi în haine civile. Unul dintre ei era adjunctul lui, sergent-major. Cel de-al doilea era sergentul de batalion.

— Salutări, îi întâmpină Dutch.

— Cum merg lucrurile la „căpăţânoşi”, sus, Dutch? îl întrebă Jim, sergentul de batalion.

— Bătrânul mi-a dat nişte informaţii despre banda de la Neu-Volks, răspunse el.

— Sunt o adunătură de nebuni şi atât, cum credeam noi? întrebă şi George, adjunctul lui.

— Da. Dintre ăia care te bagă rău în rahat şi până te cureţi bine se lasă cu moartea multor oameni, le spuse Dutch.

Le dădu aceleaşi informaţii pe care le primise şi el. Cei doi bărbaţi aveau să se întâlnească cu restul echipei şi să-i pună la curent cu noua situaţie.

— Vrei să zici că şi-au tras trei elicoptere de atac sovietice?

întrebă Jim cu un glas tare mirat.

— Nu ştim exact câte, dar de trei e aproape sigur. De asemenea, au şi o versiune a unui elicopter polonez. Aţi auzit de Krauts. Le-au bibilit şi acum sunt de zece ori mai bune ca la început, răspunse Dutch. Practic nu avem nicio informaţie despre ele. Doar că au cam zece, în trei locaţii.

— Crezi că putem trimite o echipă să arunce naibii în aer toate angaralele astea? întrebă George.

— Nţ. Cred că trebuie să-i lăsăm în pace şi să vedem cum decurg lucrurile, le spuse Dutch celor doi oameni ai lui. Cred

că primul lucru pe care trebuie să-l facem e să punem mâna pe nişte bere.

— Ştiu exact locul potrivit, le spuse George.

— Ştii, zici? îl întrebă Jim cu un zâmbet. Nu cumva acea frăulein frumoasă cu ţâţe mari serveşte cumva bere pe acolo?

Sergentul-major era mai tânăr decât căpitanul şi decât sergentul. Era burlac şi un fustangiu cunoscut. Avea aspectul, dotarea şi dorinţa pentru a face cunoscute tuturor femeilor disponibile „unealta” pasiunii lui.

— Jim, dacă te apuci să călăreşti atâtea femei diferite, te poţi alege cu ceva SIDA la bord, îi spuse zâmbind Dutch.

— Eu, nu. Unii dintre noi ne naştem norocoşi, râse Jim fericit.

Mintea îi deviase de la muncă la plăcere.

Cei trei bărbaţi părăsiră camera şi merseră, conduşi de Jim, la Gasthaus şi la bavareza aceea masivă şi blondă.

9

Victor Shoffner, şi încă alţi douăzeci şi trei de oameni, îşi petrecuseră noaptea antrenându-se pentru operaţiuni militare în munţi. El era ofiţerul responsabil cu pregătirea de luptă a micilor unităţi tactice ale NVZ. El ura pe oricine nu voia să devină membru al organizaţiei neo-naziste, iar în

această categorie intra şi propriul lui tată, pe care Victor îl considera un „internaţionalist”. În accepţiunea lui, un internaţionalist era un tip care spunea că oamenii trebuie să se amestece între ei şi că orice om de pe lumea asta ar trebui să aibă dreptul la o şansă la viaţă şi dreptul de a fi lăsat în plata Domnului. Un internaţionalist nu vede nimic rău în a te culca cu o evreică sau o slavă, sau cu oricare altă căţea din lumea asta. Tatăl lui Victor spurcase sângele copiilor lui’, căsătorindu-se cu o femeie a cărei mamă era poloneză! Iar lui Victor îi era atât de ruşine, încât îşi ascundea numele de familie de restul lumii.

Se născuse şi crescuse în Germania de Vest, dar fugise în Germania Democrată, ca să înveţe meseria de agent secret la temuta poliţie secretă est-germană, Stasi. Oamenii aceia ştiau cum să se poarte cu toţi tipii subversivi şi cu trădătorii din ţara lor. Est-germanii, nu l-au acceptat la început, pentru că provenea din Germania de Vest. A fost în cele din urmă primit pentru că s-a aflat că nu e prusac, nu se trage din junkeri şi are mamă pe jumătate poloneză. Fusese mai mult decât fericit să se folosească de numele bunicii lui poloneze şi de drepturile

care proveneau de aici, ca să ajungă unde dorea. Lucrase ca agent Stasi doar trei ani, pentru că după aceea Germania s-a reunificat, iar el a trebuit să se ascundă. Aflase de existenţa NVZ-ului de la un vechi nazist, care se ascunsese şi el tot în Stasi. În poliţia secretă est-germană se aflau destui cu înclinaţii naziste. Fiind naziști în mentalitate, nu se putea să nu le placă tacticile folosite de temuta organizaţie.

Ascunzându-şi blestemata moştenire poloneză, Victor se alăturase grupului NVZ şi se trezise că se simte ca acasă. Acum trăia într-o lume în care era la loc de cinste adevărata camaraderie germană, care în afară se bucura de neîncredere şi dispreţ. Şi-ar fi dat viaţa pentru *Vaterland* împreună cu aceşti bărbaţi şi femei cu sânge pur, nordic. Da, Victor Shoffner era un tânăr foarte furios.

Bărbaţii stăteau aşezaţi sau în picioare, în jurul unor mici arzătoare folosite pentru încălzirea hranei lor de dimineaţă şi a băuturilor. Prin aerul rece de munte al dimineţii se auzeau

/s

ambele dialecte principale ale limbii germane. În acest grup nu se găseau accente străine, se vorbea doar germana pură. Erau o adunare veselă, fericită. Fericirea lor venea din faptul că erau cu toţii germani puri, prin moştenire şi că se antrenau să omoare evrei şi alţii care aparţineau de formele inferioare de viaţă. Americanii erau la fel de răi cu evreii, ba poate mai răi. Erau o rasă amestecată, un amalgam de tipuri, care se însoţeau cu oricine şi cu orice, lăsând pasiunea carnală şi iubirea să le spurce rasa. Americanii nu aveau deloc conceptul de sânge pur şi de tradiţie moştenită, sau îl aveau foarte puţin.

— Ce se va întâmpla dacă americanii află de noi? întreba un tânăr îmbrăcat într-o uniformă de campanie a Arman i Federale Germane.

— Ne vor ataca, declară Victor, privind în jiu a continuând cu mândrie: vor învinge, pentru că suni prea iinilp

84

Dar o să-i coste. O să-i coste scump, pentru că oameni ca voi şi ca mine or să-şi vândă scump pielea.

— Da. Oameni ca noi şi-ar da viaţa pentru lucrurile în care cred, fu de acord tânărul.

— Pentru puritatea nordică, germană. Jos cu germanii amestecaţi cu negrii, cu părul lor sârmos! strigă un altul.

— Oricine este dispus să-şi amestece rasa este cu adevărat un sub-om, nu este om, spuse unul dintre bărbaţii mai vârstnici.

— Dacă americanii sau guvernul nostru vin în valea asta, o să ne luptăm pe viaţă şi pe moarte, promise Victor Shoffner.

Aceşti oameni se ambalaseră ei înşişi până la un grad incredibil de ură şi de sentimente de intoleranţă la adresa oricui care nu era exact ca ei.

Acest sentiment devenise nestăpânit în jurul focurilor de dimineaţă, când un bărbat veni în mare grabă de după o colină. Era unul din oamenii de securitate ai grupului. Acesta veni direct la Victor şi raportă cu glas gâtuit:

— Conducătorule, se apropie un autobuz al armatei americane.

— Poftim? întrebă Victor. Postul tău de observaţie este cel de la drumul care vine dinspre vest spre Neu-Volks, corect?

— *Jawohil* răspunse omul.

Victor rămase nemişcat un moment. Oare să fi localizat americanii sediul central al Noului Obiectiv al Poporului? Din ce altă cauză ar fi venit ei altfel decât pe drumul principal, prin vest? Trebuia să acţioneze şi să acţioneze rapid.

— Acel autobuz nu trebuie să ajungă la Neu-Volks, ordonă el.

Toţi înclinară din cap că sunt de acord.

— Ceea ce ne temeam că se va întâmpla se întâmplă chiar în clipa asta, spuse Victor. Nu putem să-i lăsăm să ne distrugă

conducerea. Trebuie să ne protejăm liderii şi să le dăm timpul necesar să plece şi să înfiinţeze un nou Neu-Volks. Sunteţi cu mine?

Toţi răspunseră într-un glas:

— *Deutschland iiber alles*

— Toată muniţia şi echipamentul de antrenament se vor îngropa, ordonă Victor. Veţi căra cu voi doar muniţie de război şi grenade ofensive. Vom opri aceşti oameni acum şi aici.

Toţi bărbaţii se descotorosiră de echipamentul inutil. În câteva secunde erau gata.

Un adolescent american se ţinea de scaunele din spatele autobuzului, în vreme ce vehiculul se prelingea după o curbă a drumului. El se apropie de şofer, un german, şi-i spuse:

— Eram sigur că ai cotit pe un drum greşit.

— Da, mi-ai spus, răspunse obosit şoferul autobuzului.

Drumul de aici e mai îngust. Am să aştept până găsesc un loc bun de întors.

— Semnele rutiere spun că nu mai e mult până la Neu-Volks, doar zece kilometri, îl informă tânărul american.

— Nu cunosc acest Neu-Volks, răspunse şoferul.

Adolescentul american ridică din umeri, se întoarse la locul lui şi-i spuse fetei cu care era:

— Nenorociţii ăştia de nemţi nu învaţă niciodată.

Dar nu a spus ce ar fi trebuit să înveţe nenorociţii de nemţi.

Restul tinerilor, membri ai familiilor personalului din Armata Terestră americană, băieţi şi fete, nu se preocupau deloc de ideea că şoferul lor s-ar fi putut rătăci. Tot ce voiau ei era să ajungă la Garmisch şi la facilităţile puse la dispozipa americanilor de guvernul german.

86

Însoţitoarea lor, singura persoană matură, aruncă o privire spre minunatul peisaj rural şi se întoarse la revista ei.

Victor verifică rapid poziţiile de ambuscadă ale oamenilor lui. El avea să semnaleze autobuzului să oprească. Dacă nu reuşea, el va fi primul care va înţesa cu gloanţe vehiculul atacator şi-i va arăta că nu face bine să aducă soldaţi americani în apropiere de comandamentul lor.

Stătea în picioare, în apropierea drumului. Când a auzit autobuzul luând curba, s-a pregătit să se deplaseze în mijlocul şoselei înguste. Autobuzul îi apăru în faţa ochilor.

Din una dintre cele trei mitraliere ascunse izbucni o rafală. Aceasta fu urmată de rafale din partea celorlalte mitraliere şi a celorlalţi oameni ascunşi.

— La dracu’! strigă Victor.

Nu ştia cine a început să tragă, dar ştia că e prea târziu ca să-şi bată capul să afle cine a încălcat consemnul. Păşi în mijlocul drumului la timp ca să vadă un proiectil antitanc explodând în spatele autobuzului. Vehiculul se clătină şi se rostogoli peste şanţ.

Oamenii dinăuntrul autobuzului strigau de durere şi de frică. Prima persoană care a ieşit printr-un geam spart a fost

un băiat – tânărul care l-a informat pe şofer că a greşit drumul. El s-a prăbuşit într-o ploaie de gloanţe.

— Opriţi! Opriţi focul! Opriţi! strigă Victor.

Omenii îl văzură alergând pe drum şi semnalând încetarea focului. Focul se stinse treptat.

Sergentul comandant al grupului tactic îşi scoase oamenii din ascunzişurile de pe versanţi şi-i aduse pe drum. Înconjurară autobuzul, cu armele pregătite să tragă.

— Acest om este un tânăr civil! exclamă unul dintre germani.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat? întrebă un altul.

87

— Am oprit un vehicul american invadator, scuipă Victor răspunsul, care apoi se apropie de autobuz şi începu să strige: Afară! Afară din autobuz, ieşiţi toţi!

Primul ieşi şoferul autobuzului, cu faţa roşie de sângele ţâşnit dintr-o rană la cap. Braţul lui stâng rupt atârna liber de o parte. Urmară tinerii americani. Ei lăsau în urmă opt morţi, patru muribunzi şi şase grav răniţi. Supraveghetoarea moartă era prăbuşită în scaunul ei, rezemată de peretele autobuzului.

— Ce va spune Conducătorul? strigă unul dintre oamenii NVZ.

— Linişte! Tăceţi toţi. Nu vorbiţi deloc, nu spuneţi nimic acestor oameni! ordonă Victor.

Un sergent începu să strige ordine şi să-şi direcţioneze oamenii să forţeze uşa din spatele autobuzului, ca să-i elibereze pe cei prinşi înăuntru. Au scos mai întâi pe cei răniţi şi vii, apoi morţii.

Fata care stătuse lângă tânărul adolescent care fusese împuşcat la ieşirea din autobuz ieşi şi ea din vehicul, căzu în genunchi şi începu să plângă.

Ceilalţi tineri americani stăteau şi se uitau prostiţi, sau încercau să ajute sau să-i consoleze pe cei răniţi.

— Grăbiţi-vă! Trebuie să-i ducem de aici pe aceşti oameni! strigă Victor.

Avea o mână de oameni surescitaţi de eveniment şi nu era deloc sigur că este în stare să stăpânească o asemenea problemă.

Sergentul veni lângă el şi-i sugeră:

— Am să trimit vorbă în oraş. Ei ne vor trimite camioane şi vom curăţa drumul de epavă şi-i vom duce pe copii la Neu-Volks.

— Da, da. E o idee bună, căzu Victor de acord.

După o vreme începură să se ivească vehicule dinspre Neu-Volks, iar americanii fură îmbarcaţi în câteva dintre ele. Toţi au fost transportaţi în oraş. Nimeni nu ştia ce e de făcut. Toată situaţia era confuză pentru toată lumea.

88

Otto Meyer stătea la masa de lucru, aşteptând venirea oamenilor în birou. Nu cunoştea întreaga înşiruire a întâmplărilor, dar simţea că imperiul lui proaspăt inaugurat îi scapă încet-încet de sub control. S-a înfuriat cumplit auzind că tinerii huligani fără minte ar putea fi cauza compromiterii mişcării. Pentru că Otto Meyer ştia precis că acesta este începutul sfârşitului. Ca lider, trebuia să fie tare, altfel nu va mai avea nicio şansă pe mai târziu.

Heinrich Ley intră în biroul lui Otto, urmat de tânărul Victor, care era încă îmbrăcat în uniforma de teren.

Otto îndreptă degetul spre el şi-i strigă:

— Scoate-ţi pistolul ăla şi nu-l mai aduce în biroul meu! Nimeni nu intră înarmat în biroul meu!

Tânărul, fost membru al poliţiei secrete, scoase spăşit pistolul din teacă. Pistolul i-a fost luat în custodie de Lotte Wagner, secretara lui Otto, în acelaşi timp şi şefa lui de cabinet. Aceasta s-a uitat la Victor cu dispreţ. Îndrăzneala oricui comite un asemenea lucru ca aducerea unei arme în biroul Conducătorului era în ochii ei o faptă de neiertat.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă Otto cu o voce tulburată, dar controlată.

Furia era vizibilă doar după culoarea feţei şi după vasele de sânge care i se zbăteau pe frunte.

— Tânărul Victor a decis că trebuie să înceapă mai devreme revoluţia, remarcă Heinrich cu voce calmă.

— Poftim? Ce vrea să spună? explodă Otto, îndreptându-şi întrebările către Victor.

Heinrich se duse la masa pe care se aflau berea, vinul şi schnapps-ul şi-şi turnă o porţie din apa-de-foc. Îşi tăie o felie de brânză şi începu s-o mestece, în vreme ce privea la cei doi.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule. A fost unul dintre oamenii mei. Nu ştiu… se împotmoli Victor.

89

Dumnezeule! Dacă află că mama mea era pe jumătate poloneză?

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce aţi făcut, nebunilor? întrebă Otto.

— Am distrus un autobuz american plin cu copii, recunoscu Victor.

— Poftim?

Vocea lui Otto avea un timbru care arăta că nu-i vine să creadă. Om instabil când devenea prea surescitat, deja ajunsese să nu se mai controleze.

— Ce? Ce vrei să spui? strigă Otto.

— Autobuzul era condus de un german. Venea pe drumul care duce spre Neu-Volks. Ne era teamă că americanii au aflat de mişcarea noastră şi că vin să ne atace sediul, explică Victor.

— Cu un singur autobuz? fu următorul strigăt al lui Otto.

— Au ucis membri ai familiilor militarilor americani, nişte copii, fetiţe şi băieţi, puse punctul pe „i” Heinrich.

Heinrich era calm, rece. Aştepta să vadă dacă Otto poate să facă faţă problemei în mod adecvat.

— Avem o problemă. O problemă pe care nu vom fi în stare să o explicăm.

— Copii! Credeai că eşti atacat de un autobuz plin cu copii?

Vocea lui Otto urcase la un palier şi mai ascuţit, care o

făcea auzită dincolo de birou, prin săli şi în stradă. Otto se lăsă greu în scaun. Figura i se făcuse pământie şi nu mai putea respira normal. Vocea îi era sugrumată de emoţie şi nu mai putea vorbi.

— Credeam că vin spre noi, adică Americanii. Dacă veneau, pierdeam totul, încercă Victor să se explice.

Otto reuşi cu greu câteva inspiraţii profunde, după care întrebă:

— Ce facem acum? Ce credeţi că mai avem de pierdut? Ce mai putem salva?

Avea o voce disperată, căuta cu înfrigurare o soluţie de la cei prezenţi.

— Trebuie să pleci. Nu trebuie să fii capturat. Trebuie să te ascunzi undeva, în nord. Ai acolo mulţi prieteni vechi. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, Otto, nu lăsa niciun nume în urma ta. Ia totul cu tine, îi sugeră Heinrich. Eu voi încerca să împiedic guvernul să investigheze prea în amănunt, dar mă îndoiesc că voi reuşi. Dacă aceşti tineri nebuni ar fi lăsat în urma lor cadavrele şi nu le-ar fi luat cu ei, poate că s-ar fi putut da o explicaţie. Dar nu acum. Acum, toţi americanii sunt aici, în Neu-Volks.

— Dumnezeule! îşi exclamă Otto expresia favorită. I-au adus pe americani aici?

— Am greşit, domnule, recunoscu Victor, cu o atitudine ţeapănă, cu mâinile la piept. Dar nu ne-am gândit decât la mişcare şi la viitorul Patriei.

— V-aţi gândit la Patrie! Dobitocule, nu te-ai gândit la nimic! strigă Otto. Nu te-ai gândit la nimic şi n-ai folosit pentru gândit decât ouăle tale supradimensionate!

— Ei bine, Victor, eu te cred, spuse Heinrich cu un zâmbet. Cei mai mulţi dintre noi te cred.

Heinrich ştia ce are de făcut şi-i spuse liderului lor rumen şi dolofan:

— Otto, ia-ţi oamenii care ţin direct de tine şi cât de multe valori poţi, pentru că vei avea nevoie de ele pentru stabilirea

unui nou sediu. Noi vom avea grijă ca femeile şi copiii noştri să părăsească oraşul şi valea în cel mult două zile şi să facem şi curăţenie în urma noastră. Guvernelor german şi american le va fi necesar un timp pentru a reacţiona. Ştii cât de încet şi de stângaci se mişcă democraţiile astea birocratice când e să reacţioneze la ceva, adăugă el pe sub mustaţă.

— Da, da, aşa facem, spuse Otto. Vom pleca. Eu voi stabili un nou cartier general. Dar tu, tu ce o să faci?

91

— Eu rămân aici, deocamdată, îl informă Heinrich. Voi încerca să-i fac pe cei din guvernele german şi american să se simtă ca acasă în această nouă ordine mondială, cea a păcii şi prosperităţii.

Heinrich zâmbi. Credea că dacă stă să lupte împotriva unui guvern invadator, acest lucru îl va propulsa automat în fruntea mişcării. Numai Otto Meyer mai stătea între el şi postul de lider. Chiar dacă el şi oamenii lui vor pierde, el va deveni cunoscut ca acela care a condus lupta mişcării împotriva guvernelor a două dintre cele mai puternice ţări din lume.

Se îndreptă spre uşă, făcându-i semn lui Victor să-l urmeze. Asemenea tineri furioşi, ca Victor Shoffner, dispuşi să-şi dea viaţa dacă e cazul, în numele Patriei, îi puteau fi de mare folos. Îi spuse lui Victor:

— Pregăteşte-ţi oamenii. Voi convoca peste două ore o întrunire a ofiţerilor şi personalului.

Victor îi adresă un salut grăbit şi dispăru, bucuros că a scăpat de apropierea acelui om.

Heinrich zâmbi iarăşi. Era pe cale să devină cel mai puternic om al mişcării. Urma să folosească îndrumările învăţătorului lui. Iar învăţătorul era Adolf Hitler însuşi. Heinrich citise *Mein Kampf* o singură dată, iar după aceea o lăsase deoparte. Ceea ce îl interesa pe el era ce a făcut Hitler după ce a ieşit din închisoare, în 1924. Hitler trecuse la consolidarea mişcării, pe care o transformase într-un partid

politic. Hitler observase, just, că dacă o mişcare vrea să aibă succes trebuie să aibă de partea ei armata şi poliţia. Atunci, Hitler îşi consolidase puterea prin asasinarea şi neutralizarea întregii opoziţii, într-un fel sau altul.

Hitler încheiase un acord cu industriaşii, promiţând să nu se bage peste ei, dacă ei nu vor afecta ascensiunea lui la

puterea politică. Alianţa fusese profitabilă pentru ambele părţi. Hitler se folosise şi de economia germană aflată în plină depresiune, pentru a-şi îngroşa rândurile partidului. Heinrich credea că reunificarea urma să sece economia şi că e posibil să ducă la faliment guvernul german, care trebuia să plătească toate datoriile Estului. Dacă aşa s-ar fi întâmplat, putea să vadă ridicându-se în viitor steaua lui norocoasă. Lasă-l pe Otto Meyer să construiască un alt sediu. Până atunci, el va avea o putere proprie, consolidată, în partid şi atunci îi va fi foarte uşor să scape de împiedicatul de Otto Meyer.

Heinrich zâmbi din nou. Acum, tot ce mai trebuia să facă era să supravieţuiască luptei care ştia că va veni. Dacă pierdeau tot echipamentul militar, fie. Avea să capete altul pe viitor, ba îl va obţine în mod legal. Aceasta îl făcea diferit de ceilalţi lideri. Aceasta îl făcea în acelaşi timp şi mai periculos.

— Trebuie să mă duc să fac pregătirile pentru venirea americanilor, îi spuse el lui Otto.

— Da, da. Las în seama ta totul, spuse Otto supus, dar foarte agitat. Du-te. Ştiu că las totul pe nişte mâini bune, capabile.

Heinrich îl salută şi ieşi în anticameră. „Poţi fi sigur de asta”, zâmbi din nou Heinrich. Se opri la biroul lui Lotte Wagner şi-i spuse:

— Te rog să ai mare grijă de Conducătorul nostru. Avem mare nevoie de el.

— Voi avea grijă de el, promise Lotte. În ochi i se citea ura şi neîncrederea. Îl cunoştea foarte bine pe acest Heinrich Ley. Ştia care-i sunt originile, care-i este numele adevărat şi că

este un om crud şi periculos. Se temea pentru viaţa lui Otto. Şi se temea şi pentru propria ei viaţă.

Heinrich mai zâmbi o dată la vederea expresiei feţei ei şi părăsi biroul.

93

Dutch Gundersen primise o înştiinţare de la membrii echipei lui. Aceştia găsiseră resturile autobuzului care fusese prins în ambuscada celor de la NVZ. Îşi puse bocancii de teren şi se alătură celor trei membri ai echipei lui care descoperiseră autobuzul. Ei stătuseră ascunşi în spatele unui pinten de munte care dădea în vale şi se termina în apropiere de drumul care ducea la Neu-Volks.

La sosirea lui, un camion uriaş pentru ridicarea epavelor rutiere tocmai îndrepta autobuzul. Se furişă până la locul care-i fusese indicat şi duse binoclul la ochi. Îi reglă focalizarea. Gemu când observă pagubele şi şoseaua plină de sânge. Gemu iarăşi:

— Nenorociţii ăştia de krauţi neo-nazişti.

— Nu e nicio îndoială asupra făptaşilor, Dutch, răspunse sergentul. Sunt nişte tipi de la Neu-Volks.

— Domnilor, avem treabă, spuse Dutch şi se uită la fotograful care trăgea cadru după cadru cu ajutorul teleobiectivului: Trebuie să-i prinzi pe toţi în poze.

— I-am prins, domnule căpitan. Îi am pe toţi ticăloşii ăştia, în culori, îl asigură tânărul sergent.

Brad Langley se uita la raportul trimis de Batt şi nu-i venea să creadă. Dar dacă Batt Masterson trimitea un raport, puteai să crezi în el ca în Biblie. Iar fotografiile anexate nu făceau decât să susţină raportul.

Ridică telefonul cu codificator şi îşi sună şeful de la Fort Bragg. Lucrurile aveau să se precipite foarte repede. Formă cifrele şi aşteptă răspunsul.

10

Dot Botts îi conducea pe Amos Homburg şi pe David

Burgdorf, mai precis Erich Kom, spre camera ei din gasthaus. Amos fusese în măsură să-l contacteze pe David şi să-l convingă să se întâlnească în Oberammengau.

Dot îşi deschise geamantanul şi scoase din el cinci mici emiţătoare de semnal. Îi spuse lui David:

— Plasează-le în apropierea peşterilor şi tunelelor principale. Vor transmite un semnal de orientare. Bateriile durează douăzeci de zile.

— Okay. Sper că nu m-a văzut nimeni intrând aici, ca să-mi sară în aer toată acoperirea, spuse el, uitându-se la amândoi interlocutorii.

— Am considerat că e mai bine să ne întâlnim la Oberammengau. Ţi-am fi cerut prea mult să stabilim o întâlnire mai aproape de Neu-Volks, îi spuse Amos.

— Cum dracu' m-aţi găsit şi cum m-aţi contactat? a vrut David să ştie.

„La dracu', gândi el. Oamenii ăştia or să mă omoare!"

— Nu numai Mossad-ul ştie să lucreze sub acoperire, chiar dacă tu şi poporul american credeţi asta, spuse Amos. Fă astfel încât ticăloşii ăia să nu afle de aceste semnalizatoare.

— Le voi proteja cu preţul vieţii, spuse David fără ezitare. Dacă putem distruge acest grup, merită să-mi dau viaţa.

Aceşti trei oameni, un ofiţer al Armatei Terestre americane, un ofiţer al Forţelor Aeriene americane şi un agent israelian

din Mossad, nu prea gândeau corect ideologic despre sacrificarea vieţii pentru ţara lor. Erau nişte profesionişti, care ştiau că atunci când lucrurile explodează şi încep împuşcăturile vieţile lor erau ca şi duse până la încetarea ostilităţilor. Oricine care poartă o uniformă şi nu poate să accepte acest lucru nu are ce căuta în meseria asta.

David plasă transmiţătoarele în rucsac şi plecă din cameră fără să-i mai salute pe ceilalţi doi. Spusese ce va face, iar acum încerca să îndeplinească ceea ce spusese că va face. În ce-l privea pe David Burgdorf, alte cuvinte ar fi însemnat

vorbărie. La doar câţiva kilometri mai încolo, el redevenea Erich Kom, membru credincios al NVZ.

Erich încetini, apropiindu-se de oamenii şi camioanele care tractau dintr-un şanţ un autobuz cu însemne americane. Vehiculul era puternic marcat de urme de gloanţe de arme uşoare şi avea şi o gaură făcută de un proiectil antitanc. Ce dracu' se întâmplă aici? se întrebă el.

Opri în dreptul unui om aflat în mijlocul drumului şi-l întrebă ce s-a întâmplat.

— Kom, ai pierdut toată distracţia. Victor şi câţiva din băieţi au pornit mai devreme revoluţia, îi spuse bărbatul.

— Dumnezeule mare! Dar nu suntem gata! îi spuse Erich.

— Asta o spune toată lumea. Dar fie că suntem gata, fie că nu, nu văd cum am mai putea evita lupta, spuse omul, clătinând din cap.

Când şoseaua se eliberă şi maşina putu să treacă, tipul îi făcu lui Erich semn din cap să continue drumul.

„Am ceva de făcut, se gândi Erich. Şi trebuie s-o fac repede."

96

Stu Barringer şi Willie Falloure stăteau în micul birou care le fusese pus la dispoziţie la sediul Grupului 66 Informaţii Militare. Erau ocupaţi cu întocmirea unui plan de operaţiuni. Willie ajunsese la baza Forţelor Speciale americane din Bad Toltz ca să obţină informaţii şi să iniţieze contacte. Bătrânul sergent-major a fost bine primit de vechii prieteni, inclusiv de actualul sergent-major şi de ofiţerul-comandant. Cei mai tineri nu-l văzuseră niciodată pe Willie, dar îl ştiau după reputaţie. El informase pe toată lumea că se află în vacanţă în Europa.

— Willie, nu mai avem nicio unitate americană în sudul Germaniei, nu avem pe nimeni să ne susţină. Hai să trecem în plan sosirea unităţii la Frankfurt şi apoi traversarea ţării în elicoptere, îi spuse Stu lui Willie. Putem să le cerem germanilor să ne permită să folosim vechiul aerodrom de la Baza Armatei din Schlessheim ca să facem alimentarea şi să

pregătim elicopterele pentru operaţiune.

— Da, ar fi mai bine decât să mergem la Oberwiesenfeld, căzu de acord Willie. Acolo sunt prea mulţi ochi indiscreţi.

— Okay, deci realimentăm şi înarmăm elicopterele la Schlessheim şi zburăm spre sud, spre un punct pe care îl vom alege mai târziu, pentru a stabili o bază avansată de realimentare şi reînarmare. Cu ţintele pe care le-ai cules de la Bad Toltz, putem de acolo să atingem obiectivele iniţiale. O să fie mult mai simplu dacă Dot şi Amos vor plasa emiţătoarele acelea pe ţintele principale, spuse Stu.

Niciunul dintre cei doi războinici nu s-a întrebat cum reuşiseră cei doi să se infiltreze atât de adânc în organizaţie. Lucraseră mulţi ani în lumea operaţiunilor speciale şi sub acoperire şi ştiau cum funcţionează aceste lucruri.

Stu se uită pe hartă, apoi îşi îndreptă atenţia spre raportul informativ din faţa lui. Când venea vorba de planificarea

operaţiunilor, era în elementul lui. El plănuise unele dintre cele mai reuşite operaţiuni din Vietnam.

— Haide să scriem planul de operaţiuni şi să-l trimitem prin fax şefului, propuse Stu.

— Haide s-o facem, fu de acord Willie.

Nu se poate spune că şi-ar fi pus la bătaie experienţa de luptă lucrând la planul de operaţiuni. Majoritatea sergenţilor-majori veterani puteau să concureze liniştiţi cu orice ofiţer de stat-major aflat în activitate, iar în ce priveşte aceşti sergenţi-majori, Willie se afla în eşalonul de frunte.

Stu îi zâmbi satisfăcut lui Willie pe când ultima foaie de hârtie intra pe fax. Îşi petrecuseră trei zile finalizând planul evenimentelor, iar în ultima zi nu făcuseră altceva decât să pună totul pe hârtie. Trimiterea planului la Fort Hood luase doar câteva minute. Dacă planul va fi vreodată necesar, era la dosar şi putea fi aplicat. Credinţa lui era că guvernele american şi german vor vrea să aplice urgent asemenea planuri.

Willie deschise o sticlă de bere Haufbrau şi o ridică în semn de „noroc” către Stu.

— Cred că a cam început după-amiaza, noi ne-am terminat planul, aşa că putem bea liniştiţi în cinstea unui plan bun.

Stu puse şi el mâna pe o sticlă de bere şi o ridică în semn că este de acord, spunând:

— *Salute.*

Uşa se deschise brusc şi în micul birou intrară ca o furtună Dot şi Amos. Figura colonelului de armată arăta o emoţie intensă.

— Ce s-a întâmplat, Dot? întrebă Stu.

— Băieţi, n-aţi auzit? Un autobuz cu copii americani a căzut într-o ambuscadă lângă Neu-Volks, le spuse ea celor doi.

— Pe dracu’, n-am auzit nimic. N-am ieşit din camera asta toată ziua. Şi masa tot aici ne-am luat-o, îi răspunse Willie.

— Dar tu de unde ştii? întrebă Stu, dorind mai multe detalii specifice.

— Am mers cu maşina la Bad Toltz şi eram acolo când au primit vestea. Îl cunosc destul de bine pe unul din ofiţerii de acolo şi i-am spus că ne aflăm în Germania din cauza lui Neu-Volks. El mi-a dat toate informaţiile pe care le primiseră de la una din echipele lor de teren, le spuse Dot celor doi. Autobuzul a fost prins într-o ambuscadă cu arme mici şi distrus cu un proiectil anti-tanc. Nu ştim câţi morţi şi câţi răniţi au fost, sau unde se află ei acum. Se presupune că au fost luaţi de acolo şi duşi la Neu-Volks.

— O să avem mult de lucru, spuse Stu, luând o gură de bere. Tocmai am trimis planul de operaţiuni şi probabil că deja Camionul se uită la el.

— O să le trimit şi ultimele veşti, imediat, spuse Willie.

Stu se uită la Amos şi întrebă:

— Poţi să aduni toate informaţiile necesare ca să le trimitem Camionului?

— Deja lucrez la asta, spuse cel întrebat, în timp ce părăsea camera.

Stu se uită la Willie:

— Ei bine, bătrâne trupete, o să avem iar o noapte lungă.

— Mda, mormăi Willie, dar nici eu nu mai sunt tânăr precum am fost. Bătrânele mele ciolane încep să mă doară dacă nu mă tolănesc la timpul cuvenit într-un pat moale.

— Înţeleg perfect ce vrei să spui, fu de acord Stu.

Dot se uită de la unul la altul. Nu, de data asta n-or s-o mai lase pe dinafară. „Bătrânii” ăştia pot să se ducă dracului.

— Sunt şi eu în afacerea asta. Am ordine clare să ţin la curent Fort Bragg cu tot ce se întâmplă, aşa că trebuie să iau parte la activitatea de planificare şi la toate acţiunile.

99

Stu se uită la ea un moment. După ce dădu pe gât restul berii, spuse:

— Doamnă colonel, poţi să faci parte din ce vrei dumneata, dar de planificarea pentru unitate mă ocup eu şi nimeni altul. Iar asupra acestui subiect nu discut.

Dot îl fulgeră cu privirea pe Stu, dar apoi se linişti.

— „Bătrâne trupeţ”, o să vedem noi.

Willie râse şi se uită la Dot cu respect, în vreme ce aceasta ieşea din cameră mişcând ferm din şolduri.

— Dacă noi, americanii, am trimite muierile la război, să ştii că astea l-ar conduce.

— De acord, veni replica lui Stu.

Lucrurile chiar începeau să se precipite la diversele cartiere generale din Germania. Unităţile militare americane au intrat discret în „alarmă galbenă”. Armata germană a anulat toate permisiile. Toţi cei cu o răspundere oarecare s-au întrunit şi au început să se întocmească planuri. Pentru păstrarea secretului acţiunii, s-a lansat intenţionat zvonul că iar se întâmplă ceva în Orientul Mijlociu.

Eşaloanele inferioare, care niciodată nu ştiau ce se învârte în capetele „căpăţânoşilor”, au început să câraie pentru întâlnirile ratate şi pentru berea care avea să rămână nebăută.

— Aşa sunt ofiţerii ăştia superiori. Să-i ia dracu’, era cea mai auzită remarcă.

Brad Langley l-a sunat pe Bruno Hinkler.

— Trebuie să ne vedem.

— Unde?

— Mie mi-ar conveni la München, răspunse Brad.

— E foarte bine. Am putea să întocmim nişte planuri corpune, spuse Bruno, lăsându-l pe american să înţeleagă că

100

Germania e dispusă să permită Statelor Unite să participe la localizarea copiilor.

Brad puse receptorul în furcă şi-şi chemă ofiţerul de operaţiuni.

— Bill, e timpul să facem o plimbare cu elicopterul.

11

Generalul Bryan Sullivan, „Stângaciul”, general comandant al USSOCOM, făcea ture prin cameră. Mai înainte stătuse ca un prost să aştepte un aghiotant prezidenţial la Casa Albă, iar acum stătea să-l aştepte – tot ca prostul – pe şeful Statului Major al Armatei Terestre. Şi, Doamne, lui Bryan Sullivan nu-i plăcea să aştepte, mai ales când avea atâtea lucruri urgente de făcut.

În cameră intră generalul Anthony „Tony” Wilhite, care-i spuse direct:

— Îmi pare foarte rău că te-am făcut să aştepţi, Bryan.

— Ce dracu’, Tony! Am o grămadă de lucruri pe cap.

Tony îl contemplă o clipă şi apoi începu să se scuze:

— Dă-o naibii, Stângaciule. Eşti prea bătrân ca să te mai porţi ca un locotenent proaspăt ouat de la West Point. Las-o mai moale. Lasă amănuntele pentru ofiţerii de stat-major. Tu stai şi bucură-te de mirosul trandafirilor.

— De câte ori o las mai moale, nu miroase decât a rahat, îi replică Bryan.

Tony râse şi ceru o cafea. Cafeaua îi fu adusă, iar apoi în

cameră rămaseră doar ei doi.

— Cea avut de zis JES? întrebă Bryan.

— Vrea să aibă controlul personal asupra tuturor oamenilor noştri din Germania, plus că vrea să comande el echipa lui Dan, îi spuse Tony.

— Controlează pe dracu'! Uite aici ordinul înmânat de aghiotantul prezidenţial. I-am explicat limpede că am pus la punct un lanţ de comandă şi că el nu face parte din aşa ceva, spuse Bryan. Iar dacă echipa aia nu există – şi aşa spune Casa Albă şi tot restul lumii, inclusiv Pentagonul – atunci nimeni nu are de-a face cu echipa asta. Doar preşedintele. Punct. Aşa ar spune preşedintele, dacă ar exista o asemenea echipă.

— Stângaciule, pe cine naiba vrei tu să abureşti? Există şi funcţionează, îi spuse Tony.

Bryan îi zâmbi şi spuse:

— Până acum a mers aşa, pentru că nu există oficial, aşa că aşa rămâne. Toţi nefericiţii ăia de soldaţi convenţionali nu trebuie să ştie cum e cu lucrurile astea. S-ar putea ca creierele lor convenţionale să facă scurt-circuit.

— Stai puţin, eu nu vreau să controlez nimic. Ştiu că avem nevoie de o forţă din asta *care nu există* şi că asta înseamnă să lucrăm în secret şi că asta înseamnă să nu lucrăm la lumina zilei, spuse Tony. Dar există unii congresmeni care se tot întreabă cine a rezolvat criza aceea din Filipine şi cine a înfăptuit eliberarea prizonierilor de război din Laos. Vor să ştie cine sunt oamenii ăştia, unde sunt ei localizaţi şi de unde vin banii pentru ei. De asemenea, vor să ştie cine răspunde de grup.

— Ei bine, „bătrânul trupeţ" din faţa ta nu ştie nimic şi nu spune nimic, râse Bryan. Şi nimeni nu o să mă convingă. Oricum, nu curând. Puţini ştiu despre existenţa unităţii şi despre ei ştiu sigur că nu vor spune nimic publicului sau Congresului.

— Sunt nevoit să-ţi amintesc, Stângaciule, că acei

congresmeni sunt aleşi de popor şi că au rostul lor, conform Constituţiei Statelor Unite.

103

— Ascultă aici! *Nu* o să-mi las echipa să fie condusă de vreun un nenorocit de comitet de politicieni de meserie. Politicienii profesionişti nu sunt ceva american, mormăi supărat Bryan. Comandantul meu este preşedintele Statelor Unite ale Americii, care este comandantul-şef al armatei, conform Constituţiei. Dacă preşedintele consideră că e cazul să-i spună Congresului cum stau lucrurile, o să le spună *el,* nu eu.

Zâmbetul lui Tony nu dispăruse. Îl cunoştea pe Sullivan Stângaciul de treizeci de ani, de când acesta era locotenent unu în Divizia 82 Aeropurtată. Stângaciul o virase spre Forţele Speciale şi se calificase în acţiunile specifice lor, atunci când nu era deloc la modă printre militarii de carieră o asemenea alegere. Se transferase de la infanterie la noul serviciu al Forţelor Speciale, ca general locotenent şi îşi căpătase cea de-a patra stea curând după aceea.

— Germanii sunt dispuşi să ne permită să folosim forţa armată pentru a-i ajuta să-i învingă pe cei din NVZ la Neu-Volks, iar noi să ne recuperăm copiii, spuse Tony. Presupun că deja ai un plan în lucru.

— Evident că am. Acum pot să vorbesc despre asta, pentru că eşti şeful nostru pe linie de Armată Terestră. Vom lucra direct cu Forţele Speciale germane şi cu GSG-9. Unitatea 10 Forţe Speciale din Germania va lucra cu ei. Noi folosim ca forţe de atac Delta Force, Batalioanele Unu şi Doi Cercetare, iar ca rezervă Batalionul Trei Cercetare, spuse Sullivan, expunând planul de bază. Delta Force vor elibera ostatecii americani. GSG-9 vor ocupa sediul central al NVZ de la Neu-Volks. A apărut un om infiltrat în interiorul NVZ, care ne-a indicat unde sunt ţinuţi ostatecii.

Şi continuă:

— Eagle Attack Team va face exact asta: va ataca. Ei vor

asista armata germană în localizarea şi lovirea tancurilor şi a

elicopterelor înarmate şi vor distruge cât mai mult echipament militar posibil. Treaba asta cu distrugerea a cât mai mult echipament e ceea ce au cerut germanii.

Tony îl privi pe Bryan pe deasupra cănii cu cafea. Puse cafeaua jos şi spuse:

— Ţine-mă la curent cu ce se întâmplă. Şi, Stângaciule, află că stau aici, în biroul ăsta mare, în clădirea asta mare pe care noi o numeam în tinereţe, în timpul Războiului din Vietnam, „Palatul Labirint”, şi nu am practic nicio sursă de informaţie autentică. CIA adună informaţiile şi apoi le ţine numai pentru propriul uz. DIA se poartă exact la fel, iar noi, la Statul-Major Interarme trebuie să ne luptăm cu ei să ne dea informaţiile dorite. Dacă eşti de acord, te rog să-mi furnizezi informaţii autentice de pe teren. Te rog frumos.

— Ai al naibii de multă dreptate. Sunt pe cale să stabilesc un post de comandă în avangardă, la München. O să am acolo oamenii mei, plus Grupul 66 Informaţii Militare. Oamenii mei pot să extragă la fel de multă informaţie ca ei, dacă nu mai multă. Am să o redirecţionez şi spre biroul tău, cu indicaţia că e numai pentru ochii tăi. Asta înseamnă că vei fi informat direct.

— Mulţumesc, spuse Tony cu recunoştinţă în glas.

Bryan îşi puse şi el ceaşca de cafea pe masă şi se ridică.

— Tony, trebuie să plec. Am de făcut nişte treburi şi de mers în nişte locuri.

— Transmite-i lui Betty toate urările mele de bine, spuse Tony.

— Acelaşi lucru pentru Bess.

Bryan făcu un semn de bun-rămas cu mâna şi ieşi pe uşă.

Aghiotantul lui a fost nevoit să fugă după el, căci generalul o luase la goană pe coridoarele Pentagonului.

Camionul deschise pachetul sosit prin curier de la Fort Bragg. Pachetul conţinea frecvenţele de comunicaţii şi toate

105

indicativele care urmau a fi folosite în Operaţiunea Recuperare. Pentru că asta trebuia făcut: recuperarea compatrioţilor lor minori.

Era foarte bucuros că-i venise ideea să-i trimită înainte pe Stu şi pe Willie. Ei deja stabiliseră un comandament, în partea din spate a unui camion. Deci cartierul general era mobil, deci postul de comandă putând fi deplasat în funcţie de evoluţia bătăliei. Îndată ce era angajată echipa, cei doi puteau să urce în elicopter şi să se alăture atacului. Nimănui din unitate nu-i plăcea să fie lăsat deoparte când era vorba de o luptă. Camionul (nu el, comandantul, ci comandamentul lor mobil) era parcat acum la aerodromul de la Schleissheim.

În birou intră Urs Rău.

— Gata, am primit ordinul de deplasare?

— Da. Şi informaţia că probabil o să intrăm în luptă îndată ce am ajuns la destinaţie, îi spuse Camionul.

— Eu sunt gata. Avem totul pus la pachet şi gata de expediere, îl asigură Urs Rău. Cele două Longbow noi le-am verificat, sunt OK pentru luptă. Crackers şi Clench au căzut în limbă după ele de la primul zbor. Parcă ar fi femei, nu elicoptere. Dacă ar putea să şi-o pună cu aparatele astea, peste nouă luni ar deveni tătici.

— Au sosit exact la timp, ce zici de asta? Chiar aveam nevoie de aparatele astea, spuse Camionul.

— Păi eu i-aş ataca pe naziştii ăia cu orice aş avea, chiar dacă ar fi doar nişte bolovani, mârâi Urs Rău.

— Adună echipa în sala de clasă. Vreau să avem o discuţie înainte de plecare, ordonă Camionul. Îndată ce terminăm, vreau ca Red Dog şi Crackers să vină aici să punem la punct anexa de comunicaţii şi de logistică, pe care trebuie s-o revizuim odată ajunşi în Germania.

Urs Rău plecă din cameră după ce făcu un semn cu mâna care aducea a salut şi se duse să îndeplinească ordinul.

106

Camionul se uită pe fereastră şi apoi spre sala de clasă,

unde oamenii lui se adunaseră, sosind în grupuri mici, discutând despre misiunea care urma. Când toţi erau aşezaţi pe scaune, el intră în sală şi se opri în faţa lor. Nu-i mai văzuse niciodată atât de serioşi şi de sobri. Conştiinţa faptului că nişte copii americani se află sub ameninţarea armelor îi făcuse dintr-odată foarte serioşi.

— Încărcăm totul şi plecăm la ora 14.00. Vom călători în tandemuri normale, de două elicoptere. Fiţi pregătiţi să intraţi în luptă îndată ce aterizăm, pentru că nu ştiu ce timp de reacţie vom avea la dispoziţie, le spuse Camionul oamenilor lui. Vom fi distrugători de tancuri, destinaţia iniţială a lui Apache. De asemenea, vom susţine din aer trupele terestre, care vor consta din Batalioanele Unu şi Doi Cercetare, Forţele Speciale şi comandouri germane, printre care sunt presărate şi Forţele Speciale americane. Delta Force americană va elibera puştii americani. GSG-ul german va lua cu asalt sediul NVZ din Neu-Volks.

— Se ştie unde sunt puştii? întrebă Red Dog.

— Se pare că există un agent infiltrat în NVZ, demn de încredere, spuse Camionul. El ştie unde sunt copiii şi el îi va conduce pe cei de la Delta Force.

— Domnule, ce bine e să fii prevăzător, mormăi Red Dog, referindu-se la faptul că NVZ-ul fusese deja infiltrat în anii precedenţi.

— Cele mai multe tancuri ale NVZ sunt tancuri germane vechi din al doilea război mondial şi tancuri de producţie sovietică. De asemenea au şi aparate aeriene de luptă, constând în câteva elicoptere înarmate de producţie poloneză, continuă Camionul. Nu avem nicio informaţie privitoare la aceste elicoptere, nici măcar asupra numărului lor. Inamicul are şi arme antiaeriene, unele montate în dispozitiv, altele cu

propulsie reactivă, portabile, parte de producţie sovietică, parte americane, britanice şi germane.

— De unde au indivizii echipament sovietic? întrebă Crackers.

— De la est-germani, spuse Camionul. Se pare că în Germania de Est există un grup neo-nazist important. În esenţă, jigodiile vor să pună iar mâna pe putere. Cei mai mulţi sunt nişte tipi brutali, proveniţi din Poliţia Secretă est-germană sau din unităţile militare speciale. De la unificarea Germaniei, s-au reunit şi ei cu fraţii lor din Vest şi au adus cu ei armamentul militar sovietic furat. Cum au ajuns cu toate astea în munţii Bavariei, cred că e un subiect interesant pentru un curs. Dar noi nu avem timp pentru acest interesant curs. Noi trebuie doar să le tăbăcim pielea.

Zâmbi pentru prima oară. Oamenii lui îi răspunseră la zâmbet, fiecare dintre ei fiind de acord că venise vremea să ajungă la dispoziţia sufletească pentru luptă şi să păstreze constant fluxul de adrenalină. El continuă:

— De asemenea, au şi arme ale americanilor şi ale aliaţilor noştri, drept echipament proaspăt, *stoc.* Se pare că în armata noastră sunt mai mulţi hoţi şi mai multe hoaţe decât am avea nevoie.

Asupra acestui punct toţi mormăiră că sunt întru totul de acord.

— Acum, treaba administrativă. N-o să avem adresă poştală. N-o să primim nicio scrisoare şi niciunul dintre noi n-o să scrie nicio scrisoare acasă la mămica sau la puştime. N-o să stăm prea mult timp acolo, îi informă Camionul. Lew, Twister, vă amintiţi toate formularele pe care le-aţi completat? Aţi intrat sub incidenţa unui tip special de asigurare în favoarea familiilor voastre, în cazul că ajungeţi să muşcaţi ţărâna. Vă asigur că funcţionează, am avut ocazia, din păcate, să vedem asta.

— Nu mă doboară ei, promise Twister.

— Ce, credeai că renunţ taman acum? spuse şi Lew.

— Da, sunteţi la fel cu noi ăştialalţi, îi informă Crackers pe cei doi nou-veniţi. Nu aparţineţi de nimeni, nu sunteţi pe nicio

listă a guvernului. De curul vostru are grijă doar trupetele ăsta bătrân din faţa voastră, la fel ca şi de Eagle Attack Team.

Cei doi râseră odată cu restul trupei.

— Okay. Să ne pregătim restul echipamentului şi să o luăm din loc, spuse Camionul, dându-le liber.

„Prea ne-am antrenat destul!”

Oamenii au urcat în elicoptere o parte din echipament. Restul echipamentului a fost împachetat în prelate sau cutii. Toţi erau preocupaţi de ceea ce făceau, vorbind exaltaţi despre lupta care-i aştepta.

Crackers îşi înhăţă veşnica minge de basket şi jocul cu cerculeţe şi le încărcă în Apache, apoi i se alătură lui Red Dog în birou.

— Ia zi, Muscă, cred că noi ăştia, băieţii arabi şi evrei ar trebui să ne unim. Naziştii ăia nu ne consideră pe niciunul om, îi spuse Turki – e drept, turc, nu arab – lui Horowitz, Musca.

— Fratele meu alb, în privinţa asta sunt de acord cu tine, răspunse Musca.

— Hei, ce dracu’ se întâmplă aici? Mi se pare mie, sau avem un musulman şi un evreu care se fac fraţi? interveni Faţă de Plăcintă Pylant.

— Păi normal, pentru că noi ţinem de poruncile scrise de Moise şi nu mâncăm carne de porc, ca voi, necredincioşilor, îl informă Musca.

Fly şi Turk îşi bătură palmele la înălţime.

— Nu e minunat să fii american? întrebă Turk.

— Adică eu sunt un fel de scormonitor în rahat? întrebă Faţă de Plăcintă.

— Nu, puiule, tu eşti viermele din rahat, spuse Wally Bumham.

Faţă de Plăcintă nu avea timp să discute în contradictoriu cu nimeni. Clătină din cap a mirare şi spuse doar atât:

— Să fiu al dracului. Un arab şi un jidan se iubesc tare.

— Vezi şi tu ce lucruri stranii se întâmplă pe timp de război,

comentă Clench.

— Normal, dacă stăm să ne gândim că tu şi confederatu' de Faţă de Plăcintă sunteţi amici atât de buni, spuse Wally.

— E pretenu' meu, răspunse Faţă de Plăcintă. Suntem amândoi băieţi din Sud şi suntem şi cei mai buni din câţi *se ezistă* ca pilot şi respectiv mitralior. Nu ne pun împreună, pentru că s-ar vedea imediat ce jalnici sunteţi voi.

Restul trupei se puse pe râs şi fluierături.

— Păzea, amatori de crematorii de evrei, venim să vă luăm chibriturile!

— Când plecăm de acolo, n-o să mai fie în valea aia nici picior de iubitor de naziţti!

— *Prin ceea vale a morţii păşit-am/De jigodii n-am frică/Fin 'că-s ăl mai tare ticălos din valeee.*

— Amin.

Uşile hangarului se deschiseră rapid, iar comandourile Forţelor Aeriene îşi aduseră echipamentul de încărcat. Au tras elicopterele Apache, care fuseseră pregătite de personalul de întreţinere pentru încărcarea pe aparatele de transport C-5A ale Forţelor Aeriene. Aparatele Apache au fost remorcate şi trase pe rampe în pântecele uriaşe ale avioanelor. Ambele uşi ale avioanelor, cea din faţă şi cea din spate, erau deschise, iar aparatele semănau cu nişte tunele uriaşe de metal.

La bordul unui C-5A puteau fi urcate patru elicoptere Apache, împreună cu o parte din echipamentul terestru, sau două Apache, elicopterul UH-1 şi avionul de observaţie Cessna Skymaster. Deci toate aparatele de zbor încăpeau în

două C-5A. Muniţia şi restul echipamentului folosit la sol au fost încărcate într-un avion C-141. Fiecare om călătorea în acelaşi avion cu elicopterul, avionul sau vehiculul care-i era desemnat.

Camionul a urcat în C-5A şi s-a dus direct în compartimentul pentru pasageri aflat la nivelul al doilea. L-au însoţit toţi membrii echipei. Motoarele avionului începură să

huruie, iar elicele au ajuns la turaţia necesară decolării. S-au deblocat frânele roţilor şi uriaşul aparat a pornit să ruleze pe pista principală. Urlând, C-5A acceleră pe pistă, luând avânt şi ridicându-se, la atingerea vitezei de decolare potrivite. A fost urmat curând de al doilea C-5A şi de C-141.

Camionul se uită în jos la peisajul de sub el. Iarăşi părăseau Texasul, pornind într-o altă misiune. Se înnebunea după statul lui natal, dar ştia că de fapt fusese mai mulţi ani plecat, decât pe acasă. Operaţiuni ca asta sunt o plăcere şi laşi pentru ele şi Texasul şi dragele S.U. Ale A.

Urs Rău se răsuci în scaunul lui din faţa Camionului şi ridică deasupra *doi*-ului acel *dah-dah* făcut de kiowaşi pentru el.

— Mergem să jucăm din nou jocul războinicului, *pah-bee.*

Camionul îşi ridică şi el doi-ul.

— De acord, fratele meu roşu. Trebuie să trăim şi să luptăm, aşa cum se cuvine unor bărbaţi.

Credea cu sfinţenie în aceste cuvinte şi ştia că este şi cazul lui Urs Rău.

12

Sergentul unităţii, Jim Mannheimer, l-a chemat pe comandantul echipei-A pe buza stâncii. Dutch Gundersen îşi îndreptă dispozitivul de vedere pe timp de noapte în direcţia indicată de Jim. Vedea tancurile Tiger parcată în apropierea versantului, de cealaltă parte a muntelui. Erau lipite de versant pentru a avea parte de cât mai mult camuflaj posibil. În jurul tancurilor mişunau oameni care se ocupau cu camuflarea tancurilor şi altor echipamente.

Patrulele lui Jim îl informaseră că germanii îşi scoteau maşinile în fiecare noapte de la incidentul cu autobuzul cu copii pentru a preîntâmpina orice atac dimineaţa devreme. În zori, echipamentul era luat din spaţiul deschis şi dus înapoi în peşteri şi tunele.

Învârti dispozitivul într-un alt unghi pentru a vedea întreaga vale. Văzu armele antiaeriene, montate pe vehicule, de producţie sovietică şi germană. A numărat doar în acea vaje cinci tancuri. Era informat că în dispozitivul defensiv al NVZ

se aflau mai multe tancuri şi arme antiaeriene. Patrulele lui nu fuseseră capabile să penetreze noile dispozitive defensive electronice şi să se apropie mai mult decât reuşiseră acum. NVZ ajunsese departe cu pregătirile împotriva pătrunderii în zonă a celor din exterior, iar după evenimentul cu autobuzul devenise mult mai atentă cu securitatea.

„Oamenii ăştia devin de-a dreptul paranoici, gândi Dutch. Păi chiar ar trebui să devină, ticăloşii”, îşi încheie gândul. Ordonă:

— Deplasează-ţi oamenii înapoi, în afara zonei. Nu vrem ca germanii să afle că-i supraveghem.

— Nu, ar trebui să bănuiască, dar să nu aibă dovezi-beton. Asta o să le submineze rău moralul, replică Jim.

Cei doi se alăturară celorlalţi doi care-i aşteptau şi coborâră panta muntelui.

Patrulele s-au întâlnit la un punct de control, iar după o scurtă şedinţă de informare s-au întors la casele sau camerele lor de hotel închiriate.

Jim şi sergentul-major George Hansel s-au întâlnit cu Dutch la o bere. În vreme ce-şi împărtăşeau informaţiile, au ascultat o trupă locală care interpreta cântece bavareze de pahar. Minunatele oraşe de munte bavareze erau înţesate cu turişti veniţi în vacanţă, iar *gasthaus* era plină-ochi.

— Okay, ştim că NVZ a întărit măsurile de securitate. Au luat măsuri defensive împotriva atacurilor diurne posibile, pentru care sunt faimoşi americanii. Iar noi putem spune în cunoştinţă de cauză că cei din NVZ au de gând să stea ferm acolo unde sunt şi să se apere împotriva oricăror intruşi, spuse Dutch.

— Partea asta n-o înţeleg, spuse George.

Secundul lui Dutch la conducerea echipei era un om cu multă experienţă. El, Dutch şi Jim erau cei mai experimentaţi oameni din toate batalioanele Forţelor Speciale. George îşi exprimă nedumerirea:

— Le e clar că o să-i batem de or să le meargă fulgii, dacă

se lasă cu bătaie.

— Da, dar nu ştii niciodată de ce e în stare un ticălos nebun, spuse Dutch. Iar noi trebuie să cădem de acord cu toţii: naziştii ăştia sunt şi ticăloşi, şi nebuni.

— Ar fi trebuit să-şi înveţe lecţia de când tatăl meu a fost printre cei care le-au tras-o pe coajă, în al doilea război mondial, spuse Jim.

113

— Mister George, deseară chelneriţa aia cu ţâţe mari e de serviciu şi o să se uite iar la tine lung cu ochii ăia mari, de viţel, spuse Dutch cu un zâmbet.

— Dat fiind că s-ar putea să intrăm peste câteva zile într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, am s-o satisfac pe femeia aia mare diseară, spuse George.

— Okay, marchează, spuse Dutch. O să am grijă ca raportul să fie întocmit şi trimis la şefi.

— Nu-mi place să mă despart de bunii prieteni, îi asigură George şi se ridică de la masă, deplasându-se spre locul în care fata aştepta să se umple halbele cu bere pentru o comandă.

— Domnule, nu mi se pare deloc că tipul i-ar urî pe nemţi, spuse Jim.

— Eu am treabă. Mergi şi distrează-te. Mie-mi place bătrânica mea, aşa că pe-aicea rămân celibatar, îi spuse Dutch, după care se ridică şi plecă.

— Ei bine, asta înseamnă că trebuie să combat de unul singur, îşi murmură Jim în barbă, privind prin sală. Privirea i se încrucişă cu cea a unei femei dintr-un grup aflat la o masă. Se ridică şi se îndreptă spre ea. Femeia îi întoarse zâmbetul, iar el se simţi dintr-odată mai bine la gândul că va petrece încă o seară plăcută printre nemţi.

Heinrich Ley îşi ridică privirea la intrarea lui Victor Shditner în birou. Heinrich nu preluase biroul primarului, dar îşi stabilise un sediu la marginea estică a oraşului. Evident, pentru forţa invadatoare biroul primarului avea să fie ţinta

primă. Din noul lui sediu, avea acces la drumul care ducea direct în valea unde era dispus postul de comandă.

Dispozitivul defensiv este pe poziţii? întrebă Heinrich.

— Da, domnule, răspunse Victor.

Stătu o clipă pe gânduri şi apoi spuse:

— Domnule conducător Ley, vă mulţumesc că mi-aţi permis să lucrez alături de dumneavoastră. Ştiu că am multe de învăţat fiind pur şi simplu în preajma dumneavoastră.

— Da, eşti în măsură să înveţi dacă asculţi şi dacă nu-ţi trece prin cap că ai ajuns într-o poziţie care te-ar putea propulsa drept următorul Führer.

— Ah, nu, domnule. Ar fi ultimul lucru la care m-aş gândi. Sunt doar mândru că pot servi mişcarea în calitate de cel mai tânăr membru, răspunse Victor.

— Hm.

Heinrich se ridică şi se duse la uşă.

— Hai să verificăm dispozitivul de securitate.

Cei doi bărbaţi părăsiră clădirea şi intrară într-un Volkswagen. Heinrich conduse spre est, pe drumul care ducea spre munţi.

Primul punct verificat de Heinrich a fost cel în care se aflau cele patru tancuri Tiger conduse de vechiul combatant Franz Muller.

Franz luă poziţia de drepţi şi salută cu salutul nazist, de multă vreme interzis.

— Conducătorul nostru a venit să ne onoreze cu prezenţa lui.

— Nu, Franz, oameni ca tine şi ca cei de aici sunteţi cei care mă onorează pe mine şi care faceţi cinste Patriei, îi răspunse Heinrich.

— Sunteţi prea bun, domnule Conducător Ley, spuse Franz fericit. Veniţi, vizitaţi-i pe toţi cei care sunt doritori să lupte până la moarte împotriva evreilor şi a raselor subumane pentru patria noastră strămoşească.

Heinrich îl urmă pe Franz la celelalte trei tancuri, oprindu-

se să vorbească cu fiecare echipaj în parte. Au vizitat şi oamenii care manipulau armamentul antiaerian şi poziţiile în care se dispuseseră mortierele grele. În întunericul nopţii

nu se putea vedea mare lucru, dar se puteau afla multe despre voinţa şi încrederea oamenilor, doar auzindu-i.

— Credeţi că ne vom lupta cu americanii, domnule Conducător Ley?

— S-ar putea să fim nevoiţi, recunoscu Heinrich. S-ar putea, de asemenea, să ne confruntăm cu trupele propriului nostru guvern, cel german. Ştiu precis că nu vom putea învinge asemenea forţe, dar vom înscrie o pagină în istorie. De noi îşi vor aminti ca de nişte oameni care s-au opus acestor iubitori de evrei, unui guvern care vrea să ne împartă patria strămoşească cu slavii şi cu aceste corcituri de americani.

— Americanii sunt nişte câini, aşa este.

— Sigur sunt nişte corcituri. S-ar culca cu orice femeie, de oricare rasă.

— Să vină numai. Lumea va afla cum suntem noi în stare să luptăm pentru adevăratul nostru conducător, Heinrich Ley.

— A rămas cu noi, în vreme ce alţi lideri au fugit.

— *Salut*, Führer Ley!

— *Heil,* Führer Ley!

Heinrich stătea acolo în întuneric şi radia de fericire. Avusese dreptate în presupunerea lui că dacă rămâne şi dă piept cu lupta care se apropia, oamenii vor avea reacţia dorită. Mintea îi spunea febril că asta e şansa lui, dar că şi el va trebui să fugă. „După ce vom suferi primele pierderi, plec şi eu.”

— Franz, deschiderea acestui tunel este foarte mare. Vom muta aici două elicoptere, care vor împărţi tunelul cu tancurile tale, îi spuse Heinrich. Vor fi aici în mai puţin de o oră. Fii pregătit să le primeşti. Echipele lor de la sol vor veni în curând aici, ca să-ţi dea indicaţii.

— Vom fi gata, domnule, răspunse Franz.

Dar nu-i spuse lui Heinrich că urăşte elicopterele şi că le considera absolut inutile pentru un soldat. El era omul

blindatelor. Nu-i plăcea şi nu avea încredere în nimic făcut din plastic şi aluminiu.

Oamenii văzură că Heinrich se pregăteşte să plece, iar Franz strigă:

— De trei ori ura pentru conducătorul nostru!

— *Sieg Heil\ Sieg Heill Sieg Heill*

Heinrich plecă din mijlocul lor umflându-se în pene. „Mă aflu pe calea cea bună. Am luptători credincioşi care mă vor urma. N-am cum să dau greş.”

13

Stu se lăsă pe spate pe spătarul scaunului şi întinse ambele mâini în faţă. În ultimele şase ore nu făcuse altceva decât să citească rapoarte.

Willie îşi petrecuse acelaşi timp încercând să analizeze rapoartele informative primite de la mai multe agenţii. Când se găsea cineva care să facă nazuri când era vorba să-i dea vreo informaţie, bătrânul sergent-major recurgea la forţa brută şi vai de capul celui care refuza. Iar tactica asta dăduse roadele scontate.

— Ştii, Stu, Camionul s-ar putea folosi de informaţiile astea despre NVZ ca să le lovească tancurile şi celelalte dispozitive defensive ieşite noaptea din ascunzătoare. Cu cele patru Apache Longbow pe care le avem acum, noaptea e tot aia cu ziua, spuse Willie. Iar aparatele Apache cele vechi oricum se descurcau noaptea. Nu uita că antrenamentul nostru se bazează în principal pe operaţiuni nocturne.

— Da, bătrânul Camion se înnebuneşte după luptele de noapte, ca să zic aşa, spuse Stu. Exact la asta se gândeşte. Armata SUA a ajuns în sfârşit la ideea asta. Greu a ajuns, dar uite că o parte din înţelepciunea pe care am căpătat-o în toţi

anii ăştia de lupte de noapte şi-a meritat eforturile.

— Nu cred că se aşteaptă să venim noaptea, spuse Willie. Putem să le facem pagube serioase când se aşteaptă mai puţin.

— Da, iar surpriza o să fie în favoarea noastră. Putem lovi diferite poziţii NVZ din văile munţilor ca să-i ţinem ocupaţi,

câtă vreme oamenii noştri de la sol merg după ostateci, fu de acord Stu.

— Cine merge să le dea la cap şefilor NVZ? întrebă Willie.

— Încă nu ştiu. De fapt nici n-am fost informat care vor fi forţele noastre participante, câtă mână liberă ne dau nemţii în ceea ce facem, sau dacă guvernul german o să ne lase să participăm la atac, îl informă Stu.

— Ştii al naibii de bine că dacă l-au chemat pe Grundy Camionul, o să participăm la atac.

— *Yep,* şi eu zic asta. Cel puţin, planific ca şi cum am avea permisiuni complete de manevră, ca să ne facem bine treaba.

— Eu sunt gata să folosesc toate permisiunile primite. De fapt, cred că m-aş duce acolo şi chiar dacă nu mi-ar permite nimeni, mormăi Willie. Auzi, să omoare nişte puşti de-ai noştri şi să-i ia pe ceilalţi ostateci. Ce rahat.

Uşa se deschise şi în cameră intră Dot Botts. Se aşeză într-un scaun şi se uită la cei doi, apoi le spuse:

— Băieţi, probabil că sunteţi pregătiţi şi bine informaţi, în vreme ce noi, ceilalţi, alergăm de nu ne vedem capul şi căutăm informaţii.

— Doamnă, când ne cheamă pe noi, e clar că e lată şi se aduc cei mai buni din ăi buni, spuse Stu.

— Ştiu. Aflu tot mai multe despre acest Eagle Attack Team, spuse Dot, continuând cu tema ei preferată când era vorba de unitate: cred că ce v-ar trebui în echipă, ar fi nişte fete.

Bărbaţii rămaseră tăcuţi. Cu regulamentele astea noi idioate, mulţi au fost trecuţi pe linie moartă pentru că au spus diverse chestii chiar pe departe antifeministe.

— Mi s-a spus că Grundy Camionul vine cu echipa mâine dimineaţă. Să fie o presupunere corectă? întrebă Dot.

— Doamnă, trebuie să-l întrebaţi pe generalul Olive pentru asta, îi spuse Stu.

119

— Bărbaţii sunt o tagmă foarte solidară, nu-i aşa? întrebă doamna colonel.

— Da, doamnă, suntem o tagmă foarte solidară. În plus, ne aflăm într-o treabă foarte secretă, pe bază de ştie-numai-cine-are-nevoie, o puse la punct Willie.

Dot se uită la ceasul ei de mână şi spuse:

— Ştiu un loc, nu departe de cazarmă, unde încă e deschis. Ce ziceţi de o bere?

Stu se uită la Willie şi spuse:

— Cred că meritǎm o bere.

— Mda. Zi mai bine două, căzu de acord sergentul-major.

Făcuseră tot ce le stătuse în putinţă. Acum tot ce mai aveau de făcut era să aştepte.

Colonelul Bruno Hinkler, ofiţerul comandant al GSG-9 german, deschise documentul secret venit de la United States Delta Force. Era planul coordonării între americani şi oamenii lui. Planul stabilea ca oamenii lui să atace şi să ocupe sediul NVZ, iar americanii să elibereze ostatecii. Delta Force avea nevoie de trei dintre elicopterele lui, iar restul va veni pe calea aerului.

Ochii îi căzură pe planurile statului-major al NVZ şi pe alte desene ale clădirilor în care erau ţinuţi ostatecii americani. Primiseră informaţia că sediul fusese mutat din primărie în această nouă clădire. Un om ca el nu-şi pune întrebarea, nu se miră şi nu întreabă niciodată cum se obţin asemenea informaţii. Ceea ce îl interesa pe el era cât de precisă e informaţia. Comandantul lui spusese că sursa informaţiei este de cea mai bună calitate. Iar el era soldat de profesie şi putea să moară sau să trăiască conform celor spuse de comandantul lui.

Din câte ştia el, NVZ nu era gata pentru un război în toată

regula. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci incidentul care a

120

implicat autobuzul american nu era decât un accident, nicidecum o provocare deliberată. De asemenea, organizaţia nici nu făcuse publică deţinerea ostatecilor americani şi nici că era dispusă să-i elibereze. Prin urmare, se putea trage o singură concluzie, şi anume că NVZ era gata de luptă. De ce? Nu aveau o armată mare, nu şi nu puteau avea nicio şansă în lupta împotriva guvernului german. Nu avea nicio idee de ce şi nici nu era prea îngrijorat de problemă. Va face tot ce avea de făcut. Politicienii făceau politică. El era militar, un bun militar.

Zâmbi în sinea lui şi se gândi că nu mai e demult militar. GSG-9 ţine de sistemul pazei de graniţă. Pentru el, asta nu însemna mare lucru. Încă purta uniformă şi funcţiona ca şi comandant militar, nu ca poliţist.

Grupul american de comandă trimis în avangardă şi-a ocupat birourile furnizate de contingentul american din München. Dan a verificat de mai multe ori camera de operaţiuni şi a informat pe comandantul adjunct al USSOCOM că totul pare să fie în ordine. Şi-a descoperit patul metalic şi a încercat să-şi armonizeze trupul trecut prin călătoria transoceanică cu decalajul de fus orar. Ştia că îl aşteaptă două sau trei zile cu foarte puţin somn, sau chiar deloc.

Camionul se uită în jos la luminile aeroportului Frankfurt. În câteva ore urmau să zboare spre sud şi să aterizeze pe aerodromul Schleissheim, aflat la nord de München, ales de ei drept punct de lansare a atacurilor.

Îndată ce vor fi aterizat şi descărcat vehiculele terestre, vor organiza un convoi spre sud, către aerodrom. În aceeaşi zi, spre seară, se vor deplasa şi mai spre sud şi vor stabili locul bătăliei. Echipa de atac urma să fie gata în ziua următoare, cu

121

trei ore înaintea zorilor, ceea ce nu-i lăsa nici lui şi nici

oamenilor prea mult timp de pregătire a atacului. Dar erau profesionişti, pentru asta se antrenaseră şi nu aveau nevoie de atâta timp cât le trebuia altora.

„Ar fi bine să demonstrăm că suntem cei mai buni”, îşi spuse el, în vreme ce avionul cobora spre pista de aterizare. Nimeni nu ştie cu exactitate cu ce fel de oameni vor avea de luptat. Ar putea să scoată din pălărie cine-ştie-ce truc şi să ne trimită pe toţi acasă în sicrie de zinc.

„Da, sunt cam optimist”, reflectă el.

14

Soarele era deja pe cer când ultimul elicopter era gata pentru zbor. Echipa primise pe aeroport o zonă în care să se pregătească pentru zbor, zonă afectată tuturor unităţilor militare care intrau în Germania.

Armata americană le-a furnizat două trailere trase de tractoare pentru transportul muniţiei şi proviziilor spre aerodromul Schleissheim. Convoiul rutier plecase îndată ce se terminase încărcarea şi avea să sosească la aerodrom în după-amiaza aceleiaşi zile. Bo Peep Day a plecat cu avionul lui Skymaster cu treizeci de minute înainte de răsăritul soarelui.

Camionul dădu semnalul şi oamenii urcară la bordul elicopterelor.

Camionul îl întrebă pe Wally Bumham:

— Suntem gata de deplasare?

— Totul e în regulă, Camionule.

Camionul apăsă pe butonul PORNIT, trase capacul protector al butonului START şi-l apăsă şi pe acesta. Motorul se opinti şi apoi intră într-un uruit gros, pe măsură ce genera rotaţia necesară pentru decolare. Vârfurile palelor începeau să salte, pe măsură ce treceau de bariera sonică. Apelă turnul de control:

— Suntem gata de decolare.

I s-a dat acceptul de decolare, iar UH-1 a decolat de pe cimentul pistei. S-a ridicat de la sol câţiva metri şi s-a întors

pe direcţia sud-sud-est, pentru a porni spre noul punct de lansare a misiunilor. Şase Apache, cu motoarele lor duble urlând, se ridicară în perechi şi-l urmară pe UH-1. Echipa zbura în formaţiunea ei de atac, formată din patru forţe. Forţa Albastră consta în Camionul şi Wally, având indicativul Tăticul Albastru", plus orice aparat de zbor ataşat şi eventualele forţe terestre. Forţa Roşie consta în două Apache, manipulate de Urs Rău cu Musca, indicativ „Ursul Roşu" şi (’rackers cu Faţă de Plăcintă, indicativ „Dealul Roşu". Forţa Albă consta din Red Dog cu Turk, cu indicativul „Câine Alb", şi Few cu Twister, cu indicativul „Maşină Albă". Forţa Verde consta din Clench cu Spic, indicativ „Tipul Verde", şi Blowser cu Stick, indicativ „Câmat Verde". Bo Peep, atunci când era în avionul lui, răspundea la numele de Câinele Pasăre, indicativ „Ochi din Cer". Indicativul lui Stu era acela de „Alamo Ştrand", iar cel al lui Willie de „Pantera Neagră", numele lui codificat din Faos, din timpul războiului. Eagle Attack Team pornea într-o nouă şi periculoasă aventură.

Dan şi Dot stăteau lângă unul din vechile hangare, privind elicopterele care soseau. Elicopterele Apache arătau foarte fioroase, chiar când ştiai că suporţii pentru armament care atârnau de aripioarele lor sunt goi. Simpla cunoaştere a potenţialului acestui elicopter era suficientă ca să-i dea unui vechi soldat fiori reci pe şira spinării. Era sentimentul acela de „ce mă fac eu în faţa unui monstru ca ăsta, doar cu o puşcă şi o baionetă şi fără un tranşeu?"

— Cred că a sosit momentul ca Armata Terestră să ne permită şi nouă, femeilor, să zburăm cu asemenea aparate, îi spuse Dot generalului.

Dan nu făcu niciun comentariu.

UH-1 a apărut şi a aterizat primul, urmat de Apaşi, care au aterizat exact în ordinea formaţiei de zbor. Camionul sări

din Huey şi se îndreptă spre Dan şi Dot. Wally şi cei doi membri ai echipajului se ocupau de elicopter.

— Mă bucur că aţi ajuns, spuse Dan. Aţi avut ceva probleme?

— Niciuna. Săru’ mâna, Dot, spuse Camionul.

— Cred că e vremea ca armata americană să le permită şi femeilor să piloteze Apaşi, fu tot ce avu de zis Dot drept bun-venit.

Camionul se uită lung la ea şi-i spuse:

— Ascultă la mine. Mi se rupe de ce permite sau nu Armata muierilor, câtă vreme tu nu eşti sub comanda mea.

Dan se uita pe cer şi fluiera.

Dot îi răspunse Camionului:

— Eşti unul din aceia care stau cu spatele la zid şi dau din picioare ca să se împotrivească noului.

— Nicidecum. Sunt unul din ăia care ţin la spatele lor şi vor să se întoarcă din misiune întregi şi la propriu şi la figurat.

Dan clătină din cap şi spuse:

— Domnule, stau şi mă întreb de ce de fiecare dată când vă întâlniţi vă muşcaţi aşa de tare de cur. Părerea mea e că vă plăceţi rău unul pe altul.

— Nu am spus niciodată că-mi plate acest „bătrân trupete” încăpăţânat, spuse Dot. Cred că m-ai confundat cu altcineva.

— Confundat pe naiba. Haideţi, spuse Dan şi o luă înainte.

Camionul şi Dot îl urmară într-un birou în care Stu şi Willie lucrau la o hartă montată într-un cadru de campanie. Era zona din jurul lui Neu-Volks.

— Salut, şefu’, îl întâmpină Stu.

— Gata, a venit cavaleria, spuse şi Willie. Armata ne-a dat trupe de susţinere pe durata operaţiunii. Avem o grămadă de organizat, aviaţie şi alte asemenea.

— Bun. Sper că aveţi deja trasate liniile principale, spuse (amionul, privind la semnele roşii de pe hartă.

— Îhî. Aceste cinci locaţii de aici, spuse Stu, arătând punctele pe hartă, sunt locaţiile dispozitivelor de orientare care marchează tunelurile şi peşterile cunoscute cu echipament greu de luptă. Dispozitivele au fost plasate acolo

de un individ pe care-l cunoaşte Dot. Nu putem decât să presupunem că lucrează pentru cine trebuie, pentru băieţii buni.

— Vrei să spui că în Mossad nu sunt băieţii buni? întrebă Dot.

— Doamnă, nu voiam să spun decât că avem un start al naibii de bun, zise Stu.

— Iată un raport informativ întocmit de mine, spuse Willie, înmânându-i Camionului raportul. Conţine informaţii pe care le-am primit de la Dot, Forţele Speciale, serviciile militare de informaţii şi… mă rog, alte surse pe care le am eu.

— Permite-mi puţin timp să mă uit pe raport, apoi facem un plan de operaţiuni, spuse Camionul.

Fără a mai scoate un alt cuvânt, îşi găsi un scaun şi se apucă să citească raportul.

Dot se uită la el o clipă şi spuse:

— Acum s-a izolat de restul lumii şi nu mai ajunge nimic la el, corect? Nimic nu-l poate scoate dintr-ale lui.

— Aşa e de când îl ştiu, spuse Dan.

— Şi asta e demult? întrebă ea.

— A fost primul meu comandant pe vremea când eram sublocotenent. Am avut mare noroc să-mi fie primul profesor în ale meseriei, îi spuse Dan lui Dot.

— Dacă s-ar fi… adaptat ceva mai bine cu „mărimile”, acum avea patru stele, zâmbi Stu. Dar el e Grundy Camionul şi merge după cum i se năzare lui, dacă crede că ce i se spune nu e bine.

— Îl ştiu de pe când era un tânăr sergent, sări şi Willie. Întotdeauna a fost aşa. Noi, sergenţii vechi în meserie, cunoaştem mai bine decât orice ofiţer, cine e în cărţi şi cine nu. Iar tipul lui de atitudine atârnă destul de prost la dosar.

— Mie-mi spui? replică ironic Stu.

Şi el era dintre aceia care nu erau niciodată în cărţi pentru avansări şi decoraţii, pentru că nu dădea frumos în faţa superiorilor.

— Ce-ar fi să bem nişte cafea? propuse Dan.

— Eu îi duc o cană lui Grundy, spuse Dot.

— Hopa, o soldăţoaică de meserie îi duce cafeaua unui soldăţoi de meserie… spuse Dan.

Stu şi Willie râseră.

— Voi, soldăţoii, sunteţi o mare pacoste pe lumea asta, replică ea şi o luă spre popotă.

— Domnule, straşnică muiere, spuse Willie, uitându-se după ea.

— Da, bătrânu' Camion putea să nimerească mult mai rău, spuse Stu, clătinând din cap.

— Ascultaţi la mine, o să fie nuntă în cer, râse Dan.

Camionul termină raportul informativ al lui Willie şi citi şi planul de operaţiuni propus de Stu. Făcu corecţiile planului, folosindu-se de propriile informaţii şi de informaţiile furnizate de cei doi oameni ai lui. La sfârşit, întinse hârtiile pe masă şi se duse la popotă, ca să se alăture celorlalţi patru.

Activitatea asta îi luase mai mult timp decât crezuse iniţial, căci cea mai mare parte a echipei era în sala de mese, bându-şi cafeaua şi discutând cât de mult se schimbase Germania faţă de ultima lor staţionare acolo. De când germanii preluaseră majoritatea instalaţiilor militare din sudul ţării, multe schimbări avuseseră loc.

127

Camionul se aşeză la masă şi-şi turnă o cană de cafea fierbinte. Spuse:

— Am citit raportul informativ şi planul de operaţiuni. Vom face nişte mici schimbări şi-l punem în aplicare.

Privindu-l pe Dan, întrebă:

— Germanii au căzut de acord asupra atacului de noapte?

— Da. Sunt de acord cu ora zero trei treizeci cerută de (ine, îl informă Dan. Unităţile lor au participat şi ele la o grămadă de antrenamente de noapte. Bănuiesc că o să aflăm curând dacă suntem sau nu pregătiţi pentru asta.

— Nu ştiu alţii cum sunt, dar trupa noastră e gata, spuse Camionul foarte sigur de el.

— Da, te cam cred. Dar atacurile de noapte pot fi al naibii de dificile, spuse Dan.

Camionul se uită la generalul cu o stea o clipă şi-i spuse:

— Dan, te-am învăţat să ai mai multă încredere în luptele de noapte, pe vremea când erai un sublocotenent cu caş la gură proaspăt sosit de la West Point. Ce dracu' s-a întâmplat cu tine? Te-au convertit ăia din armata convenţională la dreapta lor credinţă?

— Uneori, asta ţi se pare, nu-i aşa? recunoscu Dan. Sunt şi eu ca ceilalţi. Dacă atacăm noaptea şi dăm greş, or să ne pună la zid tradiţionaliştii care or să zică: „v-am spus noi". Dar dacă o facem cum scrie la carte, deci atacăm în zori, şi dăm greş, toată lumea o să spună: „am făcut tot ce s-a putut omeneşte posibil cu tactici bine verificate şi gândite".

— „Tactici bine verificate şi gândite". Sunt bine verificate pentru că *establishment*-ul armatei spune că aşa sunt, nu pentru că s-au verificat pe vreun câmp de bătălie, mormăi Camionul.

Nimeni nu a îndrăznit să-l zgândăre pe teme de tactică. Ba cineva trebuia să-l abată repede de la subiect.

128

— Vrem ca echipa voastră să atace în valea în care au elicoptere înarmate, le spuse Dan. Mai există o vale care are multe tancuri. Apaşii voştri sunt proiectaţi ca distrugători de 3 tancuri, aşa că e nevoie de experienţa voastră. Aviaţia > germană va lovi văile cu bombe cu napalm şi cu HE. După *primele* noastre lovituri şi dacă vom considera că zona este rezonabil curăţată de tancuri şi de arme antiaeriene, voi veţi susţine cercetaşii care vor merge să ocupe peşterile şi tunelele.

— Dar cu Delta şi GSG-9 cum rămâne? întrebă Camionul.

— Vor fi acoperiţi de propria lor susţinere aeriană, îi explică Dan. Dar şi voi trebuie să fiţi cu arma la picior, dacă vă cheamă.

— Personal aş sta mai departe de lumina zilei şi mai ales

de reporteri, spuse Camionul.

— Nu-ţi face probleme. Când în zonă acţionează Delta Force şi GSG-9, nemţii nu lasă nici musca, de presă nu mai vorbesc, îl asigură Dan.

— Avem planuri de întocmit, spuse Camionul.

— Atunci, să uneltim, spuse Stu, ridicându-se şi pornind spre ieşirea din clădire, urmat de Willie.

Camionul se ridică şi el de la masă şi Dot îl întrebă:

— Ce zici de o cină în doi, seara asta?

— Da, dar trebuie să fie devreme. Am un război de dus, îi spuse Camionul şi îi lăsă pe Dot şi pe Dan la masă.

— Mereu e aşa direct şi la obiect? comentă Dot.

— Cum ţi-am spus, de când îl ştiu, zâmbi Dan.

— Le-ai cunoscut pe femeile cu care a fost însurat, sau de care a fost legat, nu-i aşa? întrebă Dot.

— Prima lui nevastă, care se numea… era o adevărată pacoste. Nu numai pentru el, ci şi pentru noi, ăştelalţi. A fost căsătorită cu alţi cinci bărbaţi, toţi din aviaţie, toţi de la Fort Bragg, şi şi-a mai tras-o cu o duzină de alţii, toţi tot de la Fort

Mragg. Nu au avut copii, îi spuse Dan. A doua lui nevastă a l’ost o coreeană. O femeie frumoasă, pe care toţi o iubeam. A lost cel mai frumos lucru care i s-a întâmplat vreodată lui (irundy Camionul. Era nevasta ideală pentru un militar. Putemică şi capabilă să ţină de una singură o familie. Au avut un copil, o fetiţă numită Linn. E lumina ochilor lui Grundy.

— Dar ce s-a întâmplat cu a doua lui soţie?

— Cancer. Ea îşi trăia viaţa ei fericită, în timp ce boala o mânca. Când şi-au dat seama că are cancer, mare parte din organele interne erau atinse şi se întinsese spre ficat. A murit trei luni mai târziu fără să scoată nici măcar un scâncet.

— A fost ceva brusc, nu numai pentru ea, ci şi pentru Camion, bănuiesc, spuse Dot, continuând: dar cine a umplut golul?

— Nimeni n-a mai reuşit. Doar femei care vin şi pleacă şi nici astea multe. Mă crezi sau nu, Camionul e bărbatul unei

singure femei. Vreau să zic că la un moment dat nu are decât o femeie.

— Şi prima lui soţie unde e acum? Nu cunosc să fie la Fort Bragg.

Dan făcu o pauză şi-i spuse:

— În Killeen, chiar la ieşirea din Hood.

— l-auzi, jigodia, spuse Dot, aproape cu ură.

— Ştie că nu mai are nicio şansă cu Camionul, o informă Dan. S-a măritat cu un pilot de elicopter, care era la Hood când s-au despărţit ea şi Camionul. Nu din cauza lui Grundy a rămas la Hood.

„Cel puţin, nu cred că din cauza lui", îşi spuse Dan în gând.

Dot nu a mai insistat pe tema Grundy.

Dan se ridică de la masă şi-i spuse lui Dot:

— Mă întorc la punctul de comandă. Vii şi tu?

— Da. O să fie ocupat şi tot ce pot să dau e deja scris în raportul informativ al lui Willie.

Ieşiră din clădirea popotei şi intrară în maşina de stat-major a lui Dan.

„Nici măcar n-o să-şi dea seama că am plecat", îi fulgeră prin minte lui Dot, în vreme ce ieşeau din baza militară.

Iată că a sosit şi convoiul cu echipa de susţinere de la sol. Oamenii au început imediat să se ocupe de întreţinerea aparatelor Apache şi a lui UH-1.

Crackers şi-a scos mingea de baschet din elicopter şi a colaborat cu băieţii de la întreţinere ca să-şi pregătească Apaşul. Piloţii aveau mare încredere în echipele care lucrau la elicopterele lor, dar aveau credinţa că cu cât lucrează mai mult cu echipele de întreţinere, cu atât ştiu mai multe despre aparatele cu care se duc la luptă.

Bo Peep şi ajutorul lui au plasat proiectile de mortier de 60 mm în sertarele pe care le construise cu mâna lui în interiorul lui Skymaster Bo Peep a verificat rachetele plasate pe aripile avionului, folosite la marcarea ţintelor.

Toţi au lucrat până când a trebuit să se folosească

iluminarea artificială. Când echipa de la sol şi-a încheiat lucrul, s-au dus să-şi ia o cină întârziată, după care au format un nou convoi. Willie urma să-i conducă până la un punct avansat de aprovizionare, unde avea să stabilească şi un punct de sinteză a informaţiilor. Punctul avansat de aprovizionare s-a deplasat până la ora nouăsprezece şi treizeci. Specialiştii în armament, electronică şi mecanicii aveau să doarmă câtă vreme şoferii conduceau convoiul pe şosele. Toţi oamenii ştiau că aveau să doarmă foarte puţin până la terminarea misiunii.

15

Heinrich Ley a convocat o şedinţă a tuturor comandanţilor şi sergenţilor-majori în sala de întruniri. Oamenii au început să se adune îndată ce soarele s-a ascuns după minunaţii munţi dinspre apus. Mulţi erau recruţi şi stăteau deoparte, în vreme ce intrau cei cu state vechi în Neu-Volks. Toţi erau îmbrăcaţi în cămăşi negre, precum vechile Cămăşi Negre din zilele bune, de pe vremea lui Hitler. Soldaţii aveau cusută pe buzunarul stâng o emblemă reprezentând craniul şi oasele încrucişate. Ofiţerii aveau pe buzunarul stâng o insignă de argint cu craniul şi oasele.

Fanfara locală şedea într-o parte a scenei şi cânta muzică bavareză. La interpretarea vechilor cântece de berărie din timpul celui de-al doilea război mondial, veteranii din acel război şi-au dat mâna şi au cântat cu glasuri groase, puternice. Alţi bătrâni aveau lacrimi în ochi şi feţele roşii, amintindu-şi de gloria acelor zile, când Germania era cea mai puternică ţară din Europa şi poate din întreaga lume.

S-a dat ordinul ca toată lumea să ia loc pe scaune. Muzica a încetat şi s-a auzit obişnuitul zgomot de scaune.

Franz Muller stătea pe un scaun din primul rând. Franz şi puţinii alţi veterani din al doilea război mondial erau respectaţi şi aşezaţi la loc de cinste la cele mai multe adunări. Just Buch, bătrânul soldat care servise în SS cu Ottr» Meyer, şedea în dreapta lui Franz.

132

— Cred că vom avea locul nostru în istorie, spuse Franz bărbatului de vârstă mijlocie din stânga lui.

— Da, este adevărat, spuse omul. Dar numai nepoţii noştri vor apuca să citească această istorie. Noi nu vom mai fi în viaţă, ca să citim despre marele nostru sacrificiu făcut pentru *Vaterland.*

— Da, dar ce minunată cale de a porni pe drumul gloriei. Vom fi amintiţi nu numai pentru că am pierdut un mare război, ci şi pentru că am încercat să creăm o nouă ordine, îi răspunse Franz.

— Un bărbat adevărat nu se sperie de moarte. El doar se gândeşte la binele patriei, interyeni şi Just.

Cortina scenei s-a dat la o parte, lăsând să se vadă atârnată pe peretele din spatele ei o uriaşă insignă de tipul celei a SS-ului, cu craniul şi oasele încrucişate.

— Ah, vechea insignă a Societăţii Capului de Mort!

— Această insignă este cât se poate de potrivită. Vom aduce moartea acelora care vor să ne polueze sângele cu sânge de evreu şi de slav.

— Glorie nepieritoare lui Neuvolks Ziel! se auzi un strigăt.

— *Heill Heil\ Heil*

Heinrich Ley păşi pe scenă însoţit de uralele celor adunaţi. Heinrich merse încet spre mijlocul scenei, calculat, ca membrii NVZ să aibă tot timpul să-şi strige uralele. Era îmbrăcat într-o uniformă militară care semăna cu uniformele naziste, dar şi cu uniformele est-germane.

După încă o clipă de urale, Heinrich ridică ambele mâini, cerând linişte.

— Linişte, vă rog, camarazi şi prieteni. Avem atât de multe de făcut şi atât de puţin timp.

Oamenii deveniră tăcuţi.

— Sute de oameni din toată Germania sosesc în fiecare zi, ca să ni se alăture. Cu fiecare oră, vin tot mai mulţi, informă

133

Heinrich adunarea. Printre noi sunt multe figuri noi. Când

spun „noi”, spun noi în sensul că nu i-aţi mai întâlnit. Uitaţi-vă în jurul vostru. Daţi mâna cu cel care stă lângă voi şi în spatele vostru şi spuneţi-i numele vostru.

Heinrich aşteptă îndeplinirea comenzii.

— După întrunire, continuă el, să vă propuneţi să faceţi cunoştinţă cu cât mai mulţi camarazi soldaţi puteţi. Amintiţi-vă, în această cauză suntem cu toţii împreună. Fiecare dintre noi are nevoie de toţi ceilalţi, dacă vrem să împlinim visul conducătorului nostru şi să curăţăm sângele german de toate penele pătate şi să facem din Germinia puterea care merită să fie.

Oamenii îl aclamară din nou.

— Ceea ce facem noi aici uzi şi vom face mâine va marca o schimbare în echilibrul dv. Putere al lumii. Le vom arăta altora ce suntem noi, cum gândim noi, ce înseamnă să lupţi pentru credinţa ta. Vom arăta restului lumii ce înseamnă un grup de oameni tari carr luptă şi-şi dau viaţa pentru ideologia în care cred.

Heinrich făcu o pauză pentru a-şi umezi buzele. Voia ca toţi oamenii să înţeleagă că vor lupta într-o bătălie dinainte pierdută, împotriva unor forţe mult superioare Dar voia şi ca aceşti oameni să înţeleagă că au onoarea şi gloria de a fi primii care luptă împotriva guvernului Germaniei şi a vechiului adversar, Statele Unite. Chiar dacă nu aveau să câştige, vor fi amintiţi drept aceia care au pornit revoluţia ce avea să ducă la purificarea Germaniei şi a poporului ei.

Continuă:

— Cu fiecare zi suntem tot mai mulţi. În dimineaţa aceasta au sosit o mie de oameni. În după-amiaza asta au sosit ilţi o mie daufi sute. Nu suntem o armată suficient de puternică r nt’ u a lupta cu restul lumii. *Nu încă.* Dar va veni şi ziua a cea. În prezent, formăm aici, la Neu-Volks, un ordin militai suficient de puternic pentru a se ţine seama de el şi

pentru a-i influenţa pe mulţi să aleagă acea cale mai mult

decât onorabilă: calea germană!

Oamenii ovaţionară.

— Noi toţi, cu excepţia celor care păzesc comandamentele, vom merge din această sală direct la amplasamentele de luptă, ordonă Heinrich. Vom face faţă ameninţării cu care ne vom confrunta, cu aceeaşi răspundere personală cu care am făcut faţă ruşilor şi americanilor în timpul Marelui Război al celui de-al treilea Reich! Multă vreme vom fi amintiţi pentru lupta noastră pentru puritatea sângelui german. Multă vreme vom fi amintiţi pentru lupta noastră din munţii iubitei noastre patrii!

Oamenii ovaţionară îndelung, acumulând suficient optimism pentru a face faţă atacului unor forţe superioare.

„Câtă risipă de oameni", gândi Erich Kom. Zâmbi în sinea lui. „Mă întreb dacă o să ies viu din afacerea asta. Poate că adunătura asta de nebuni de legat nu e singurul grup din ţara asta care doreşte şi e gata să se lupte şi să moară pentru ceea ce crede".

— Fraţi germani, mergeţi! Trimiteţi la moarte cât mai mulţi americani, înainte ca numărul lor să vă covârşească. Mergeţi şi faceţi-vă cunoscuţi. Duceţi-vă şi faceţi-vă datoria faţă de poporul german şi faţă de urmaşii voştri care ne vor purta mai departe sângele şi gloria! strigă Heinrich. Mergeţi şi luptaţi pentru onoarea şi gloria Patriei!

Heinrich părăsi scena.

O voce puternică strigă:

— *ACHTUNG!*

Oamenii săriră în picioare, strigând urale în cinstea lideialm lor şi a Patriei. Cei mai mulţi strigau *Sieg Heil!,* adică „Trăiască victoria". Când naziştii strigau aşa, însemna un îndemn la măcel.

Franz, Just şi oamenii care şedeau de o parte şi de alta a lor îşi strânseră mâinile şi se îmbrăţişară cu putere. Erau

bătrâni, nu mai erau la vârsta deplinătăţii puterilor, dar

fiecare ştia că vă face ceea ce făcuse şi în trecut: se va comporta exemplar.

Heinrich, în timp ce părăsea scena, i-a făcut semn lui Victor Shöffner. Victor i s-a alăturat. Heinrich îi spuse:

— Asigură-te că cel care are grijă de copiii americani nu v.; permite să li se întâmple nimic. Nu trebuie să-i iritäm de tot pe americani. Omorârea copiilor lor va naşte o ură care mulţi ani de aici înainte nu se va stinge.

— Unii au fost deja omorâţi, domnule mareşal Heinrich.

Heinrich îşi luase titlul de feldmareşal, conducător suprem. Îi spuse:

— Americanii vor accepta drept accident omorârea şi rănirea celor din autobuz – ceva ce pur şi simplu s-a întâmplat. Dar dacă află că li s-au măcelărit copiii după ce au fost luaţi ostateci, nu vor ierta şi nu vor uita niciodată. Gândeşte-te la viitor, tinere. Aminteşte-ţi că există şi un mâine dimineaţă, dacă nu pentru noi, atunci pentru alţii ca noi.

— Da, domnule feldmareşal.

— Bun. Avem multe de făcut, spuse Heinrich.

Se depărtă de Victor şi se apropie de alţi trei bărbaţi.

— Când credeţi că vor ataca trupele guvernului de la Bonn şi americanii? întrebă unul dintre aceştia.

— Mâine dimineaţă, în zori, răspunse Heinrich.

— Doamne, Dumnezeule! încă nu avem destui oameni!

— Avem destui câţi să arătäm lumii cu tărie cine suntem şi să fim amintiţi mulţi ani de aici înainte.

— Noi, liderii ierarhici, trebuie să fim pregătiţi să evadăm, înainte de a fi capturaţi. Noi nu vom fi trataţi ca tinerii de aici, drept nişte rătăciţi. Noi vom fi judecaţi pentru înaltă trădare.

Heinrich se uită la cei trei oameni, zâmbi uşor şi le spuse:

— Domnilor, un om aflat.la conducere trebuie să facă întotdeauna planuri pentru a se proteja pe sine.

Şi cu aceasta Heinrich ieşi din sală, strângând mâinile oamenilor pe lângă care trecea în drumul spre uşă.

Bătrânii soldaţi stătură drepţi, privind după Heinrich, care ieşea pe uşă.

— Da, iată un adevărat conducător, remarcă Franz. El va sta lângă noi şi va lupta până la moarte.

— Da, aşa este, îl aprobară destui.

Heinrich se duse la biroul lui. Intră în camera în care trei iineri împachetaseră toate hârtiile care-i vor fi necesare la stabilirea noului cartier-general în nordul ţării. Otto Meyer va suferi un tragic accident, iar Heinrich Ley va fi nevoit, nu-i aşa, să-i succeadă. Heinrich învăţase multe din arta organizării studiindu-l pe Hitler.

— Încărcaţi camionul şi duceţi toate astea la noua locaţie pe care v-am ordonat-o, le spuse Heinrich celor trei tineri.

— Da, domnule, aşa vom face.

— Îmi veţi înfiinţa un nou cartier general. Voi trei veţi fi principalii mei colaboratori, îi informă el.

— Nu vă faceţi griji în ce ne priveşte, domnule feldmareşal Ley. Ştim cine ne va conduce spre victoria împotriva guvernului german actual şi a restului lumii.

Heinrich îi părăsi pe cei trei. Da, vor face ceea ce li s-a cerut. Înţelegeau importanţa creării unui nou partid şi a folosirii metodelor politice acolo unde nu se puteau folosi cele militare.

Ench Kom fusese informat că unităţile de elită vor ataca noaptea poziţiile NVZ. Asta însemna că nu vor aştepta ivirea zorilor.

137

S-a dus în camera lui şi şi-a schimbat uniforma cu nişte haine civile. A ieşit din cameră, după ce a şters toate amprentele şi a distrus toate documentele care ar fi ajutat în vreo investigaţie la prinderea lui. Şi-a verificat pistolul de fabricaţie germană Walther model P-1, de calibrul 9 mm şi l-a înfipt la curea. Trebuia să se ducă într-un loc în care să nu fie remarcat şi pus să facă cine-ştie-ce.

Erich s-a deplasat numai prin umbra clădirilor, evitând contactul cu orice membru NVZ. Era furios şi simţea ca pe o

pierdere faptul că nu avusese niciodată ocazia de a-l omorî pe Heinrich Ley. Dar trebuia să lase această misiune pentru altădată. Şi-a promis ca după ce va scăpa din situaţia actuală să aibă grijă şi de distrugerea numitului Otto Meyer. Dar obiectivul lui principal la ora aceea era să rămână în viaţă.

Franz Muller s-a întors la tancurile lui. Le-a relatat oamenilor discursul lui Heinrich şi cât de mândru era acesta de oameni ca ei. Din faptele lor din munţi se va naşte o nouă ordine. Ei vor da noi speranţe şi o nouă voinţă de a intra în luptă, arătându-şi convingerile tuturor germanilor.

Şi-a verificat echipajele tancurilor şi echipajele bateriilor antiaeriene. A verificat şi tancurile şi armamentul din zonă. S-a uitat cu mare neîncredere la echipajele elicopterelor, care îşi verificau aparatele. S-a deplasat până la capătul văii în care se afla gura tunelului, adiacentă văii în care se aflau cele mai multe elicoptere înarmate de producţie poloneză. S-a uitat în jos, în vale, gândindu-se din nou la elicoptere. Aceste făcături nu-l interesau. El era un vechi cavalerist transformat în tanchist. Principalul lui subiect de interes erau tancurile, blindatele. Niciun elicopter nu se putea compara cu un tanc în privinţa blindajului şi a puterii de foc.

Franz. S-a întors la echipajul tancului său. Îşi va deplasa în vale forţa blindată, susţinută de armamentul antiaerian, la ora 03.00, aşa cum ordonase feldmareşalul.

138

Heinrich Ley îşi conduse Volkswagenul albastru închis pe drumurile bătute de vânturi care străbăteau văile în care se aflau peşterile şi tunelele secrete. Maşina sărea peste urmele adânci de pe drumul de ţară. Ştia că oamenii îl supravegheau din punctele lor de observaţie şi că se vor bucura că liderul lor este pe linia frontului, împreună cu ei.

Şi-a oprit Volkswagenul sub un versant care îl apăra de orice lovituri directe ale unor bombe sau ale proiectilelor de artilerie. Ieşi din maşină şi se îndreptă spre intrarea în postul lui de comandă, unde îl aşteptau principalii colaboratori.

— Aveţi vehiculul? a întrebat Heinrich.

— Când sfârşitul bătăliei o să pară aproape, noi străbatem tunelul până la locul în care este parcat Mercedesul, i s-a spus.

— Bine. Trimiteţi un om care să conducă pe scurtătură Volkswagenul meu la locul în care este parcat Mercedesul.

— S-a făcut, domnule feldmareşal.

Omul a plecat după un şofer.

— La începerea atacului, eu voi merge la maşină şi voi aştepta, îl informă Tist Buch. Ne vom alătura în nord vechiului nostru prieten Qtto Meyer, cu care vom stabili un nou punct de comandă.

— Da, exact asta. Facem, Just, exact asta, răspunse Heinrich.

Era întotdeauna dispus să se folosească de aproapele său, până la punctul în ea re oamenii începeau sa lâe o piedică în planurile lui. Just Buch va fi o persoană valoroasă şi loială cât de mult timp va Fi necesar. Heinrich decise că valoarea lui Just Buch se va încheia odată cu Otto Meyer.

— Da. Just, trebuie să ne reunim cu Otto Meyer în nord.

16

Colonelul Rod Saver, Armata Terestră, ofiţer comandant al Delta Force, stătea pe scaunul din plasă metalică şi privea pe hubloul avionului C-141. El şi oamenii lui erau pregătiţi să-şi facă treaba. Aveau doar trei ore ca să exerseze atacul în trombă asupra unei clădiri care o simula pe aceea în care erau deţinuţi ostatecii americani de către NVZ. Nu avea nici cea mai mică idee ce forţe îi deţin pe ostateci, ştia doar că el şi oamenii lui erau pregătiţi şi nerăbdători să intervină.

Lui Rod i se acrise de câte ori fusese nevoit să spună că misiunea de salvare eşuată din 1980, din deşertul iranian, fusese un îngrozitor accident şi că de fapt Delta Force este unitatea de elită antrenată care trebuia să fie. În acea misiune nefericită, cei de la Delta Force fuseseră simpli pasageri într-un grup de transport inter-arme, pus la dispoziţie de Forţele Aeriene şi de Marină. Elicopterele aparţineau Infanteriei Marine, dar, ca mulţi oameni de la

Armata Terestră, Rod îi percepea pe infanteriştii marini ca aparţinând de Marină şi nu ca pe o armă separată. De asemenea, el întotdeauna a susţinut că un general la comanda Delta Force, un general ca toţi generalii de la Forţele Aeriene, nu putea lucra eficient cu o unitate atât de specializată.

Fostul comandant din timpul acelei misiuni eşuate fusese chemat în faţa Congresului, să dea socoteală pentru nebunească aventură. El i-a informat pe congresmeni că atâta cât timp

Statele Unite depind de unităţi de transport împrumutate de alţii pentru forţele speciale, cum ar fi Delta Force, în situaţii de criză, nu vor avea parte decât de erori şi de eşecuri. Întrebat ce vrea să spună cu asta, bătosul general i-a întrebat obraznic dacă crede că marea echipă de fotbal american Alabama ar mai merge la fel de bine dacă ar avea un fundaş de la Notre Dame, un mijlocaş de la Universitatea Oklahoma, un transformer de la UCLA şi un înaintaş de la lowa, altul de la Texas ş.a.m.d., iar apoi echipa să depindă duminica de American Airlines şi de Delta Airlines pentru a o transporta la un meci din respectiva după-amiază. Ce antrenor ar fi suficient de nebun să ia o asemenea echipă? Congresul a înţeles mesajul şi a dotat Delta Force cu propriile mijloace de transport.

Povestea asta era cunoscută în lungul şi în latul Armatei. Acele audieri de la Congres au dus şi la acea mică idee care s-a dezvoltat în Comandamentul american pentru Operaţiuni Speciale, cu membri de elită din toate serviciile Armatei. Se părea că singurele schimbări care puteau să survină erau doar cele după eşecurile care-i iritau pe conducătorii naţiunii, după care toată lumea lucra zi şi noapte ca să repare lucrurile şi făcea ceea ce pentru oamenii din teren devenise demult atât de evident.

Pentru Delta Force, deceniul care a urmat misiunii de salvare eşuate a fost foarte dificil. Nu aveau cum să

răscumpere efectele acelui eşec şi să arate cât de buni sunt în meseria lor. Acum era marea lor şansă şi aveau să profite din plin de ea.

Grupul urma să facă un popas înainte de lăsarea întunericului. De data aceasta, timpul va fi folosit pentru pregătirea echipamentului, pentru actualizarea informaţiilor şi

apoi pentru îndeplinirea misiunii. În acel punct avea loc şi transferul în elicoptere al oamenilor.

Rod spera să fie o grămadă de soldaţi în NVZ, ca să aibă ce omorî. Oamenii lui aveau nevoie de acţiune. La dracu'! Chiar aveau nevoie de acţiune. Trecuse atât de mult timp de la Războiul din Vietnam. În Vietnam ajunsese spre sfârşitul războiului şi nu avusese destul timp ca să-şi demonstreze lui însuşi cât de bun este. El şi oamenii lui aveau nevoie de mirosul prafului de puşcă.

Batalioanele 1 şi 2 Cercetaşi zburau în formaţiuni separate. Unii dintre oameni îşi verificau şi răsverificau echipamentul. Alţii se uitau pe hărţi şi pe planurile de operaţiuni. Iar alţii făceau cel mai bun lucru pe care-l poate face un militar înainte de începutul acţiunii: dormeau pe rupte.

Mulţi dintre bătrânii sergenţi se uitau la avionul civil convertit acţiunii, cu furie sau cu dezgust. Forţele Aeriene nu-şi îndepliniseră bine misiunea de a furniza suficiente mijloace de transport pentru trupele de reacţie rapidă. Forţele Aeriene luptau doar cu arme ultramoderne şi cu avioane cu reacţie. Pentru trupe şi pentru personalul de susţinere de la sol, nu existau destule avioane. Cineva de la Washington D.C. Nu-şi făcuse bine treaba. Armata S.U. Ale A. Nu avea niciun corp de susţinere serios şi de încredere de când Forţele Aeriene se desprinseseră din Armata Terestră.

Primul sergent al companiei A se uită la oamenii lui. Niciunul dintre ei nu văzuse o luptă reală, deşi unii aveau insignele de participant la campaniile din Granada şi Panama,

îşi aminti că i s-a spus că la înfiinţarea insignelor de combatant, în al doilea război mondial, nu primeai insigna decât după cel puţin trei luni petrecute în focul luptei. În Coreea, acel timp scăzuse la treizeci de zile. În ambele

războaie, doar infanteriştii care ţineau de un regiment sau o unitate subordonată puteau primi insigna. Acum, dacă unul trăgea o băşină bubuitoare într-un conflict de buzunar, toată lumea aflată pe o rază de kilometri întregi primea automat insigna. Cel puţin, aşa spuneau unii din veteranii din al doilea război mondial şi din Războiul din Coreea. El nu ştia cum stătuseră lucrurile înainte, dar el însuşi îşi primise insigna de combatant în Războiul din Vietnam, lucrând împreună cu Forţele Speciale Sud-Vietnameze la graniţa cu Laosul, Cambodgia şi Vietnamul de Nord.

Mai aruncă o privire în lungul Boeing-ului 707 în care toate lucrurile erau legate cu curele şi apoi verifică din nou numele celor prezenţi la bord.

Dutch şi oamenii lui şi-au luat rucsacii cu echipament şi uniformele. Primise ordinul de a patrula în afara zonei de operaţiuni a NVZ. Alte unităţi din Forţele Speciale americane patrulau în alte sectoare. Forţele Speciale germane aveau misiunea de a patrula în zona Neu-Volks. Misiunea lor era să oprească pe oricine voia să părăsească zona, îndată după începerea acţiunii.

Echipa lui nu era mulţumită şi i s-a plâns, pentru că nu primiseră o misiune de luptă. Voiau să lupte, să miroasă sângele, să intre în contact cu inamicul. Uite, cercetaşii erau trimişi la luptă. După aia or să meargă acasă şi-or să se împăuneze şi-or să povestească cum le-au tras-o la cur neonaziştilor şi-or să-şi facă un nume. N-o să mai poţi să stai într-un local de ei. Iar asta o să cauzeze mai multe lupte decât dacă ar fi avut un război şi un inamic cărora să le facă faţă.

Jim veni la Dutch şi se aşeză pe stânca de lângă acesta. Se uită în jur şi mormăi:

— Puteai să mă trimiţi într-un batalion de cercetaşi, ca să lupt şi eu.

— Dacă-ţi aminteşti bine, nu eşti singurul cercetaş calificat de pe aici, îi spuse Dutch.

— Rahat! Nu tu acţiune, din ordinul unui nenorocit de şef! se plânse sergentul.

Dutch zâmbi şi spuse:

— Asta dacă nu cumva inamicul vine spre noi…

— Cât de aproape o să fim de bătălie? întrebă Jim.

— Destul de aproape ca să auzi gloanţele cum îţi şuieră pe deasupra capului, spuse Dutch. Ştii bine că nu-ţi poţi face treaba dacă stai prea departe şi nu-i poţi deosebi pe combatanţi.

— Am înţeles, răspunse Jim.

— Plecăm la ora zero unu treizeci. Tu cu doi oameni, George cu doi oameni şi eu cu trei. Vreau ca ceilalţi patru oameni să se afle pe acea rută posibilă de evadare de care am discutat. Avem întâlnire acolo cu oricine vrea să participe la petrecere, zâmbi Dutch.

— Am înţeles încă o dată, spuse Jim.

— Gata, pălăriile de carnaval pe cap, ordonă Dutch, dispersându-şi încă o dată echipamentul pentru o ultimă verificare în lumina care dispărea treptat.

— Dar dacă tipii ăia ne văd şi ridică mâinile, ce facem? întrebă sergentul.

— Oricare din ticăloşii ăia trebuie să se lupte ca să-i fac cinstea de a mi se preda. Nu facem nicio concesie, îi spuse Dutch scurt.

— Tu eşti şeful, spuse Jim şi plecă pentru a se alătura oamenilor lui.

Dot şi Amos s-au întâlnit şi au comparat informaţiile pe care le aveau. Şi-au scris la repezeală analiza şi au diseminat-o la unităţile adecvate.

144

— Amos, o să lipsesc câteva ore. Dacă ai nevoie de mine, sună la biroul generalului Olive sau la numărul de la Schlossheim, spuse Dot.

— Okay. O să te ţin la curent cu orice schimbare, promise Amos, zâmbind. Şi spune-i „sal'tare" lui Grundy din partea mea. Aşa se zice în Texas, nu?

— Io zic că aşa se, spuse ea, încercând un accent texan. Dot plecă din birou şi se urcă în maşina care-i fusese repartizată. Trebuia să traverseze întregul oraş pentru a ajunge la aerodromul situat la nord de München.

Dot trase la *gas timus,* la o mică distanţă de aerodrom, în partea vestică a Landstrasse 16. Landstrasse 16 era o şosea naţională paralelă cu Autobahn E6, adică autostrada ce constituia drumul european E6, şi ducea la Ingolstadt, aflat imediat lângă München, la nord.

Dot îl conduse pe Camion la o masă. Se aşezară faţă în faţă.

— Cred că o să iau ceva bine verificat, spuse Camionul. *Wiener Schnitzel, Kartoffel, griine Bohnen* şi *Brotchen.* Poate şi o *Salad* bună. Şi cred că pot să fac faţă la un litru de Bier.

— Eu am să iau la fel, decise Dot.

Comandară şi aşteptară să le fie servită mâncarea.

— Cred că am să încerc să mă transfer la Fort Hood, spuse Dot.

Camionul se uită la ea o clipă şi-i spuse sec:

— Nu vezi că faci ceea ce ne tot acuzi pe noi, băieţii, că facem? Anume că gândim cu chestia aia dintre picioare. Acum tu gândeşti cu chestia aia…

— Nu, nu-i adevărat, se apără ea.

— Atunci ce dracu' să faci tu la Hood? Tu, ditamai colonelul? întrebă el.

— Aş putea lucra cu tine. Aş putea fi ofiţerul tău de

145

informaţii. Aş putea ajuta la planificarea operaţiunilor. Aş

putea să fac o grămadă de lucruri. Poate unele chiar mai bine decât băieţii tăi, îi replică ea foc cu foc.

— Ascultă aici, ţi-am spus-o odată. Eşti colonel plin. Ai nevoie de o slujbă de colonel plin. Ai şanse să ajungi general. N-o să te ajut să te plafonezi, să te îngropi într-o trupă ca a noastră. O să te ţină departe de specialitatea ta, în care eşti foarte bună, o informă el. Şi, Dot, să ştii că o să fii o generăleasă pe cinste.

— E cel mai drăgălaş lucru pe care mi l-ai spus vreodată, ştiai? îi spuse ea cu toată sinceritatea.

— Păi ţi-am mai zis şi ceva de ţâţe, zâmbi el.

— Sânii sunt un accident, sunt ceva ce am de la natură. Dar am ajuns ce am ajuns prin muncă multă şi grea şi crezând în mine, îl informă ea.

— Corect, se declară el de acord.

— Atunci de ce nu vrei să facem nişte drumuri şi să ne vedem mai des?

— Femeie, te ţii de mine?

— A dracului să fiu dacă nu mă ţin de tine, îi spuse ea. Am mai fost căsătorită o dată. N-a mers. El nu era prea sigur de bărbăţia lui, iar eu voiam să ajung general şi nu aveam timp să-l cocoloşesc şi să-l ajut în problemele lui. Cu tine e altfel. Tu ştii cine eşti şi unde stai în schema generală a lucrurilor.

— Dot, sunt mai bătrân cu paişpe ani decât tine, îi reaminti el.

— Şi ce dacă?

— Poate că la asta nu te gândeşti acum, dar s-ar putea să avem probleme când fac vreo şaptezeci de ani, îi spuse el. M-au bătucit războaiele şi toţi anii ăştia de eforturi fizice exagerate, iar pe la şaptezeci-şaptezeci şi cinci de ani n-o să mai fiu în formă, în vreme ce tu o să fii o muiere tânără, care vrea să-şi trăiască viaţa din plin.

— Ascultă, colonele, nu mă duci tu pe mine cu argumente de-astea ieftine. Şi oricum, ce zici tu e ultima mea grijă, spuse Dot. Oricum, sunt dispusă să risc. Te iau pentru cât de

mult timp pot să te am. Vreau să fiu lângă tine după ce mă pensionez şi pun în debara bocancii de campanie.

— Deşi ştii că sunt un misogin convins şi că n-o să mă schimb niciodată? Deşi ştii că vom avea o grămadă de discuţii violente legate de slujbele noastre în armata asta a noastră? Crezi că merită?

— Cred că merită. Şi cred că singura care va fi violentă în certuri o să fiu eu. Tu o să zâmbeşti şi o să spui vreo drăgălăşenie de-a ta misoginăşi o să mă scoţi din pepeni, îi spuse ea. Singura problemă adevărată va fi cu poziţiile noastre apropo de admiterea femeilor în situaţii de luptă. Dar cred că până la urmă ne descurcăm noi.

— Cucoană, nu te lăsa orbită de pasiune ca să crezi că o să meargă, îi spuse el.

— Discutăm asta după ce ne întoarcem în State.

— Crezi că o să mai las de la mine?

— N-o să laşi? Nu o faci întotdeauna?

— Cam trebuie să recunosc că da.

— Hai să luăm o cameră, gemu ea.

El clătină din cap.

— Nţ. Nu pot să-mi iau prea mult timp liber, câtă vreme oamenii mei stau cu arma la picior pe aerodrom.

Ea se uită la el o clipă şi-i spuse:

— Camionule, iartă-mă că te-am forţat să iei cina cu mine. Nu m-am gândit la modul în care te-ar putea afecta.

— Nu-ţi face griji, drăguţă doamnă. Sunt un bărbat cu capul pe umeri.

— Adevăr grăieşti. Sper ca măcar parţial să fii şi al meu, cândva.

147

— Iată un lucru la care merită să te gândeşti, spuse el, dându-i lui Dot primele speranţe.

Îşi terminară mâncarea şi se duseră la aerodrom.

Dot preluă un mesaj trimis de Amos, îl sărută pe Camion şi plecă.

Urs Rău stătea şi se uita la Camion, cu un licăr de amuzament în ochii lui negri.

— Şefule, sper al naibii că ştii s-o struneşti pe muierea asta.

— O să fac tot ce pot mai bine, îl asigură Camionul.

— Păi să ştii că e nevoie, îl informă Urs Rău.

Începea lunga aşteptare.

17

Oamenii stăteau lângă elicoptere, aşteptând. Întunericul rece îi invita să se aşeze şi să bea o cafea, să vorbească despre ce pot face ei în calitate de pilot sau de mitralior. Unii dintre ei mai puneau capul jos, în aşteptarea decolării. Cu toţii doreau să plece odată. Oamenii aceia erau nişte profesionişti şi nu aveau ideile despre război şi moarte ale cetăţeanului obişnuit. Atunci când lumea va fi condusă de oameni buni, abia atunci ei vor merge acasă şi-şi vor lua o slujbă cinstită, de la opt la cinci. Dar ştiau cu toţii că atâta vreme cât vor exista oameni pe Pământ, meseria lor de soldaţi va fi necesară.

Stu ieşi din UH-1, urmat de Willie. El şi Willie urmau să manevreze radiourile şi să acţioneze drept centru de comandă şi control. Willie îi spuse Camionului:

— Dan a trimis consemnul. Operaţiunea e confirmată.

Camionul dădu semnalul de îmbarcare. Oamenii strigară bucuroşi şi urcară în elicoptere. Personalul de sol se feri şi se uită după elicopterele care se ridicau. Oamenii aceştia habar nu aveau în ce consta operaţiunea, sau de unde veneau aceste elicoptere fără însemne. Tot ce ştiau ei era că fuseseră împrumutaţi şi că se vor întoarce la unităţile lor îndată ce misiunea se va fi terminat.

Elicopterele s-au ridicat şi au pornit spre est, ca să ocolească Münchenul, în zborul lor spre sud. Această

manevră le ţinea departe de traficul civil şi le asigura un zbor liniştit.

Operaţiunea Recuperare începuse, iar Eagle Attack Team, indicativ „Cutezanţă de Vultur” plecase în zbor, pentru a se întâlni cu inamicul şi a-l angaja în luptă.

— Tăticule Albastru, aici e Zi Norocoasă. Terminat, spuse Dan Olive.

— Zi Norocoasă, aici e Tăticul Albastru, îi răspunse Camionul.

— Tăticule Albastru, operaţiunea este în timpii planificaţi. Baftă, spuse Dan.

— Confirm şi subscriu, Zi Norocoasă. Terminat, spuse Camionul, apoi continuă prin intercom: băieţi, le-o tragem şi ne umplem de glorie.

— Aş putea pune pariu, răspunse Stu.

Willie îşi dădu răspunsul afirmativ printr-un zâmbet. Luminile instrumentelor de comunicaţie se reflectau pe faţa lui neagră. Willie era întotdeauna pregătit pentru o bătaie pe cinste.

Forţa de atac avea să intre în tăcere radio până la atingerea obiectivului sau la ivirea vreunei ameninţări din partea unei forţe exterioare.

Franz ordonă conducătorului tancului să scoată maşina de sub protecţia tunelului şi să o ducă în locul desemnat. Au urmat şi celelalte tancuri. Deschiderea tunelului a fost lăsată liberă, pentru ca elicopterele să-şi poată lua zborul, la comandă.

Motoarele tancurilor şi ale camioanelor tulburau munţii şi văile atât de liniştite în mod normal. Douăzeci şi opt de tancuri Super Tiger şi patruzeci de tancuri de producţie sovietică s-au deplasat ca unul până la poziţiile stabilite. Când e vorba de făcut ceva, puţine popoare se pot lăuda cu o mai

mare precizie decât germanii. Radarele au fost pornite, iar armele antiaeriene au început să caute pe cer un inamic necunoscut şi neanunţat. Toţi apărătorii ştiau că inamicul o să apară, întrebarea fiind „când o să apară?”

Fiecare dintre ei spera să joace un rol important şi să se comporte ca o stâncă, pentru Neuvolks Ziel şi pentru Patrie. Cei mai mulţi dintre aceşti tineri nu aveau habar pentru ce organizaţie erau ei atât de doritori să-şi dea viaţa. Nimeni nu-i informase că Societatea Capului de Mort din „zilele bune” fusese cea mai brutală din câte puteau exista. Nimeni nu le spusese acestor tineri că eroii lor măcelăriseră şase milioane de evrei, şase milioane de slavi şi alţi est-europeni prin înfometare, bătăi, tortură, prin munca până la extenuarea completă, prin folosirea în experienţe medicale diabolice. SS-ul găsise metode foarte ingenioase de a omorî oamenii, fie în cadrul „soluţiei finale”, fie pur şi simplu din amuzament. Cele mai multe popoare din lumea noastră îi considerau pe nazişti şi SS-işti nişte „animale”. Se înşelau. Niciun animal nu şi-ar omorî şi nu şi-ar bate joc de propria specie aşa cum a reuşit omul. Un om rău este mai rău decât tot ce-şi poate închipui alt om. Naziştii erau în fruntea listei ororilor şi nedreptăţilor faţă de semenii lor, oamenii. Tot ce ştiau aceşti tineri, tot ce credeau ei era retorica ce le fusese inoculată. Ei credeau că sângele impur, cum ar fi acela de evreu, poate să slăbească sângele pur, superior, al germanilor. Ei credeau că în economia slăbită care avea să urmeze reunificării germane, evreii vor căpăta controlul asupra industriei ţării lor şi vor trimite bunurile obţinute atât de greu în Israel. Acuzarea evreilor că vor să preia economia şi capitalul german fusese sloganul scos de Hitler şi de ai lui în anii ’20. Pe vremea aceea a prins şi prinde chiar şi în zilele noastre, în unele locuri.

— Ce zici, Franz, luptăm? îl întrebă un om.

— Luptăm, veni răspunsul lui Franz.

151

— Sper să fac faţă cu demnitate. Nu vreau să mă fac de ruşine sau să-i fac de ruşine pe camarazii mei.

— În clipa asta probabil că te simţi de parcă îţi vine să te scapi în pantaloni. Dar când începe acţiunea, atunci te vei

reculege şi vei deveni un adevărat războinic, îl asigură Just.

— Ai emoţii? Eşti speriat, măcar puţin?

— Cine, eu? Eu, bătrân războinic? Ha, ha, ha! în viaţa mea n-am fost mai puţin emoţionat. Am fost emoţionat de să fac pe mine, dar niciodată *puţin,* le spuse Franz oamenilor, râzând din toţi rărunchii.

Spera ca intervenţia lui să-i calmeze pe tineri. În trecut, îşi amintea că, discuţiile cu soldaţii experimentaţi, care vărsaseră sânge, îi ajutau pe tinerii care intrau în foc.

— Dar nu arătaţi deloc că v-ar fi frică, spuse unul dintre tineri. Cât timp îi trebuie unui om, unui soldat, să ajungă să se comporte ca dumneavoastră?

— Unii nu se obişnuiesc niciodată. Unii chiar nu se obişnuiesc niciodată…

A fost singurul răspuns al lui Just.

— Mie mi-e teamă că am să dau greş.

— Nu mai vorbi ca un jidan cu genunchii moi şi stai drepţi, ca un om de rasă superioară! Vă cer tuturor să încetaţi să mai vorbiţi în acest fel. Dacă veţi da greş, vom şti cu toţii. Dacă veţi sta drepţi, de asemenea vom şti. Acum, păstraţi tăcerea şi vedeţi-vă de misiunile voastre, le mai scuipă el.

— Da, *Herr Buch.*

— Da, domnule, *Herr alter Krieger.*

Just zâmbi în întuneric. Îi plăcea ca oamenii să-l numească bătrân războinic. Le va arăta el ce înseamnă să stai în mijlocul bătăliei şi să lupţi ca un adevărat războinic.

Se căzni să iasă prin gaura îngustă a tancului. Ehei, dacă ar fi avut vreo cincisprezece centimetri mai mult şi treizeci de kilograme mai puţin, atunci ar fi fost pentru aceşti tineri o

figură şi mai impunătoare. Dar berea bună, pâinea bună şi brânza bună adăugaseră de-a lungul anilor multe kilograme la fizicul lui îndesat. Totuşi, aura misterioasă a bătrânului soldat, care făcuse războiul, îl făcea în ochii tinerilor un om mult mai impunător decât se simţea el.

Sări la pământ şi ateriză cu un geamăt pe picioarele

amorţite. Scoase din buzunarul lateral de la raniţă o sticlă de bere şi trase o lungă sorbitură.

Eagle Attack Team s-a oprit la baza avansată de aprovizionare, pentru realimentarea cu combustibil a aparatelor. Echipa de la sol a lucrat rapid, iar elicopterele erau din nou în aer în doar câteva minute.

La treizeci de kilometri de obiectiv, Urs Rău a coborât aparatul, pentru a profita de curbura Pământului, evitând semnalul radarului inamic. Celelalte cinci Apache şi UH-1 au coborât la fel de brusc, în spatele lui. Sistemul TORCH transforma pentru piloţii de pe Apache noaptea în zi. Camionul se ţinea aproape de ultimul elicopter, folosind luminile acestuia pentru a se orienta. Sistemul lui de vedere în întuneric nu era la fel de sofisticat pe cât era TORCH, dar nu avea nicio problemă în urmărirea uriaşului Apache din faţa lui. El şi Wally nu aveau nicio problemă în găsirea ţintelor odată ajunşi la obiectiv, pentru că sistemul de armament avea un vizor pe timp de noapte îmbunătăţit.

Urs Rău stinse toate luminile de poziţie, semn pentru echipă că se aflau în apropierea obiectivului. Ajuns la baza lanţului muntos aflat la nord de prima linie defensivă a văii, Urs Rău s-a lipit şi mai mult de sol. Aşteptau din partea comandantului german comanda de atac.

Din eter veni un glas cu un accent german puternic:

— Este ora zero.

Era singura comandă de care aveau nevoie.

153

Eagle Attack Team s-a rupt în trei formaţiuni de atac, cu câte două Apache în fiecare dintre ele. Aceste echipe aveau să urmărească semnalele de orientare ale balizelor plasate de agentul infiltrat în rândurile inamicului la intrarea în peşteri şi tunele. După ce aveau să distrugă orice rezistenţă blindată şi să neutralizeze apărarea aeriană, aveau să se deplaseze în susul şi în josul văii, distrugând toate ţintele apărute în cale.

Urs Rău ridică Longbow-ul peste culmea lanţului muntos,

ca să vadă bine de cealaltă parte a văii. Văzu patru tancuri şi trei baterii antiaeriene montate pe vehicule. Din rapoartele informative, ştia că există şi arme antiaeriene individuale reactive sol-aer, moartea elicopterelor.

— Băieţi, cred că avem ceva peşte în hârdău, transmise Urs Rău prin radio.

— Am mai auzit prostii de-astea şi înainte, interveni în eter Camionul, care ţinea mult ca Urs Rău să renunţe la limbajul colorat în timpul bătăliilor.

— Se trage de la baza văii. Am fost reperaţi, spuse Musca.

— Ce folosesc? întrebă Urs Rău.

— Deocamdată, arme uşoare.

Asta însemna că nu se trăgea în ei cu nimic mai mare decât calibrul 23 mm.

Urs Rău urcă peste culmea muntelui, iar în jurul Apaşilor şuierau proiectile antiaeriene, care se mai şi loveau de armamentul atârnat. Musca apăsă pe butoanele pentru Hellfire. Unu, doi şi trei îşi luară zborul spre ţinte.

Crackers trase lângă Urs Rău, iar Faţă de Plăcintă apăsă pe butonul unei Hellfire pentru distrugerea celui de-al patru tanc, alte trei rachete de 70 mm luând calea bateriilor antiaeriene.

— Am început angajamentul, anunţă Urs Rău.

— Gata! încărcaţi şi lansaţi! strigă Musca.

154

Patru tancuri şi trei baterii antiaeriene erau acum doar o amintire.

Franz tocmai urca pe scara laterală a tancului său, când s-a auzit un faşâit, iar tancul a fost lovit de o rachetă Hellfire. Lovitura l-a proiectat mult în afara vehiculului, care a avut un recul de impact. Trupul lui Franz a fost împroşcat cu combustibil.

— *Ach du lieber Gott!* strigă Franz prins de nişte dureri cumplite.

Într-o fracţiune de secundă, şi-a văzut vehiculul cuprins de flăcări.

— *Gott im Himmel!* mai putu să spună Franz, înainte ca motorina aprinsă să-i aprindă grăsimea corpului.

Franz afla prea târziu despre calităţile de distrugător de tancuri ale elicopterului.

Omorâtorul de evrei, măcelarul gras al semenului său, ajunsese la sfârşitul drumului lângă mult-iubitul lui Tiger. Altă părticică a unei ere nedorite se termina, în sfârşit. Dar nu destul de repede pentru cât şi-ar fi dorit lumea civilizată.

Explozia l-a aruncat pe unul dintre membrii echipajului afară prin chepeng, surprins, dar încă în viaţă. Omul se uita uluit la butucii care ţineau loc de picioare. La început, nu a simţit decât groaza. Apoi durerea a covârşit groaza şi omul a început să urle şi iar să urle. Dar nimeni nu i-a auzit urletele şi strigătele. Toţi aveau problemele lor.

Urs Rău s-a ridicat peste culmea muntelui şi s-a uitat pe ecran. Sistemul lui era calibrat pe emiţătoarele puse de contactul lui Dot.

— Iată-l, Ursule. Semnalul, vreau să zic, îl informă

Musca.

155

— Okay, şi eu îl văd. Hai să ne facem treaba, îi răspunse Urs Rău prin intercom, după care apăsă butonul de transmisie: avem semnalul.

— Da, îl avem şi noi şi suntem cu voi, răspunse Crackers.

— Ne aliniem, ordonă Urs Rău.

Cele două Apache porniră de-a lungul văii, primind lovituri de gloanţe de calibru mic ca şi de la mitraliere grele. Gloanţele ricoşate de carcasa blindată a elicopterelor erau apoi împrăştiate de elicea de tracţiune.

Ambele elicoptere Apache au lansat două rachete Hellfire, fiecare la trei metri lateral şi doi metri deasupra semnalului. Cele patru rachete au distrus poarta şi au făcut o gaură mare în peretele peşterii.

— Ţin’te bine, spuse Urs Rău prin radio. Intru în peşteră.

— Ce?! veni strigătul lui Crackers.

— Stai de şase la curul meu, să nu mă lovească. Eu intru!

— Ce dracu’! Dacă ştiam că zbor cu un nebun… începu Musca. Noi, băieţii evrei, am fost sfătuiţi să nu ne amestecăm cu necredincioşii.

— Nu sunt necredincios, sunt un Kiowa, râse Urs Rău.

Se deplasă spre intrare, permanent atent la rachetele antiaeriene care-i puteau lovi aparatul. Musca împroşcă pereţii peşterii cu mitraliera lui de 30 mm, ca să elibereze rama porţii de toate resturile care încă atârnau de cadru.

Oamenii aflaţi în spatele fostei porţi masive văzură un monstru zburător mişcându-se încet spre ei, cu arma de sub el împrăştiind moartea.

Primele ţinte au fost elicopterele inamice. Echipajele porniseră motoarele pentru a le ridica în aer şi a angaja lupta. Dar n-au ajuns până acolo. Unul a tras cu armele chiar de la sol, dar trasoarele mitralierei de pe Apache i-au aprins rezervorul de benzină, care a explodat imediat după aceea.

156

Urs Rău a făcut o întoarcere de 360 de grade. Musca a apucat să vadă rezervoarele de combustibil şi muniţiile. A lăsat butonul mitralierei, ca să nu tragă în materialele explozibile. Explozia acestora i-ar fi distrus şi pe ei, cu tunel cu tot şi cu tot ce se afla în el.

După ce a terminat turul de orizont, Urs Rău a dat încet înapoi din acea uriaşă cavernă făcută de mâna omului. Când a ajuns să atârne în cadrul porţii, a dat înapoi cu viteză, în vreme ce Musca alinia vizoarele reticulare pe rafturile cu muniţii şi alte provizii. A atins două butoane pentru Hellfire. Îndată ce rachetele au părăsit suporţii, Urs Rău a urcat cu repeziciune direct în sus şi apoi a ieşit din vale. După care s-a plâns prin intercom:

— N-o să avem ocazia de multe ori să facem asta.

— Slavă Domnului că n-o s-o avem, murmură Musca.

— Surpriza atacului s-a epuizat, spuse Urs Rău.

— Slavă Domnului şi pentru asta, repetă Musca.

— Văd o armă antiaeriană portabilă! strigă Faţă de

Plăcintă. S-a tras deja o rachetă în noi!

— Apasă odată butonul ăla! se auzi vocea speriată a lui Crackers.

Ambii piloţi au luat-o spre creastă cu maximul de viteză posibil pentru nişte Apache. Musca şi Faţă de Plăcintă au lansat momelile pentru rachete termice. O rachetă a atins una din momeli şi a explodat, în vreme ce o a doua a trecut pe lângă cele două Apache, exact pe când treceau peste creastă şi cădeau în partea cealaltă.

Apaşii s-au redresat şi erau gata să se întoarcă în întunericul nopţii.

— Pe mă-sa! Cât p-aci să ne lovească! se auzi vocea gâtuită a lui Faţă de Plăcintă.

— Gata, mergem la vânătoare, spuse Urs Rău cu o voce deloc emoţionată.

157

Camionul trăgea cu tunurile de la bord ca să cureţe de inamic masivul care stătea în drumul către vale. După încetarea focului, i-a urmat în vale pe Red Dog şi pe Urs Rău, cu aparatele lor Apache. A deplasat UH-1 de la o margine la alta a văii, alegând la întâmplare ţintele, trăgând cu cele două mitraliere Gatling comandate electric. Cei doi mitraliori de la uşile laterale trăgeau din Huey cu mitralierele lor M-60. Ei protejau babordul şi tribordul lui Huey, ca şi părţile din spate.

— La dreapta, Camionule, direcţia 0200, baterie antiaeriană dublă, strigă Wally.

— Am văzut.

Ochi şi atinse butoanele mitralierei. De pe platforma bateriei căzură oameni şi în aer săriră bucăţi de metal uşor.

— Să dea dracu’, Camionule, un tanc! strigă Stu.

— Unde?

— La stânga ta. Are îndreptată spre noi mitraliera din spate.

— Bun, spuse Camionul şi-l întoarse pe Huey.

Văzu tancul Tiger, care trăgea într-un Apache cu mitralierele. Turk spuse cu un zâmbet:

— Ticălosule, ţi-am luat numărul, te sun.

Camionul îndreptă botul elicopterului lui spre spatele tancului şi trase o rafală lungă în vârful compartimentului motoarelor. Tancul începuse să se retragă când a primit primele proiectile, care i-au blocat motorul. Proiectilele sosite de pe UH-1 au rupt curelele de prindere şi au lovit echipamentul prins pe exteriorul tancului. Ţevile mitralierelor au fost şi ele distruse, iar un butoi a scăpat şi a căzut la pământ.

Turela tancului se clătina dintr-o parte în alta, ca un animal rănit căutându-şi inamicul. A făcut două tururi complete de 360 de grade, în căutarea atacatorului.

158

— Nu lăsa biata fiară să se chinuie, curmă-i suferinţele, spuse prin radio Red Dog.

— Eşti invitatul meu, i se răspunse.

Turk apăsă pe buton şi trimise o rachetă Hellfire într-una din părţile laterale ale tancului. Turela încetă să se mai rotească, iar Turk anunţă cu voce egală.

— Distrus; un tanc.

— Gata, e timpul alimentării, anunţă Urs Rău.

Anunţul fu urmat de o serie de „Roger”, iar echipele făcură stânga împrejur, spre punctul avansat de realimentare şi reînarmare.

Bo Peep s-a identificat la somaţia trimisă de trei bombardiere de vânătoare cu reacţie germane care zburau în zona aceea. Acestea îi semnalară că-l recunosc de prieten şi o porniră spre marginea sudică a văii.

Dintr-odată, văzu reactoarele plonjând în vale. Germanii văzuseră o licărire de lumină şi porniseră la atac. Apoi au făcut un tur de recunoaştere şi au pornit spre alte ţinte. Reactoarele germane nu se atinseseră de zona sistemului de tunele şi peşteri, lăsând acea porţiune în seama elicopterelor Apache.

Bo Peep zbură spre zona atacată de reactoare, ca să arunce o privire. Prin vizorul de noapte, văzu un Mercedes în flăcări. Dar nu a văzut Volkswagen-ul bleumarin protejat de un colţ ieşit din munte. Heinrich făcuse din nou mişcarea potrivită.

Bo Peep luă iar înălţime, continuând să caute ţinte pentru Apaşi.

18

Clench conectă microfonul şi clănţăni de trei ori din dinţi, chemându-l pe Blowser:

— Câmat Verde, virează! La stânga ai o rachetă îndreptată spre tine.

Blowser întoarse Apaşul şi după o clipă Stick trăgea o rafală de mitralieră grea.

— Şefule, i-am ras. Arşice i-am făcut!

Clench văzu pe ecran un tanc. Spic luă şi el în vizor T-72-ul sovietic şi trimise spre el o rachetă Hellfire, care-şi atinse ţinta imediat.

Clench coborî după o coloană de fum care se ridica din munte şi care-i masca faţă de vale. Lăsă Apaşul mai încet, ca să poată evalua efectele loviturii.

— Le-am tras-o, le-am tras-o, spuse Spic fericit, privind la distrugerile de pe ecran. Noi doi suntem echipa perfectă pentru şuturi în… de jigodie.

— Nu e rău pentru un băiat negru şi un *chicano,* ce zici, Spic? întrebă Clench, clănţănind încă de două ori din dinţi în microfon.

— Hei, ia priveşte acolo, Clench. Vezi chestia aia ca o rachetă de acolo? întrebă Spic.

— Chestia aia la care ne uităm e o rachetă montată pe un trailer lung?

— Da, dar nu ştiu de ce tip este.

160

— La dracu’, nu trebuie să-i dăm un nume. Tot ce avem de făcut e s-o distrugem, le reaminti Clench.

— Sunt cu tine, fratele meu alb. Hai s-o facem.

Clench lunecă pe lângă peretele masivului, în spatele văii, mascat de munte şi zburând cu optzeci de kilometri la oră, până ce se ridică, suficient de mult ca Spic să arunce rapid o privire. La momentul potrivit, a ridicat Apaşul ca să poată vedea ţinta.

— Puilor, n-o să vă ţineţi de curul meu califomiano-mexican, râse el, în vreme de lansa două rachete de 70 mm.

— Rachetă inamică! strigă Clench.

Sistemul încorporat care disipa emisiile termice ale motorului, numit sugestiv Black Hole, făcea minuni în derutarea rachetelor cu senzor termic care căutau Apaşii. Dar în unele situaţii cea mai bună apărare este manevra de evadare a pilotului.

Clench plonjă înapoi, în spatele masivului, de unde răsărise, în vreme ce rachetele individuale treceau faşâind pe lângă ei.

— Paştele mă-sii, Clench! exclamă Spic, speriat de cât de aproape trecuseră rachetele. Omule, n-o să fim întotdeauna atât de norocoşi. Or să ne mături de pe cer dacă nu suntem atenţi.

— Tinere sergent-major, ţin’te de mine şi o să te scot din rahatul existenţial în care te-am băgat.

Clench ţinea elicopterul suficient de sus cât să vadă ţintele cu FER-ul din capul axului rotorului. Pentru oamenii din vale, FER-ul era un fel de farfurie zburătoare venită din Cosmos ca să-i supravegheze pe ei.

Cei doi au descoperit pe ecranul sistemului lor TORCH o nouă ţintă.

— Ai blocat sistemul de vizare pe ea? întrebă Clench.

— Să mergem.

Clench ridică Apaşul din nou peste culme, exact la timp ca să vadă două elicoptere de luptă venind direct spre ei.

— Ce dracu…?

— Are pe el Capul de Mort! Inamicul! strigă Spic.

— I-am prins, mama lor, în vizor, se auzi Blowser.

— Tu ocupă-le de tancul ăla, noi avem grijă de elicoptere, îi spuse Stick.

Blowser se ridică şi se uită la cele două elicoptere care se apropiau. Mingile de foc care se vedeau în dreptul mitralierelor inamice păreau să fie de mărimea mingii de baschet a lui Crackers. Blowser rămase pe loc.

— Se apropie rapid, spuse Stick.

Blowser rămânea pe loc. Când a considerat că sunt destul de aproape, i-a spus lui Stick:

— La trage-le-o mârlanilor!

Stick apăsă pe buton şi ţinu degetul pe el. Din mitraliera de pe burta Apaşului izbucni un şuvoi de proiectile de treizeci de milimetri. Elicopterul de construcţie poloneză păru că se bâlbâie pe cer. Apoi se mişcă haotic şi în cele din urmă căzu din cer ca un bolovan. Stick urmă bolovanul cu mitraliera încă trăgând. Elicopterul inamic izbucni în flăcări, înainte de a atinge pământul.

— Frumoasă lovitură, amice, îl complimentă Blowser.

Al doilea elicopter inamic coti, pentru degajare, dar

Blowser porni în urmărirea lui. Inamicul a iacul un viraj brusc, urmând configuraţia văii. Dinspre munţi, din dreapta Apaşului, se iviră brusc trei elicoptere de luptă.

— Băiete, ţin’te bine. Cred că am intrat în rahat până la gât, spuse Blowser.

— Câtă vreme mai putem ţine capul deasupra şi degetul ăsta poate să apese ce trebuie, nu suntem în rahat, răspunse Stick, trăgând simultan cu mitraliera şi cu rachetele.

162

Prin radio auziră clănţănitul familiar al dinţilor lui Clench.

— Nu vă fie frică, inamicul pică.

Spic ţinti şi trase o rachetă aer-aer Arrow. Mai trase una. Ambele ajunseră la fix. Cele două ţinte explodară simultan. Elicopterele au căzut în fundul văii, în flăcări şi cu piesele rupându-se din ele. Celelalte două elicoptere s-au întors şi au

zburat spre munţi. Sperau să se ascundă printre crevasele de stâncă ale înălţimilor Alpilor Bavarezi.

— Am gorobeţii în vizor! Pornesc în urmărire! se auzi în căşti glasul Camionului.

— Hai, şefu', lasă-ne şi nouă o şansă, se tângui Clench prin radio.

— Atunci trageţi-le-o repede, veni răspunsul Camionului.

Camionul descoperi că elicopterele de producţie poloneză sunt prea rapide şi agile pentru bătrânul lui Huey. Principala lui problemă era să nu piardă contactul cu ele.

— Te văd şi te depăşesc, se auzi Blowser.

— Ale dracului, ce dispar! mormăi Wally.

— Cineva trebuie să răspundă şi de ăştia, iar noi suntem ăia, îi spuse Camionul.

— Cred că suntem în stare de mai multe, spuse Willie din coada lui Huey.

— De acord cu tine, fratele meu alb, căzu de acord Stu.

Red Dog era expert în meseria lui. Zbura printre sau prin spatele vârfurilor şi culmilor de munte cu nonşalanţa anilor de exerciţiu. Îşi ţinea Longbow-ul suspendat exact atât cât Turk să lanseze o lovitură, după care fugea rapid, pentru ca inamicul să nu poată riposta.

— Red Dog, ce dracu e asta? întrebă Turk.

Red Dog se uită cu atenţie la elicopterul care se apropia. Era mare şi părea să nu se sinchisească de nimic, pentru că se

apropia cu rapiditate de ei. Nu făcea nici manevre de evadare, nici de luptă, ceea ce indica faptul că nu aveau sisteme performante de vedere în noapte şi nu-i văzuseră încă. Piloţii nu-l cunoşteau şi nici nu se afla în inventarul ştiut al elicopterelor inamice.

Lew trase alături de Red Dog şi rămaseră amândoi pe loc, în aer. Lew puse întrebarea care-l ardea:

— Red Dog, nu putem să-l doborâm?

— Nu ştiu tu cum stai, dar eu zic că pe ticălosul ăsta mare

trebuie să-l ştergem din aer, îi răspunse Red Dog.

— *Evadare, evadare*! se auzi glasul lui Turk.

Fără urmă de ezitare, Red Dog plonjă direct în jos şi apoi spre stânga, conform tacticii de degajare. Ridicându-se, pe ecran apăruseră două tunuri antiaeriene.

— I-am prins! strigă Turk şi apăsă butoanele. Două rachete porniră spre inamic, urmate de o rafală de mitralieră. Armele inamicului se dezintegrară.

— Ţi-o tragem, barosane, spuse Lew.

— *Maşina Albă, Maşina Albă*! Nu vă apropiaţi de obiectul ăla! Nu ştim încă ce este! strigă Red Dog în radio.

Lew ignoră avertismentul şi rămase pe loc. Elicopterele poloneze nu au în dotare nicio armă mai mare decât mitraliera de 20 mm, dar blindajul Apaşilor rezista la proiectilele acesteia.

— Hai, barosane, hai, şopti Lew în microfon.

Iar „barosanul" se opri brusc, rămânând agăţat în noapte. Îi descoperise, chiar şi cu sistemul lui primitiv de vedere în noapte. Următoarea mişcare a elicopterului a fost aceea că mitraliorul surprins a început să tragă.

Pe lângă Apaş treceau trasoare, dar Lew nu a evadat. A început să lunece încet lateral, rămânând permanent cu botul înspre elicopterul cel uriaş.

Lew şi Twister şi-au dat seama că situaţia e gravă abia atunci când au primit primele lovituri. Una a distrus suportul

de rachete de pe aripioara de la babord, iar cea de-a doua a lovit turela mitralierei, scoţând-o din funcţiune şi tacându-l pe Apache să tremure în aer. Ai treilea proiectil a lovit botul Apaşului şi al patrulea a intrat prin parbriz şi l-a omorât pe Twister.

Lew scoase un strigăt ş: încercă să facă o manevră de evadare. Elicopterul cel mare l-a urmat cu tirul mitralierei.

— Are mitraliere mari! Are treizeciuri! au fost ultimele cuvinte ale lui Lew.

Un proiectil a lovit axul rotorului, iar cele patru pale s-au

desprins, încă rotindu-se. Căzând spre pământ, urmând carcasa elicopterului lui Lew.

— Jigodie! Ia încearc-o pe asta! strigă Red Dog şi lansă o rachetă Arrow.

Racheta zbură direct spre ţintă şi uriaşul elicopter izbucni în flăcări. Îl urmară în căderea la pământ, în vreme ce Turk îl împroşca cu rafale de mitralieră. Elicopterul se prăbuşi şi se dezimegră, din cauza rezervorului şi a muniţiilor care explodau.

Red Dog plonjă ca să vadă de soarta lui Lew şi a lui Twister.

— Îi văd, spuse Turk.

Red Dog se apropie şi mai mul;. Amândoi se uitară cu atenţie la epava elicopterului. Aceasta era întinsă pe tot versantul muntelui. Red Dog dădu sentinţa:

Din chestia asta nimeni nu scapă cu viaţă.

— Da, spuse cu voce pierită Turk.

— Eagle Dare! Eagle Dare! Lew şi Twister sunt doborâţi! Recuperare imposibilă. S-au întâlnit cu un elicopter uriaş cu mitraliere de treizeci de milimetri. Repet, mitraliere de treizeci de milimetri.

— Am înţeles! Urs Rău confirmă primire. Terminat.

Informaţia fu transmisă mai departe.

165

Doi dintre membrii echipei lor plătiseră preţul suprem. Acum ei urmau să facă inamicul să plătească un preţ cât mai mare.

— Nu luaţi prizonieri, se auzi un glas prin radio.

Glasul nu s-a identificat, dar nici nu s-au ostenit să speculeze cine a fost. Şi ei gândeau la fel.

*

* *

Bo Peep anunţa, cu vocea lui rece, calmă, ţintă după ţintă, fără a se arăta afectat în vreun fel de moartea şi distrugerea din jurul lui. Alcoolicul de pe vremuri nu se mai gândise niciodată că ar avea nevoie, nu-şi mai dorise niciodată nicio picătură de băutură. Era din nou el însuşi, acela dinainte de

retragere, ca pe eremea când pilota aparate O-1 şi O-2 în Laos şi Vietnam, înainte de moartea soţiei. Era cu siguranţă un cu totul alt om decât beţivul pe jumătate nebun cules de Willie de pe trotuar, ce-l luase din calea sticlei cu băutură, atunci când Camionul şi echipa lui plecaseră în Filipine. Iar asta nu se întâmplase demult. Camionul voia un pilot de observaţie şi era dispus să-i ofere lui Bo Peep o şansă. Bo Peep ştia că o singură lunecare înapoi spre alcool i-ar fi stricat toate relaţiile cu Camionul, care l-ar fi aruncat afară din unitate. Dar Bo Peep nu era omul care să-şi distrugă poziţia în echipă. Eagle Attack Team devenise căminul lui Bo Peep, iar membrii echipei, familia lui.

Doborârea lui Lew şi a lui Twister i-a trezit o furie turbată. Simţea în stomac o căldură care i-a inundat restul corpului şi creierul. Căldura urii şi a furiei s-a risipit repede, pentru că el ştia că un om orbit de furie nu poate face bine ceea ce şi-a propus. Iar el voia să facă bine ce-şi propusese, pentru că naziştii ăia de jos meritau o plată pe măsura faptelor.

166

— Am văzut două ţinte. Ambele tancuri. S-a înregistrat? întrebă el în eter.

După ce a primit răspunsul afirmativ, trimise coordonatele rectangulare. Două Apache i se alăturară, iar el trase două proiectile de semnalizare asupra ţintelor. Ar fi vrut să tragă el însuşi cu explozibili puternici, să distrugă el însuşi tancurile, dar ştia că oricum el este cel datorită căruia s-a făcut treaba. Iar asta îl făcea să se simtă bine.

19

Stu interveni prin intercom:

— Dan a raportat că totul merge conform planului, forţele de salvare au pornit atacul. Cercetaşii sunt pe drum, iar noi vom continua să-i susţinem, conform planului.

— Recepţionat, spuse Camionul.

Camionul l-a văzut pe omul de pe marginea stâncii cu

coada ochiului drept. Trăgătorul se afla la acelaşi nivel cu elicopterul. Camionul nu putea auzi răpăitul armei automate, dar vedea dăeările ieşind din ţeavă şi auzea gloanţele lovind carcasa b'indată.

Îl ini mi se pe Huey şi atinse butoanele ambelor mitraliere. Armele cu ţevi multiple se rotiră, scuipând flăcări în noapte. Camionul îl văzu pe om căzând nemişcat la pământ.

Elic pterul începu să tuşească şi să se înece. Nu mai avea combustibil.

— La dracu'l Am fost loviţi, anunţă Camionul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Wally.

— O conductă de alimentare sau un rezervor. Nu mai primim combustibil, îi informă Camionul prin intercom.

— Cred că trebuie să ne pregătim să ieşim luptând din zonă, spuse Stu.

— Sau să-i aşteptăm pe cercetaşi să vină să ne salveze, râse Willie.

Pentru Willie Falloure, lupta la sol sau în aer era acelaşi lucru. Singurul lucru bun la lupta la sol era că poţi să-ţi sapi un adăpost individual.

Camionul trecu pe rezervorul auxiliar. Palele rotorului zvâcniră. Iar elicopterul se redresă, primindu-şi porţia proaspătă de combustibil.

— Probabil că a fost lovită o conductă de la rezervorul principal.

— Doamne, ne-ai iertat pe noi, păcătoşii, spuse Willie fericit.

Camionul îl întoarse pe UH-1 şi trecu de lanţul muntos. Zbura înapoi spre punctul avansat de realimentare. Făcuse deja un apel radio în care spusese că are o linie de alimentare avariată şi cerea înlocuirea ei. Spera că evaluarea pagubelor era corectă.

Pe lângă elicopterul lui Blowser şi al lui Stick trecură două proiectile.

— Unde e? întrebă Blowser.

— Nu am încă poziţia, îl informă Stick.

Cei doi nu erau îngrijoraţi în privinţa armelor antiaeriene mici care trăgeau în ei. Apache era construit să reziste la lovituri ale armelor de până la calibrul 23 mm. Atât armura carcasei, cât şi palele rotorului erau proiectate să suporte lovituri directe din partea unui proiectil de 23 mm. O mitralieră de 20 mm care trăgea de la o distanţă rezonabilă nu constituia pentru ei motiv de îngrijorare.

Botul Apaşului fu lovit de o ploaie de gloanţe. Rotorul le împrăştie ca pe nişte muşte. Dar un alt proiectil lovi o pală a rotorului, care începu să flambeze. Rotorul s-a dezechilibrat şi elicopterul a început să tremure sălbatic.

— *La dracu'! R*otorul a început să se dezmembreze! strigă Stick.

Blowser deja emitea semnalul de SOS.

— *May Day*! *May Day!* Ne prăbuşim. Aici Cârnat Verde! Ne prăbuşim!

16?

— Sunt pe voi. Vă urmez jos.

Apelantul se identifică cu trei clănţănituri din dmţi. Partenerii lor ţineau aproape, ca să-i ajute.

— Spic, găseşte armele alea automate şi neutralizeaza-le.

— Văd unele din ele chiar acum, veni răspunsul.

Blowser lăsă elicopterul în cădere liberă, pentru a evita o presiune suplimentară asupra palelor rotorului. Ajuns în apropierea solului, încercă să dea un impuls palelor, ca să aibă o aterizare cât de cât lină cu Apache. Dar palele nu an vrut să coopereze şi au început să se dezmembreze. Au mai rămas împreună exact cât să împiedice aparatul să lovească solul cu maximum ce viteză.

— Hei! Spuneţi ceva! Băieţi, sunteţi bine? întrebă Clench.

Niciun răspuns.

— Nu văd niciun incendiu, raportă Spic.

— *Cârnat Verde! Cârnat Verde!* Aici Tipul Verde. Mă auzi? Terminat.

Prin radio se auzi un geamăt, apoi o voce slabă:

— Blowser. Clench. Nu pot să mă mişc. Omule nu-mi mai simt picioarele. Nu-mi mai simt picioarele!

Stick mişcă din cap. Închipui un zâmbet şi spuse prin radio:

— Cred că sunt zdrobit, dar mă pot mişca puţin.

— Băieţi, nu vă mişcaţi de acolo. Eu stau de şase pentru omul negru, îi informă Clench.

— Cârnat Verde, aici e Ochi de Cer. Sunt destul de sus ca să transmit în releu un apel către Camion. Atenţie, atenţie! Tăticule Albastru, aici Ochi de Cer. Terminat.

— Aici Tăticul Albastru. Aştept comunicarea.

— Cârnat Verde e doborât. Ambii oameni sunt răniţi. Niciun incendiu.

— Sunt la adăpost de trupe terestre?

— Îi supraveghem noi până sosiţi voi.

— Am o situaţie de avarie gravă şi urgentă şi mă întorc la centrul de alimentare.

— Trimit mai departe comunicarea, Câine Albastru. Atenţie, atenţie! Tipule Verde, Tăticul Albastru trebuie să meargă la reparaţii. Voi acoperiţi-i pe cei doborâţi, eu stau pe poziţie. Terminat.

— Am înţeles. Terminat.

Clench şi Spic au împroşcat zona din jurul elicopterului doborât cu rafale de mitralieră. După ce au măturat cu gloanţe versanţii şi valea, în apropiere de epavă, au început să acopere vizual toată zona. Trăgeau în orice ţintă suspectă.

— Cârnat Verde. Cârnat Verde. Aici Câine Alb. Plec de lângă Urs Roşu şi vin la voi. Se auzi Red Dog în radio. Şi, băieţi, nu trageţi în aer când apar eu. Terminat!

— Boşorog pretenţios, se plânse Spic lui Clench prin intercom.

— Dar, dar ce bine e să-l ai pe aproape, nu-i aşa? răspunse Clench, cu un chicotit şi trei clănţănituri din dinţi.

Elicopterul lui Red Dog se auzi făcând o tură de recunoaştere.

— Okay, băieţi, ne facem treaba dacă naziştii ăia vin în zonă.

— Înţeles, răspunse Clench.

În spatele unei culmi, nu departe de elicopterul căzut, apăruse deja o grupă de infanterişti. Unul dintre ei avea la umăr o rachetă antitanc individuală. Arma ar fi putut să distrugă definitiv elicopterul Apache şi să-i omoare pe Blowser şi pe Stick.

— Băieţi, şopti Stick foarte slab în radio, văd infanterie. Sunt la stânga noastră, repet, la stânga noastră, direcţia aproximativă 10.30, la distanţa de circa trei sute de metri. Cred că unul dintre ticăloşi are o armă anti-tanc de umăr.

171

— Măturaţi zona, ordonă Red Dog. Covor de gloanţe vreau pe terenul ăla. Trageţi cu tot ce aveţi în dotare.

Trebuia să omoare inamicii înainte ca aceştia să ajungă într-o poziţie bună de tragere pentru arma anti-tanc.

Apaşii începură să facă treceri în carusel, stil folosit în general de avioanele de luptă cu reacţie care susţin trupele de la sol. La fiecare trecere, fiecare trăgea cu tot armamentul din dotare, mai puţin rachetele aer-aer Arrow.

— Băieţi, cred că i-aţi omorât, se auzi vocea lui Stick.

Dar Apaşii trăgeau în continuare.

— Hei, nu m-aţi auzit? reveni Stick.

— Spuneai ceva? se auzi glasul nevinovat al lui Red Dog.

— Ziceam că i-aţi omorât pe toţi. Ziceam că toţi sunt la pământ şi sângerează ca dracu', îi anunţă Stick. Mulţumesc.

— Continuăm să stăm pe aproape, îl asigură Red Dog.

Puteau veni şi alţi infanterişti.

Tensiunea era maximă. Doi dintre camarazii lor erau imobilizaţi la sol. Iar unitatea avea să se lupte până la moarte pentru unul de-al lor.

Camionul a depus elicopterul pe pistă şi a oprit motorul. Avuseseră mare noroc: combustibilul care se scurgea nu luase foc.

Îndată după aterizarea elicopterului, în jurul lui au început să forfotească oameni, chiar dacă palele continuau să se rotească. Unii dintre depanatori s-au repezit să vadă avaria, alţii să înlocuiască muniţiile consumate, iar alţii să evalueze restul stricăciunilor suferite de aparat.

— Push, suntem foarte grăbiţi. Blowser şi Stick sunt la pământ, îi informă Camionul pe şclul echipei de întreţinere.

— Am auzit prin radio, Camionulc. O să facem totul în cea mai mare viteză posibilă.

Ştiu asta, îi zâmbi Camionul. Îngrijorat.

172

C amionul îi însoţi pe Stu şi Willie afară din elicopter. Trebuia să tragă şi ei la standuri pentru diverse necesităţi, pentru ca apoi să-şi ia din nou zborul şi să reintre în bătălie.

Dot răsări din întuneric şi se repezi la Camion:

— Grundy, eşti bine? Te-au lovit?

În loc să-i răspundă, el o întrebă:

— Cum dracu’ ai ajuns să găseşti locul ăsta?

Ea ignoră întrebarea şi se uită cu atenţie la el, ca să vadă, în lumina palidă a becului electric, dacă are vreo rană, vreo zgârietură.

— Femeie, ţi-am pus o întrebare! izbucni el, aproape strigând.

— Ce repede uiţi! Nu uita că nu sunt numai pilot şi paraşutist, sunt şi expert în informaţii, îl informă ea. Abţinându-se ca şi ea să izbucnească. Dacă pot să aflu unde e inamicul, fii sigur că pot să aflu şi unde sunt ai noştri.

— Paştele mă-sii! înjură Camionul.

I se părea singurul comentariu inteligent pe care-l putea scoate la ora aceea.

Începu să meargă spre dependinţe, iar ca îl luă de braţ. El se uită în jos spre ca şi-i spuse:

— Ştii, eşti unul dintre foarte puţinii oameni în viaţă din lumea asta care m-au atins şi n-au primit un şut în cur.

Ea continuă să-l ţină de braţ şi-l întrebă:

— Unde te duci?

— La budă, femeie! Vrei să mă ţii cumva…”

Ea îi lăsă braţul şi spuse, amuzată:

— Prea mulţi martori…

— Paştele! repetă Camionul remarca inteligentă şi continuă drumul.

Camionul văzu cum Dot îl strânge în biaţe pe Willie, proaspăt întors dintr-o incursiune în tufişuri. Zâmbi. Uriaşul sergent-major negru nu avea nicio şansă să scape de Dot

Botts, cum niciunul dintre ei nu avea vreo şansă. Apoi se gândi: ce dracu’! o să-l lase în pace când mă întorc eu. Hm, şi aici, ca şi în luptă, trebuie să Iii pregătit pentru acţiuni de evadare sau de eschivare.

— Tăticule Albastru, aici Ochi de Cer, chemă Bo Peep prin radio.

Stu se repezi la radio şi-i răspunse:

— Aici Alamo Stand. Aştept comunicarea. Terminat.

— Forţele prietene au cules oamenii noştri căzuţi. Repet, prietenii au cules oamenii căzuţi şi-i aduc pentru tratament medical. Terminat.

— Am înţeles, Ochi de Cer. Îl informez pe Tăticul Albastru. Terminat.

La aflarea ştirii, toţi cei de faţă izbucniră în urale.

Camionul s-a întors la elicopter pe o altă cale, sperând să treacă cumva de Dot fără ca ea să-l vadă. Ocolind elicopterul, a văzut-o pe Dot la tribord, vorbind cu Stu şi Willie. Evident, Dot l-a văzut.

— Okay, domnule colonel, ia vino aici, îi ordonă ea Camionului.

Camionul se conformă, veni la ea şi-i spuse:

— Cucoană, nu face pe superiorul militar cu mine.

Ea îi ignoră obrăznicia ierarhică şi-i spuse direct:

— Vin cu tine.

Camionul nici măcar nu s-a obosit să-i răspundă.

Push Okahara şi Nickel Sevbold se apropiară de Camion.

Nickel avea în colţul gurii o jumătate de ţigară, neaprinsă.

— Domnule colonel, este gata de zbor, îl informă Push. A trebuit să folosim bandă adezivă ca să acoperim găurile mari, dar o să ţină.

— Camionule, elicopterul ăsta trebuie dat la reformă, i-o spuse direct Nickel.

— Dacă rămâne întreg, terminăm cu el lupta asta, îi răspunse Camionul.

Apoi luă de la mitraliorul de la tribord cana cu cafea sosită de la popotă şi o bău mai toată dintr-o sorbire, după care i-o dădu lui Nickel.

— Sunt pregătită, Camionule, spuse Dot. Trebuie să urcăm.

— Paştele! scoase pentru a treia oară Camionul remarca inteligentă.

Se uită la ea în lumina sărăcăcioasă oferită de becul electric. Trebuia s-o ia. La dracu', oricum o să vină! Poate că o tură într-o luptă adevărată o s-o vindece de călduri. Pe cine, pe fata asta? Nu. Era gata să lupte, asta era sigur. Fără să mai spună nimic, urcă în elicopter.

— Urcaţi! ordonă Willie echipajului şi zâmbindu-i lui

Stu.

Stu clătină din cap rânjind cu gura până la urechi. E, uite că bătrânul Camion îşi găsise naşul. Adică naşa.

Dot sări în elicopter şi se aşeză pe locul indicat de Stu. Putea vedea tot ce se întâmplă în jurul ei şi avea acces şi la sistemele radio. Luă casca înmânată de Stu şi înfipse jack-ul la intercom. Pentru ea, zborul cu elicopterul nu prezenta nicio noutate. Dar zborul în condiţii de luptă era cu totul altceva. Era atât de emoţionată şi de impresionată, încât simţea că i se taie respiraţia.

Camionul şi Wally au sucit comutatoarele, iar când rotorul a ajuns la turaţia nominală şi palele au început să scoată şuieratul caracteristic, au ridicat elicopterul de la sol.

— Straşnică muiere cucoana asta, Push, spuse Nickel,

scuipând cu sete şi aprinzându-şi în sfârşit ţigara pe jumătate mestecată.

— Cred că bătrânu’ şi-a tras un nou ofiţer-comandant, veni răspunsul lui Push.

— Da, dar e vulpoi bătrân şi se descurcă.

Cei doi se întoarseră la munca lor obişnuită.

20

Prin reţeaua radio de comandă, Camionul asculta traficul informaţiilor. Cercetaşii armatei germane şi ai celei americane ajungeau la sol fie depuşi de elicoptere, fie paraşutaţi. Spera ca indicaţiile pentru zonele eliberate, date forţei de atac de către Bo Peep Day, să fie respectate. Ştia că dacă Bo Peep dă o informaţie, poţi să crezi cu sfinţenie în ea.

Aparatele Apache ale lui Eagle Attack Team primeau cereri de susţinere de la ambele armate. Drept răspuns, ei ofereau intervenţii directe eficiente. Echipa se antrenase pentru toate situaţiile tactice posibile, iar antrenamentul dădea roade.

— Hei, ia daţi în nucleul ăla aliat la cam un kilometru şi ceva. Trag în noi cu mortiere!

— Vreau o direcţie mai precisă.

— Direcţia 0100.

— Înţeles.

Urma un moment de tăcere.

— Da, sunt mortiere, OK…

Urma sunetul caracteristic mitralierei grele de la bord.

— …dar acum nu mai sunt.

— Mulţam, colega.

Iar Camionul zâmbea. Oamenii ăştia colaborau ca nişte profesionişti adevăraţi. Nici nu se aştepta la altceva.

— Tăticule Albastru! Tăticule Albastru! Am o ţintă pe drum. Trebuie s-o interceptezi. Orientează-te după semnalul meu. Terminat.

176

Era Bo Peep. Camionul îi răspunse prin radio:

— Ochi de Cer. Am recepţionat transmisia şi voi proceda la

localizare. Terminat.

Camionul înconjură munţii, pentru a nu interfera cu trupele de atac la sol. Ştia că oamenii lui sunt pe poziţii şi susţin trupele terestre sau curăţă zonele corespunzătoare.

Aviaţia germană făcuse o treabă bună, distrugând în jurul aparatelor Apache rachetele sol-aer şi alte arme antiaeriene. După ce elicopterele au eliminat tancurile inamice din apropierea intrării în sistemul de tunele şi peşteri, avioanele de vânătoare-bombardament aruncaseră bombe cu napalm în deschiderile peşterilor şi tunclelor. Curăţaseră multe dintre forturile subterane înainte ca forţele de atac la sol să atingă obiectivele. Dar Camionul era un vechi combatant la sol şi ştia că de fapt elicopterele lui şi aviaţia germană nu puteau face mai mult de atât. Restul, cea mai intensă parte a bătăliei, avea să fie purtată la sol. De oamenii cu arme uşoare, care urmau să cureţe terenul poziţie cu poziţie.

Camionul l-a detectat pe Skvmaster cu dispozitivul lui de vedere în întuneric. Dar deja se vedea silueta avionului Cessna pe fundalul zorilor care se iveau. Îl chemă pe Bo Peep:

— Ce noutăţi ai. Ochi de Cer?

— Urmez direcţia unui mic drum de munte, aflat direct sub mine. Din ceea ce văd de aici, în faţa maşinii pe care o urmăresc se află un teren larg, la care o să ajungă în două sau trei minute. Acolo ai cea mai bună poziţie de tir, îl informă Bo Peep.

— Mulţam, Ochi de Cer, spuse Camionul.

Căută drumul şi în cele din urmă descoperi o maşină care gonea pe şoseaua de ţară.

— Ia să vedem, spuse Dot.

Lunecă uşurel între cele două sertare cu instalaţii radio şi printre cele două scaune din faţă, pentru a ajunge la dispozitivul de vedere prin întuneric.

— Dacă e un Volkswagen Jetta bleumarin, am dat de omul nostru.

Căută până ce obţinu o imagine clară a maşinii, prin cupola destul de deasă a copacilor. Îi spuse Camionului:

— El e, ochi frumoşi.

— Să dea dracii, murmură Camionul.

„Femeia asta i se băgase în viaţă – mâine o să-l înlocuiască la comanda elicopterului, iar poimâine îl va schimba la comanda unităţii.”

În vreme ce maşina se hurduca, Heinrich Ley stătea aplecat asupra volanului, încercând să urmeze direcţia farurilor care luminau drumul plin de curbe. Pe locul mortului stătea Victor Shoffner, iar în spate se afla Just Buch. Avea nevoie de aceşti doi oameni pentru stabilirea noului cartier-general, după ce acest fiasco se va fi terminat. Din casetofonul de la bordul automobilului se auzea tare muzică germană. Nici el şi nici ceilalţi doi nu au auzit elicopterul aflat deasupra.

Camionul coborî botul elicopterului, pentru a ochi în jos cu cele două mitraliere aflate în apropierea săniei, de o parte şi de alta. Maşina a ieşit dintre copaci şi a intrat într-o zonă lungă de teren deschis. Camionul ochi şi mormăi:

— Luaţi d’aici, nazişti ticăloşi.

Apăsă butonul şi ambele mitraliere lătrară, scuturând aparatul şi pe cei dinăuntrul lui. A continuat să tragă cu gloanţe până ce trasoarele au atins rezervorul de benzină. Maşina s-a rostogolit în afara drumului, lăsând în urmă o coadă de foc, a lovit versantul muntelui şi a explodat într-o minge de foc. Camionul a plutit la o distanţă sigură, trăgând continuu, pentru orice eventualitate. A descoperit un loc bun şi a depus elicopterul pe carosabil.

178

Willie şi Stu au sărit din UH-1, cu armele în mână. Au alergat spre maşină, apropiindu-se cât puteau de mult de Volkswagenul în flăcări, aşteptând ca flăcările să se potolească. Într-adevăr, nu a trecut mult până ce s-a consumat tot combustibilul, iar focul s-a stins. Mai ardeau doar tapiţeria şi cauciucurile, din care ieşea un fum gros. Cei

doi s-au apropiat şi mai mult de maşină. Căldura degajată de metalul încins era foarte intensă. Protejându-şi feţele cu mâinile, au reuşit să se apropie destul de mult ca să vadă ce este înăuntru.

— Văd trei corpuri. Două în faţă, unul în spate. Arse, nu mai pot fi recunoscute, raportă Stu în radioul lui de mână.

— Ne întoarcem înapoi la luptă, ordonă Camionul. Pot să adune bucăţile oricând vor şi să-şi dea seama cine au fost, dar după bătălie.

— „Omoară-i pe toţi şi lasă-l pe Dumnezeu să facă ordine după tine”, râse Stu, răspunzându-i cu o veche zicală soldăţească, din vremea Războiului din Vietnam.

— Amin, fu de acord cu el Willie.

Cei doi se întoarseră la elicopter, iar Camionul decola imediat.

Habar nu aveau că tocmai lăsau în cenuşa maşinii cu care voise să scape marea speranţă a renaşterii unui nou *Naţionalsozialistiche Deutsche Arbeitpartei,* numele oficial al fostului partid nazist. Heinrich Ley fusese un cu totul altfel de om faţă de împiedicatul şi ezitantul Otto Meyer, care se lăsa prea adesea pradă emoţiilor intense. Otto era un bărbat cu temeri adânci, temeri că restul lumii putea să afle cine fusese el. Fiind foarte atent, reuşise să-şi ascundă cu succes trecutul de ofiţer nazist SS. El dorise să-şi păstreze secret faţă de publicul german statutul de lider neo-nazist. Otto ţinea discursuri şi aduna donaţii pentru „cauza justă” şi pentru „soluţia finală”, dar niciodată nu ar fi fost liderul dinamic de care avea nevoie mişcarea pentru a face faţă situaţiilor ridicate

de afluenţa de noi membri sau de interferenţa cu restul lumii. Pe de altă parte, Heinrich voia puterea, voia conducerea. La timpul potrivit, nu i-ar fi păsat că ştie cineva că el este lider neo-nazist. Era un om mult mai fanatic, idealist şi mult mai brutal decât ceilalţi membri ai mişcării,

dispus să facă absolut orice pentru cauza lui. Dacă ar fi trăit, ar fi putut să reuşească în cele propuse…

Dar un Hitler este mai mult decât de ajuns pentru lumea noastră, pentru orice lume. Există momente ale istoriei în care omorârea cuiva este spre binele tuturor. Aşa a fost în cazul uciderii lui Heinrich de către un soldat profesionist american.

— Comandantul forţei americane de cercetaşi a raportat că oamenii lui sunt la sol, la locul prăbuşirii celor doi Apaşi ai noştri. Ambele sunt asigurate şi tratate ca echipament secret, anunţă Stu pe Camion şi pe restul echipajului.

— Mă bucur să aud mai ales că ai noştri sunt în siguranţă, spuse Camionul.

Trupurile neînsufleţite ale lui Lew şi Twister aveau să se bucure de grija cuvenită, iar asta îl făcea să se simtă ceva mai bine.

Erich Kom asculta exploziile care reverberau printre versanţii munţilor şi cărora le răspundeau ecouri ca tunetele, din fundul văilor vântoase. Ştia că nu mai e mult până ce va sosi echipa de salvare. Şi trebuia să se pregătească.

Îşi aruncă tot echipamentul şi toate armele, păstrând doar un pistol, pentru autoapărare. Nimeni nu ştia ce o să facă adunătura asta de nazişti nebuni, când fiecare avea să fie nevoit să se gândească doar la el însuşi.

Erich se ascunsese în apropiere de clădirea în care erau ţinuţi ostatecii americani, în pădurea din jur. Voia ca forţele americane să stabilească acolo o poziţie bine consolidată, înainte să apară şi el. Şansa lui era să supravegheze cu atenţie clădirea.

180

Nu după mult timp au apărut şi elicopterele, iar oameni cu feţe ascunse de cagule şi în uniforme negre au sărit din ele şi au înconjurat clădirea, supraveghind ferestrele. Au făcut manevre tactice, pentru a înconjura cu totul clădirea cu ostateci. Dinăuntru s-au auzit explozii puternice, pe măsură ce atacatorii aruncau cu grenade de intimidare, cele mai

sigure dispozitive explozive care se pot folosi în situaţii de eliberare de ostateci. S-a tras un număr foarte mic de focuri.

Erich urmărea totul cu un ochi antrenat. Era bucuros să vadă că americanii fac o treabă atât de spectaculoasă. Ca soldat profesionist, era încântat de spectacolul văzut.

Când a considerat că i-a venit timpul, a ieşit din umbra pădurii, cu mâinile ridicate. Ţinea pistolul de ţeavă, ca să vadă toţi, şi se apropia de un grup de cinci soldaţi americani aflaţi în exteriorul clădirii.

Un soldat american l-a văzut şi a început să tragă înspre el rafale. Unul dintre gloanţe l-a nimerit pe Erich în piciorul stâng. Celelalte l-au ratat. Unul dintre ceilalţi americani l-a lovit peste mână pe cel care trăgea. Erich a căzut cu faţa la pământ, cu pistolul în lateral, ca să nu cadă pe el.

Americanii s-au grăbit să se apropie, cu armele aţintite spre el.

Erich a gemut:

— Duceţi-mă la conducătorul vostru.

Replica parcă era picată dintr-un film de clasa B, cu extratereştri invadatori.

— Eşti de-ai noştri? întrebă soldatul care părea să fie şeful.

— Da, le spuse Erich. Eu sunt Erich Kom. Cred că nu e cazul să mai trageţi în mine.

Soldatul transmise un apel prin radio:

— Cred că ne-am găsit omul.

De asemenea, a cerut şi asistenţă medicală. Un soldat a alergat la Erich ca să-i taie pantalonii în dreptul rănii. S-a uitat

cu atenţie la rană. Era o rană curată, ca la carte, fără artere secţionate. Ca prin minune, glontele ratase şi osul. A scos o seringă standard şi i-a administrat israelianului o doză de morfină.

— O să te doară, dar rana nu e rea deloc, îl informă medicul.

— Când rămâi în viaţă, nicio rană nu e gravă, îl informă

Erich la rândul lui.

— Hei, dar vorbeşti cu accent idiş.

— Nu, accent curat de Ţară Sfântă, îl corectă Erich.

— Da, e omul nostru, spuse comandantul, zâmbind.

Erich se relaxă. Ch'ar cu o gaură de glonte în picior, era prima oară când se putea considera destul de în siguranţă ca să se relaxeze.

*

**

Camionul zbura deasupra văii, căutând grupuri răzleţe de oameni înarmaţi.

Din josul elicopterului izbucni un foc de arme uşoare. Trei gloanţe au nimerit carcasa chiar sub locul Camionului. Două gloanţe au lovit blindajul sub scaunul lui Wally, dar un al treilea a trecut prin blindaj şi a lovit partea expusă a piciorului lui, în spatele genunchiului, ricoşând apoi de plafonul elicopterului.

— În mă-sa! Sunt rănit! strigă el.

— Fine-le bine, Wally, spuse inutil Camionul.

— Stai liniştit, să ic pot bandaja, strigă Dot.

Se deplasă întie cele două scaune şi radiouri. Luând o coardă elastică, Dot închipui ur garou pe care-l înfăşură în jurul piciorului lui Wally. După ce a sfâşiat pantalonii, iar rana a rămas expusă vederii, a luat o lanternă, pentru a privi rana.

Văzu fragmente de os. Priveliştea a făcut-o să-i sară inima din loc, dar nu a împiedicat-o să facă ceea ce avea de făcut.

Femeia nu ezită deloc, chiar când începură să zboare gloanţe peste tot, iar sângele să curgă din abundenţă. Îşi asumase o sarcină şi şi-o îndeplinea, orice ar fi fost. Camionul remarcă lucrul ăsta, dar imediat îşi dădu seama că de fapt nici nu se aşteptase la altceva din partea ei.

— Ia te uită, glontele ăsta nenorocit, dacă venea mai sus, putea să rupă o pală, spuse Willie. Atunci chiar că ajungeam lângă Blowser şi Stick.

Stu se uită la Dot şi spuse:

— Măcar acum, vezi de ce şedem noi cu cura’ pe vestele anti-glonţ?

Dot dădu din cap că a înţeles.

Camionul se ascunse după un vârf de munte, rămânând la altitudine mare, pentru o mai bună comunicaţie radio, şi chemă baza avansată de reaprovizionare.

— Aici Tăticul Albastra. Avem un rănit. Echipa de evacuare medicală să fie gata la aterizarea noastră. S-a înţeles? Terminat.

— Înţeles şi ne conformăm. Rana e gravă?

— Rană la picior. Mult sânge. Terminat.

Camionul deschise la maxim admisia de benzină şi porni spre baza avansată de reaprovizionare. Mormăia foarte supărat:

— La dracu’! Doi oameni morţi şi trei răniţi. Şi două elicoptere doborâte.

Ştia că se poate şi mai rău. Dar bătălia nu se terminase.

21

Din fortificaţii şi caverne începeau să iasă oameni în uniforme negre, cu mâinile sus sau împreunate pe creştetele capetelor, în semn că se predau. Luptaseră bine, dar nu avuseseră nicio şansă să învingă. Germanii şi americanii aveau sisteme de armament şi tactici mult mai bune.

Toţi oamenii aceştia vor ajunge la închisoare, pentru rolul jucat în insurecţie. Unii dintre ei vor ajunge să înţeleagă adevărul şi se vor dezice de neo-nazism. Pentru alţii, lunga perioadă în spatele gratiilor va amplifica ura faţă de restul lumii şi-i va uni mai mult. Vor ţine întruniri în care-şi vor arăta ura faţă de aceia care nu sunt exact ca ei. Vor continua să spună altora că alte rase şi grupuri etnice sunt inferioare adevăratei reprezentante a speciei umane, rasa nordică. Vor fi dispreţuiţi de compatrioţii lor germani. Dar aceşti oameni vor arăta că în fapt sunt diferiţi de neamţul mediu. Pentru că cel care a făcut ca Al Treilea Reich să piardă războiul împotriva perfizilor Aliaţi a fost germanul mediu.

Dintre liderii lui Neuvolks Ziel, au rămas în viaţă doar

câţiva de o mai mică importanţă. Aceştia au încercat să se amestece cu oamenii lor, unii dintre ei chiar scoţându-şi capul de mort cu ciolanele încrucişate de pe buzunare. Această modificare a cămăşilor i-a făcut pe germani şi americani să considere că au omorât mai mulţi lideri decât era cazul cu adevărat.

184

Din punct de vedere practic, NVZ îşi trăise propriul Waterloo şi ajunsese, alături de alte grupuri, la groapa de gunoi a istoriei.

Şi, cel mai important aspect, unităţile speciale ale armatelor germană şi americană se comportaseră exemplar. Aveau cu toţii de ce să fie mândri de culorile şi renumele lor.

Stu comută butonul radioului, ceea ce a făcut ca toţi membrii echipajului să audă prin intercom traficul radio. Generalul Dan Olive îl chemase prin radio pe Camion. Vocea lui era veselă.

— Tăticule Albastru, totul a mers bine. Toţi ostatecii sunt eliberaţi. Prietenul nostru este în siguranţă, la unitatea specială. Cercetaşii noştri şi cei germani mătură regiunea după ultimii inamici din NVZ. Cei mai mulţi au lăsat armele şi au capitulat. Tu şi echipa ta aţi făcut, ca de obicei, o treabă extraordinară. Acasă cu noi. Terminat.

— Nu m-am îndoit o clipă, le spuse Willie celorlalţi prin intercom. Dar mi-aş fi dorit să lupt şi eu acolo, jos, cu credincioasa mea puşcă.

— Şi eu, bătrâne, replică Stu.

— De… nu toţi putem fi atât de norocoşi, spuse Wally.

Îl durea cumplit.

Râseră toţi bărbaţii. Dot rămăsese cu faţa împietrită. Nu făcea parte cu adevărat din grupul ăsta de războinici.

— Eagle Dare, Eagle Dare! Naziştii se predau în masă. Ne-am făcut datoria. Am venit, am văzut, am învins, vorbi Camionul echipei, pe reţeaua radio proprie. Acum putem pleca cu toţii acasă.

— N-am omorât destui din ticăloşii ăia! mormăi nemulţumit

Crackers.

— Trebuie să plătească cu adevărat, îl susţinu Clench.

185

— Păi, dacă cineva de la sol arată spre voi, eu cred că e suficient pentru a spune că a fost un act belicos, le spuse Camionul oamenilor lui.

Dot asculta conversaţia. „Nu, asta nu e atitudinea pe care ar trebui s-o aibă ofiţerul sau soldatul american.” Îi veniră în minte nişte cuvinte aspre, dar îşi muşcă limba. Ar fi mers prea departe cu trupa asta. Deocamdată…

UH-1 continua să zboare spre nord, spre punctul avansat de reaprovizionare, ca să se întâlnească cu echipa medicală de urgenţă.

Stu asculta prin radio. După o clipă, intră în intercom:

— Camionule, şefii au comandat să ieşim din zonă. Totul este acum sub control. Asta include şi sistemul de tunele şi peşteri şi sediile NVZ. Nu a mai rămas decât vânarea răzleţilor.

— Atunci să-l ducem pe Wajly! a spi al şi să bem o bere în cinstea lui, spuse Camionul.

— Mulţumesc mult, spuse Wully. Dar vreau să vin şi eu cu voi.

— Dacă rana e atât de gravă pe cât crede Dot că e, nu te luăm cu noi. Ai un os de pus la loc, camarade, îl informă Camionul, apoi, cu microfonul în mână, vorbi în reţea: Eagle Dare! Eagle Dare! Aici Tăticul Albastru. Încetaţi orice lupte, întoarceţi-vă la baza avansată de aprovizionare. Repet: întoarceţi-vă la baza avansată de aprovizionare. Terminat.

Prin radio primiră un şir de „Roger”. După ce ultimul echipaj a raportat că a înţeles deja vedeau punctul avansat de reaprovizionare, într-un spaţiu deschis. Dimineaţa ajunsese la jumătate, iar soarele strălucea puternic. Era o zi minunată.

— Ostaşi, e trecut de ora 10.00, îşi anunţă Camionul teatral trupa.

— Al dracului de repede trece timpul când te distrezi şi tu, spuse Stu.

186

— Susţin antevorbitorul, sări Willie.

— Eu zic că nu e aşa, vorbi Dot pentru prima oară.

— Bun-venit la bord, domniţă, spuse Camionul.

— Vă mulţumesc foarte frumos, amabile domn.

Remarca lui o făcuse să tresalte de bucurie în sinea ei, dar

Dot ştia că acceptarea deplină de către Camion a femeii luptătoare era foarte, foarte departe. Ei bine, o să accepte de la el tot ce-i poate el oferi. Era un fapt recunoscut al vieţii: în cupluri nu ai întotdeauna compatibilitate sută la sută.

La sosirea lor, elicopterul de evacuare medicală care ţinea de Armata a 7-a americană îi aştepta deja la baza avansată de aprovizionare, pentru a duce rănitul la spitalul militar american din Frankfurt, unde avea să li se alăture lui Blowser şi Stick.

Elicopterele Apache, UH-1 şi Skymaster au fost dezarmate şi pregătite pentru zborul înapoi la Schleissheim. Aveau să zboare apoi noaptea spre Flugplaz Oberweisenfeld din München şi încărcaţi în avioanele de transport, pentru călătoria înapoi în Statele Unite. Comandourile aeriene aveau să-şi aducă aparatele de zbor pentru a fi încărcate în uriaşul aeroport.

Când elicopterele au fost gata de zbor, echipele de la sol şi-au încărcat echipamentul şi au pornit în convoi înapoi spre München. Ambele elemente ale unităţii au plecat aproximativ în acelaşi timp. Dot a plecat cu UH-l-ul Camionului.

Pentru Eagle Attack Team, restul zilei a însemnat baschet şi somn. Pentru piloţi, bucătarii americani au ţinut o sală de mese deschisă tot timpul zilei. Echipele de întreţinere americane împrumutate pe timpul operaţiunii s-au apucat să repare defecţiunile mai puţin importante.

187

Rapoartele medicale privitoare la Wally, Blowser şi Stick nu erau încurajatoare, cu excepţia faptului că toţi aveau să rămână în viaţă. Glontele trecuse prin femurul piciorului drept al lui Wally, os pe care-l rupsese în două. Avea să stea în cărucior luni întregi, până ce osul avea să se vindece. Nu se ştia dacă se va mai putea întoarce în serviciul activ, ca ofiţer al Armatei Terestre. Pentru el, Eagle Attack Team era o etapă încheiată a vieţii.

Blowser îşi rupsese câteva vertebre de la coloană, avea pelvisul rupt în trei locuri, iar ambele picioare aveau fracturi multiple. Apaşul aterizase pe o stâncă uriaşă, al cărei vârf pătrunsese prin partea de cabină a lui Blowser. Nimeni nu ştia dacă va mai putea merge vreodată, dar doctorii erau siguri că Blowser nu va mai fi niciodată în măsură să se întoarcă în serviciul activ. Şi pentru el se terminase epoca zborului…

Stick avea vertebre zdrobite, o încheietură ruptă şi zona pelviană spartă. Nici el nu va mai putea continua la Eagle Attack Team. Dar probabil că avea să se poată întoarce la viaţa de militar activ.

Cea mai grea misiune din toate la întoarcerea în Statele Unite îi revenea Camionului. Prima lui misiune era să se ducă la soţia lui Lew şi s-o informeze că soţul ei e mort. Apoi trebuia să ia legătura cu familiile tuturor celor morţi şi răniţi. Era datoria lui de comandant. Unii comandanţi nu se achitau bine de această datorie, dacă se achitau cumva, şi îi delegau pe alţii. Unii credeau că e de datoria lor să se îngrijească de familiile oamenilor lor, nu numai de oamenii lor ca atare.

Camionul se uită la Stu şi la Dot. Se aflau în clădirea care le fusese desemnată la aeroportul Schleissheim. Venise noaptea, iar în câteva ore ei aveau să-şi ia zborul. Camionul îşi ferea unitatea de ochii publicului. Ori de câte ori se putea, alegea pentru deplasări adăpostul întunericului. Şi aşa, li se

alocase o clădire a aeroportului îndepărtată de posibilii curioşi.

Camionul spuse:

— De data asta am pierdut cinci oameni. Doi morţi şi trei care nu mai sunt adecvaţi pentru serviciul activ. Cel puţin, r. U pentru Eagle Attack Team.

În timp ce vorbea, în cameră au intrat Red Dog şi Urs Rău. Red Dog le spuse:

— De câte ori am fost în luptă, am pierdut oameni care zburau cu mine. N-o să mai vrea nimeni să zboare în formaţie cu Red Dog.

Ocea lui nu suna deloc a litanie, ci doar o constatare îece a unui fapt. Se uită în jur cu o privire sfidătoare şi întrebă:

— Credeţi că m-a muşcat o tarantulă, sau ce?

— Nu cred asta, Red, spuse Camionul, ridicând din umeri. Toată lumea ştie că de data asta a fost vina lui Lew, care a făcut o cascadorie stupidă şi inutilă. Ar fi trebuit să facă cum ai spus tu şi să se retragă până ce determina ce fel de armament are inamicul. Tu ţi-ai făcut datoria. Ca întotdeauna.

— Merţi, spuse Red Dog, care se duse la cafetieră şi îndeplini ritualul propriu de băut o primă cafea fierbinte fără să lase cana din mână.

După ce a terminat prima cană, şi-a umplut-o din nou şi li s-a alăturat celorlalţi.

Privindu-l, Dot avu un frison. Durerea i se citea pe faţă.

— Să ştii că nici noi nu ne-am obişnuit încă cu asta, o asigură Stu.

Willie se uită pe fereastră şi îl văzu pe Dan Olive venind în lumina din afara clădirii. Îi anunţă pe ceilalţi:

— Generalul Olive vine la noi.

Generalul intră în birou şi îi salută pe toţi. Ca un făcut, toţi ceilalţi oameni îşi amintiră că au ceva de făcut şi îl lăsară pe general cu Doi şi Camionul.

189

Dan îi prezentă Camionului un raport succint asupra operaţiunii. NVZ fusese complet neutralizată, iar rapoartele preliminare indicau că liderul lor militar, cunoscut sub numele de Heinrich Ley, murise în maşină, pe când încerca să scape.

Maşina primise o lovitură directă de la un proiectil exploziv. Documentele indicau că în maşină se aflau Heinrich Ley, Just Buch şi Victor Shoffner. Ley şi Buch erau suspectaţi că fuseseră pe vremuri nazişti, dar nu existau dovezi în acest sens. Erau cunoscuţi ca membri ai NVZ. Cei mai mulţi lideri ai NVZ fuseseră omorâţi, sau cel puţin aşa se credea.

Guvernul de la Bonn nu ezitase şi ordonase dezmembrarea completă a oraşului/satului Neu-Volks. Din sat nu avea să rămână nimic, iar terenul avea să fie reîmpădurit.

Toate unităţile militare fuseseră eficiente şi îşi duseseră la capăt operaţiunile cu profesionalism. Puştii de şcoală care fuseseră luaţi ostateci erau deja împreună cu părinţii lor. Câţiva au fost spitalizaţi. Pe ansamblu, operaţiunea a fost un succes, iar două armate, cea americană şi cea germană, au acţionat foarte bine împreună. Cele două armate aveau în spate mulţi ani de exerciţii comune.

O echipă specială fusese trimisă să recupereze toate documentele secrete de la bordul Apaşilor doborâţi. Apaşii vor fi trimişi înapoi în Statele Unite, unde o echipă de inspecţie comună a Armatei şi a lui Medonnell Douglas, producătorul lor, va încerca să determine dacă este cazul sau nu ca structura lui Apache să#fie întărită, fără a afecta prin aceasta performanţele de zbor şi de luptă.

Au discutat apoi defectele din sistemele de armament şi dacă femeilor ar trebui să li se permită să piloteze aparate de luptă. Camionul a păstrat asupra acestui ultim obiect o tăcere completă, lăsând-o pe Dot să vorbească singură. Nici Dan nu a fost prea vorbăreţ pe această temă.

În birou a intrat Urs Rău, care a raportat:

— Hei, şefu', totul e gata pentru plecare. Ne aşteaptă transportoarele.

— Păi, Ursule, cred că e cazul să urcăm în şa, spuse Camionul.

— S-a făcut, spuse Urs Rău şi ieşi pe uşă.

Ceilalţi trei îl urmară afară.

— Băieţi, în şa, ne întoarcem în însoritul Texas! strigă Urs Rău.

Oamenii îi răspunseră cu urale. Le mulţumiră celor din echipa de întreţinere împrumutată şi bucătarilor pentru serviciile lor şi începură să urce la bordul aparatelor de zbor.

Dot se întoarse spre Dan:

— Aş dori să mă întorc în State cu echipa, spuse ea, întorcându-se apoi spre Camion. Ai ceva împotrivă, domnule colonel?

Camionul ridică din umeri. Era treaba ei.

Dan îi spuse lui Dot:

— Amos poate să termine rapoartele aici, în vreme ce tu poţi să întocmeşti partea ta când te întorci la Bragg. Dar ce faci cu lucrurile tale?

— Am o geantă în Huey. Restul e împachetat şi se află în camera mea, spuse Dot.

— Okay, îţi iau pachetele şi le aduc cu mine, o informă Dan.

— Totul este gata împachetat, Dan. N-o să trebuiască să culegi cine-ştie-ce ţoale femeieşti, râse ea.

— Atunci, dă-i bătaie, îi spuse el.

Ea îl salută regulamentar şi fără să-i adreseze un cuvânt Camionului urcă direct în UH-1 şi se propti în scaunul din stânga. Stu, Willie şi mitraliorii erau deja la locurile lor şi aşteptau plecarea.

— Ce dracu', Dan, pierd controlul în propria mea unitate? spuse Camionul cu o voce neliniştită.

Singurul răspuns al lui Dan a fost un zâmbet maliţios.

— Vorbim noi, îi spuse Camionul, făcându-i un semn cu mâna şi urcând şi el la bordul elicopterului.

Dot stătea pe scaunul din stânga, care fusese al lui Wally. Camionul se uită la ea, se aşeză pe scaunul lui, îşi puse casca şi legă curelele. Activă comutatoarele de pornire, apoi pe acela de start şi aşteptă ca palele să ajungă la numărul

potrivit de ture pe minut. Când toate cadranele indicară parametrii normali, anunţă prompt:

— Eagle Dare, aici este liderul formaţiei. Să mergem acasă!

Trase de manşă şi porniră în zbor spre aeroportul din München.

Dot se uită spre el şi zâmbi.

Willie şi Stu izbucniră în hohote de râs. Camionul se întoarse spre ei şi le adresă o privire severă cu unicul lui ochi valid.

Dar vechii lui prietenii nu se sinchisiră. Nici cât negru sub unghie.